

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Wyrm.pdb

PDB Name: Hohlbein W - Wyrm
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.11.2003
Modification Date: 27.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

Wyrm

I.

Přesně vzato, byla to náhoda, že se život Joffreyho Coppelstonea změnil tak důkladně a tak radikálním způsobem nic víc než malá pohroma a pak ještě jedna, která vlastně ani nepostihla jeho osobně. Ve srovnání s událostmi, které měly následovat, nestálo vlastně vymknutí levého kotníku Stevea Waidena, Coppelstoneova kolegy a podřízeného, ani za řeč. Zvlášť vzhledem k jeho banální příčině, kterou byl nešikovný pohyb při vstávání z postele.

A přece: tak jako nepatrný pohyb malíčkem stačí k tomu, aby první kostka domina porazila celou nekonečnou řadu dalších a vyvolala katastrofu, tak měl i Waidenův jediný chybný krok spustit celou lavinu událostí, na jejichž konci se život Coppelstoneův i mnoha dalších úplně převrátil a proměnil v jedinou hromadu střepů.

Samozřejmě o tom neměl Coppelstone nejmenší tušení, když onoho rána odbočoval z hlavní silnice vedoucí od jihu právě ve chvíli, kdy první rudé paprsky pronikly bledým šerem úsvitu. Odbočil se svým vozem na úzkou vedlejší silnici, která neměla ani zpevněnou krajnici, ani žádné značení, ba navíc na ní bylo minimálně tolik zatáček jako výmolů. Bylo až nesmyslné, jak moc se kroutila.

Černá asfaltová čára se vinula nesčetnými zatáčkami, smyčkami a záhyby na západ od dálnice, mírně se svažovala a — pokud se vůbec při tomto svévolném kroucení sem tam dalo mluvit o nějakém směru — nořila se stále hlouběji do lesů, civilizací dosud téměř nedotčených, které dominují této části Nové Anglie.

Coppelstone jel ve výborném voze — byl to skoro nový ford, model T, jehož pérování odpovídalo nejnovějším poznatkům inženýrského umění. Přesto vůz skákal po výmolech a trhlinách tak divoce, že řidičovi v jednom kuse o sebe bolestivě cvakaly zuby. Původně pedantsky srovnané papíry, které měl naskládané na sedadle spolujezdce, se už dávno rozsypaly po celém voze a už několik minut měl Coppelstone pocit, jako by za uklidňujícím bručením motoru a pravidelným skřípěním pérování slyšel ještě další, rušivý zvuk: kovové klapání, které bylo stále hlasitější. Jako by se něco chystalo se rozpadnout. A to už se ani neodvažoval pomyslet na to, co prach, zvržené kamínky a částečky asfaltu provedou s jeho téměř novým lakem. Jeho fordka neměla najeto ještě ani čtyři sta mil, ale po této jízdě zřejmě bude vypadat, jako by jich bylo čtyřicet tisíc.

To ovšem nebyl jediný důvod, proč se Coppelstoneova nálada zhoršovala tím víc, čím víc se přibližoval cíli své cesty. Co mu vadilo přinejmenším právě tolik jako různá poškození vznikající na jeho voze, to byla silnice samotná a taky už jen ta okolnost, že se nacházel v této Bohem zapomenuté krajině. Coppelstone byl z nejhlubšího, nejpřírodnějšího přesvědčení městský člověk. Miloval civilizaci, město s jeho obyvateli, obchody a světly, jeho pulzující život a veškeré jeho pohodlí, naopak nesnášel nepořádek a chaos, čím hlouběji a hlouběji se do něj nořil. Už jen tato silnice byla naprostou urážkou jeho citu pro pořádek a estetično. A co bylo nejhorší: vůbec neodpovídala tomu, co bylo na mapě.

Ale konečně právě proto byl tady, aby tu zjednal pořádek.

Vůz poskočil na dalším výmolu, tentokrát dost hlubokém, aby se fordka naklonila na bok jako člun na rozbouraném moři s prudkostí, která Coppelstoneovi bezmála obrátila žaludek. Ale jako by to ještě nestačilo, byl Coppelstone s nečekanou razancí vymrštěn dopředu, takže narazil do volantu a napůl omráčen odletěl nazpět do sedadla. Noha mu přitom sklouzla z plynového pedálu. Vůz jel ještě pár yardů dál a zastavil s dalším, třebaže ne už tak prudkým trhnutím. Motor zhasl.

Asi po dobu pěti nebo i deseti prudkých úderů srdce zůstal Coppelstone prostě jen sedět se zavřenýma očima a čekal, až bolest v obličejí poleví. Narazil na volant kořenem nosu a z palčivé bolesti, která mu vystřelovala po celé horní polovině obličeje až k temeni, se mohl domnívat, že by vlastně měl z nosu silně krváčet. Když však otevřel oči a konečky prstů se opatrně dotkl bolestivého místa, neucítil nic. A po druhém, důkladnějším prozkoumání se přesvědčil, že nos zřejmě nemá zlomený. Měl ovšem pocit, že mu nos musí brzy napuchnout na dvojnásobnou velikost.

Coppelstone si oběma rukama ohmatal celé tělo a pohledem se přesvědčil, že z toho skutečně vyvázl bez jakéhokoli alespoň zjevného — poranění, potom otevřel dveře a pomalu vylezl ven.

Jeho auto však z toho vyvázlo méně šťastně než on. Fordka stála téměř napříč přes silnici a skutečně byla nakloněna jako loď uvízlá na mělčině. Levý, k němu bližší blatník, byl ošklivě promáčklý a lak, který se ještě před hodinou leskl jako naleštěné ebenové dřevo, byl nyní matný a plný více či méně výrazných škrábanců. Tento pohled nejenže Coppelstonea zasáhl jako bodnutí do srdce, ale nakrátko v něm vzbudil takový vztek na Wadena, že hraničil skoro s nenávistí. Jenom jemu mohl vděčit za to, že tu byl. Bylo Waidenovým úkolem sem jet a Morrisona konečně přivést k rozumu, ne jeho. Namísto toho si raději vymkne kotník, aby...

Coppelstone si sám uvědomil, jak absurdní je to myšlenka a násilím ji zavrhl. Raději než tu postávat a sám se litovat, měl by své energie využít, aby co možná nejrychleji našel východisko z této ztracené situace.

Obešel vůz a když došel na druhou stranu, jeho kuráž opět klesla.

Přímo před ním byla silnice prasklá. To, do čeho vjel, nebyl jen výmol, jakých tu kolem dokola bylo doslova na tisíce, nýbrž trhлина, široká dobře jako dlaň, která rozdělovala silnici po celé šíři. Právě do ní vjel vůz pravým kolem a podle úhlu, v němž se nacházel, se mohl Coppelstone domnívat, že se zlomilo péro, možná dokonce i osa. Zkusmo zalomcoval kolem. Celá fordka se rozhoupala, ale kolo zůstalo dál bez nejmenší změny vřezet v trhlině. Přesto ještě jednou přidřep, chytil kolo oběma rukama a vši silou trhl. Coppelstone rozhodně nebyl žádný slaboch. Navzdory své zálibě v civilizaci a příjemnostech moderního života pedantsky dbal o své zdraví a stále dostatečně sportoval, aby byl v dobré kondici. Ovšem v tomto případě jeho síly naprosto beznadějně nedostačovaly. Dokonce i když si vzal na pomoc hever, nepodařilo se mu zaklíněné kolo uvolnit. Jediným výsledkem jeho námahy bylo, že jeho naražený nos nyní přece jen začal krváčet. Rozladěně vytáhl z kapsy kapesník, přitiskl si ho k nosu a čekal, až mu přestane krev téct. Netrvalo to dlouho, přesto však dost na to, aby se Coppelstone uklidnil a dospěl alespoň k poněkud objektivnímu zhodnocení svého postavení. Jakkoli k vzteku byla pohroma, která ho postihla — jeho situace byla nepříjemná, ale nic víc. Na Morrisonovu farmu to má pěšky jen tak deset minut, a tam už najde pomoc.

Coppelstone věnoval zaklíněnému kolu poslední pohled, pak se napřímil, současně si sňal z obličeje kapesník, nasáklý krví, a s odporem ho odhodil. Nos mu teď už nekrvácel, ale bolel ještě víc než předtím. Možná by bylo dobré, kdyby po svém návratu do města navštívil lékaře. Sice to vypadalo jako neškodné poranění, ale člověk nikdy neví.

Obešel vůz podruhé, otevřel dveře spolujezdce a začal sbírat z podlahy papíry, přičemž tiše sám pro sebe klel. Když byl hotov, ustoupil v předklonu o krok zpět, aby se ke všemu ještě nepraštil mezi dveřmi do týlu, ale počínal si přitom tak nešikovně, že mu některé z právě sesbíraných papírů znovu vyklouzly a spadly na zem. Coppelstone znovu zaklel, tentokrát o něco hlasitěji, a prudce se sehnul, přičemž byl tento pohyb zřejmě příliš prudký pro jeho nos: jedna jediná další kapka dopadla na zem.

A zmizela.

Coppelstone překvapeně zamrkal. Pozorně dráhu kapky sledoval, protože se obával, že by mohla zasáhnout nějaký z jeho papírů a nechat na něm ošklivou skvrnu, ale přestože papír minula, měla by být na černém asfaltu jasně vidět. Přesto však vidět nebyla. Asfalt kapku vysál jako houba. Coppelstone opatrně ohmatl konečky prstů místo, kam spadla, a zjistil další zvláštnost: asfalt nebyl na dotek takový, jaký by měl být. Na pohled byl tvrdý a zrnitý, protkaný nesčetnými drobnými, ostrými příměsmi, které by činily chůzi po něm, zvláště v horkých dnech, velmi nepříjemnou. A přece byl na dotek docela jiný, než by člověk očekával: měkký a přece pevný, skoro sametový, ano... skoro jako živý.

Ta představa Coppelstoneovi z nějakého důvodu naháněla strach, takže tu myšlenku rychle zapudil a znovu se napřímil. A protože pořád ještě krvácel z nosu, přešel na druhou stranu vozu a hledal kapesník, který před chvílí snad příliš ukvapeně zahodil.

Nenašel ho.

Hodil kapesník prostě za sebe, proto nedokázal přesně říct, kde by měl ležet, ale na černý asfaltový povrch musel každopádně dopadnout. A přece jakkoli důkladně hledal, nic nenašel. Zato si všiml jiné zvláštnosti, kterou dosud nepostřehl: ta silnice, která se v tak nesmyslných zátáčkách a smyčkách vinula krajem, se nacházela ve více než zuboženém stavu. Výmoly byly někdy tak hluboké, že by se v nich schoval i dospělý vlčák, a taky některé trhliny a praskliny měly srovnatelné rozměry. Také okraje silnice byly rozbité a potrhané — ale nikde nebylo vidět ani stébélko trávy. Žádnou zeleň. Ani jedinou houbu, ani nejmenší kousek mechu.

Coppelstonea se zmocnil velice podivný pocit. Jestli bylo něco, čemu opravdu rozuměl, pak to byly silnice. Dost často viděl, co příroda dokáže provést se silnicí, vytvořenou lidskýma rukama, a taky věděl, že někdy dovede za pár let zničit i mocné konstrukce z betonu a oceli, o kterých jejich konstruktéři tvrdili, že vydrží navěky. Co ho však nejvíc zarazelo, nebyla míra zkázy, kterou viděl. Nejvíce ho udivovala naprostá nepřítomnost síly, která normálně bývá za podobné dílo zkázy zodpovědná. Viděl silnice s asfaltovou vrstvou, silnou půl druhé stopy, kterou prorazila obyčejná stébela trávy, také malé houby, které se prodraly podložím silným půl druhého metru.

Ale tady nikde nebylo vidět sebemenší stopu života.

Ba ještě víc: když se zadíval na okraj silnice pozorněji, všiml si, že na něm není vůbec žádná vegetace. Stromy a křoví rostly skoro až na jeden yard daleko od černého asfaltu, kolem však bylo jen pár ubohých ostrůvků mechu a lišejníku a tu a tam pár stébel trávy. A asi jako dlaň široký pás v bezprostřední blízkosti cesty byl úplně holý.

Coppelstoneova nálada poklesla ještě víc, když ho najednou napadlo možné vysvětlení této domnělé záhady. Jako kartograf a diplomovaný inženýr se zaměřením na stavbu silnic samozřejmě věděl, že se v minulosti dělaly různé pokusy s přidáváním různých přísad do asfaltu, které měly právě zabránit onomu ničivému efektu tím, že zabíjely vše živé. Tyto experimenty byly však velice rychle zastaveny, když se zjistilo, že výsledek je takřka nulový, zato však vedlejší účinky přímo katastrofální o nákladech už ani nemluvě. Zjevně se nacházel právě na místě jednoho z těch nepodařených experimentů. Podivné jen bylo, že o tom předtím nic nevěděl.

Ale vůbec byla tahle celá silnice nějaká divná.

Coppelstone zahnal z mysli také tyto myšlenky, s konečnou platností se narovnal a vyrazil k Morrisonově farmě.

II.

Asi o hodinu později jeho nálada neklesla jenom na nulu, nýbrž o mnoho pod ni. Samozřejmě si důkladně prostudoval mapu než časně zrána vyrazil z Providence, a tak se domníval, že k Morrisonově farmě dojde tak za deset minut, aniž by musel příliš pospíchat. Farma však dosud nebyla ani na dohled, třebaže šel stále rychleji.

Tato silnice tam musela vést. Její stav se během druhé poloviny jeho nedobrovolné procházky viditelně zlepšil, avšak stále se ještě kroutila v naprosto nesmyslných zatáčkách a smyčkách, takže se pravděpodobně sotva přibližoval, nýbrž šel většinu cesty bůhvíjakým směrem, jenom ne tím, kterým chtěl. Dokonce si i pohrával s myšlenkou zkrátit si cestu a vydat se lesem přímo na západ, ale tuto myšlenku po jediném pohledu na skoro neprostupnou stěnu rozbuřel zelení a hnědi po obou stranách silnice rychle zase zavrhl. Morrisonova farma ležela dobře tři míle stranou od nejbližšího lidského osídlení. Kdyby ji minul, pak by pravděpodobně musel celé hodiny bloudit tímto neproniknutelným lesem.

Šel lesem ještě další půl hodiny a narůstal v něm vztek — do něhož se ve stále větší míře mísil strach, který si dosud sotva hodlal připouštět. A právě tehdy se začínal stále vážněji ptát, jestli snad nakonec opravdu nezabloudil. Dokonce i kdyby byl šel jen polovičním tempem, než jaké nasadil, byl by musel už dávno dorazit k Morrisonově farmě. Alejoffrey Coppelstone byl nejen povoláním, nýbrž z nehlubšího přesvědčení kartografem — mapy, silnice a topografické záznamy byly jeho život, a tak představa, že by on — právě on! — měl zabloudit, se mu z hloubi duše přičila. Přesto nemohl tu možnost docela vyloučit.

Právě když už byl ochoten připustit, že to není jen možné, nýbrž přímo pravděpodobné, les zřídil a před ním se objevila Morrisonova farma.

Byl to pohled tak překvapivý, že Coppelstone strnul uprostřed pohybu a celou jednu minutu hleděl vyjeveně na obraz, který se mu nabízel.

Nemohlo být pochyby, že je to skutečně Morrisonova farma. Ležela tu přesně tak, jak mu to Waiden popisoval: seskupení dvou velkých a několika menších, vesměs už skutečně zchátralých budov, tísnicích se na dně úzkého, rovně se táhnoucího údolí. Převažujícími barvami se zdály být červená a bílá, v průběhu let však z větší části odprýskaly, takže na tu dálku se sotva daly rozeznat detaily, nanejvýš jen ještě skoro beztvary propletenec navzájem se prolínajících obrysů a barev. Nejnapadnější na farmě bylo obilné silo, které se zdálo být pro tento kraj nejen naprosto netypické, ale taky příliš velké, protože přečnívalo celé ostatní zařízení jako přehnaně velká strážní věž. Všechno bylo přesně tak, jak mu to Waiden popisoval. Skoro všechno.

O čem mu Waiden nic neřekl, to byl skoro do výše dospělého muže navršený zemní val, obklopující celou farmu.

Coppelstone s úžasem hleděl na tu úžasnou stavbu. Val byl perfektně pravidelný, tvořil kolem farmy skoro uzavřený kruh a téměř dokonale ji izoloval od zbytku údolí. Průměr tohoto kruhu musel být větší než sto yardů, což znamenalo, že jeho obvod musel být bezmála půl míle dlouhý. Dokázal si jen těžko představit, že by mu Waiden mohl zapomenout o něm něco povědět. Na druhou stranu bylo také nemožné, aby byla tato stavba nová — a na Waidenovi byla poslední dobou už několikrát nápadná jistá nespolehlivost. Rozhodl se hned po svém návratu si ještě jednou důkladně se svým asistentem o tomto opomenutí promluvit a pak začal sestupovat do údolí.

Což se ovšem ukázalo jako ne tak úplně snadné, jak si v první chvíli mohl myslet. Les sice z obou stran údolí končil na jeho krajích a lehce se svažující svahy byly porostlé jen místy, ale silnice byla stále horší. Díry v ní dosahovaly brzy až hloubky jednoho metru i více a trhliny nebyly už trhlínami, nýbrž příkopy, přes které nejednou musel velice riskantně přeskakovat.

A nakonec zmizela silnice úplně. Před ním se nacházely teď už jen téměř beztvaré, navzájem nesouvislé asfaltové skvrny, jež nepodléhaly žádnému rozeznatelnému řádu. Dokonce i kdyby neměl tu mrzutou nehodu, nikdy by se nemohl se svou fordskou dostat až k farmě.

Protože tu teď už nebyla žádná cesta, po které by mohl jít, vyhlédl si jediný průchod ve valu kolem farmy a vydal se rovnou čarou k němu. Ovšem nepostupoval ani zdaleka tak rychle dopředu, jak by chtěl, neboť svah byl porostlý vegetací dosahující většinou sotva po kolena, avšak velmi hustou. Občas bylo křoví s podrostem tak propletené, že by potřeboval mačetu, aby mohl projít, taky znovu a znovu narážel na velká seskupení hustých křovisek, vyzbrojených ostrými trny, kterým se raději vyhýbal velkým obloukem. A třebaže si cestou dolů počínal co nejopatrněji, jeho zevnějšek byl, když konečně dorazil k průchodu ve valu, přesto velmi zpustošený.

Na chvíli se zastavil a pokusil se uvést své oblečení alespoň částečně do pořádku, ovšem s minimálním úspěchem. Košili a sako měl úplně zablácené a na kalhotách objevil ke svému velkému rozladění klikatou trhlínu, za jejíž odborné opravení jistě bude muset po svém návratu do Providence zaplatit pořádnou sumu. Přesto udělal, co bylo v jeho silách, aby svůj zevnějšek alespoň do jisté míry uvedl do pořádku. Byl konečně úřední osobou s vysoce oficiálním posláním a jeho věci by jistě neposloužilo, kdyby před Morrisona předstoupil jako nějaký otrhaný žebrák.

Když byl s přípravami hotov a zvedl oči, uviděl postavu, stojící ve dveřích jedné z obou budov a hledící na něho. Třebaže byla vzdálenost příliš velká, než aby rozeznal detaily, věděl hned, že má před sebou Morrisona, majitele farmy. Waiden mu ho důkladně popsal. Muž byl mrzák. I na tu vzdálenost bylo možno rozeznat jeho pokřivenou postavu. V rukou držel brokovnici. Také to už věděl od Waidena: Morrison nikdy neopouští dům bez zbraně.

Coppelstone sevřel dokumenty pod levou paží, narovnal se a energickým krokem vyrazil kupředu. Od Waidena věděl, že je s Morrisonem těžké pořízení, ale kolikrát na tyto obyčejné venkovany stačí zapůsobit energickým

vystupováním a sebevědomým chováním a hned je podstatná část překážek smetena z cesty.

Zatímco se přibližoval, hleděl mu Morrison vstříc beze slova a bez pohybu, takže si ho Coppelstone mohl cestou důkladně prohlédnout. Morrison byl skutečně zvláštní — Coppelstone si teď vybavil, že Waiden použil slova příšerný —, a třebaže obvykle s takovými přívlastky zacházel nanejvýš opatrně, v tomto případě mohl jediné souhlasit.

Přitom by nedokázal — tedy kromě obličeje, který byl čirým děsem — ani přesně určit, jak je vlastně farmář zmračený. Měl dvě paže, dvě nohy, na každé ruce pět prstů, a přece celá jeho postava se zdála být jaksi... vyšinutá, jako by někdo uplálal z hlíny lidskou postavu a pak s ní několikrát prudce udeřil o zem, takže nakonec měla sice vše, ale jaksi ne na těch správných místech a taky ne v těch správných proporcích. Například Morrisonova levá ruka byla podstatně tlustější než pravá, prsty kratší a neohrabanější a taky jeho ramena nebyla v jedné přímce, nýbrž se svažovala strmě k jedné straně. Kupodivu by Coppelstone nedokázal říct, ke které — jako by pokaždé vždycky právě k té, na kterou se díval, jako by celá ta postava byla v ustavičném pohybu, závisejícím navíc ještě i na směru, ze kterého se na ni člověk díval. Také nohy byly nějaké divné. Buďto měl Morrison pod kalhotami tak tlustý obvaz, nebo měl koleno tak oblundně oteklé, div že odřená nohavice nepraskla.

Ale to všechno bylo ničím ve srovnání s jeho obličejem. Jeho pravá polovina byla zkřivená: čelo a obočí na této straně jako by se zhroutily o dobrý kus dolů, což jim ubralo na velikosti, avšak kde mělo být oko, nosní dírka a pravý koutek úst, rozprostíral se lánec z rudého, mokvajícího masa, dosahující až nahoru za ucho a po krku hluboko dolů, takže se jeho spodní okraj ztrácel pod límcem chatrné černé bundy. Vlasy na této straně hlavy byly řídké, chomáčovitě a na mnoha místech prosvítala holá, jakoby zanícená kůže. Levá polovina Morrisonovy tváře byla naprosto nepoškozená. Nebýt té pravé půlky, pak by Morrison zřejmě vypadal docela dobře: pevný, výrazný obličej, do kterého léta i klima vyryly své stopy, aniž by mu však skutečně dokázaly ublížit. Takto ale jako by neporušenost jedné půlky tváře o to víc zdůrazňovala zpusťšenost druhé půlky.

"Čeho nha mě vhejráš, čchéče?" zeptal se Morrison.

Coppelstone sebou prudce trhl. Morrisonův hlas zněl nepříjemně skřehotavě, jako by mu mluvení působilo značné obtíže jako by jeho tělo bylo podobně pokřivené i uvnitř, takže jeho hlasivky nemohly fungovat, jak by měly, a musely být ke každému jednotlivému slovu násilím nuceny. Ale samozřejmě byl v právu: teprve teď si Coppelstone uvědomil, že tu už nejmiň minutu stojí a zírá na jeho zničený obličej.

Omluva by celou situaci učinila ještě trapnější, proto si Coppelstone jen odkašlal, ještě jednou se vypjal a řekl: "Pan Morrison, předpokládám, že?"

Morrison zamrkal svým jediným okem a řekl: Jakhejpa phán. Halt enom Mhorrison. Čeho se thady flákháte? Zthratil sté se?"

Coppelstone nedokázal říct, jestli Morrison mluví jen tak strašnou hatmatilkou, nebo jestli mu jeho zmračení znemožňuje mluvit zřetelněji. Každopádně bylo velice nepříjemné mu naslouchat.

Jmenuji se Coppelstone, pane Morrisone," odpověděl. Joffrey Coppelstone. Jsem zastupující ředitel správy silnic v Providence."

Jathak. Prhvidence." Morrison jen přimhouřil nepoškozené oko a na okamžik jako by se pohroužil sám do sebe, jako by musel uvažovat, co to slovo znamená. "Tho sté theda porhádnej flák vod dhomoa," řekl nakonec.

"No, zase tak daleko ne," odpověděl Coppelstone. Působilo mu stále větší potíže dívat se na Morrisona. Jeho rozum mu říkal, že je Morrison politováníhodný chlap, který si zaslouží jen jeho soucit. Zároveň ale pociťoval stále narůstající odpor vůči tomu znetvořenému obličej, který chvíli hraničil až s fyzickou nevolností. "Celá oblast od Providence až dolů k Arkhamu patří k mému okrsku, víte. Vaše farma ostatně taky."

"Farma he mohe," odpověděl Morrison. Naběhlou rukou přejel po pažbě dvouhlavňovky, kterou držel v náručí jako matka kojence. Coppelstone si nebyl jistý, jestli to gesto nemělo znamenat výhrůžku, považoval ale za lepší s tím počítat. Waiden ho varoval. Morrison nebyl jen paličatý, ale mohl být taky nebezpečný.

"To taky nikdo nezpochybňuje," řekl rychle. "Přesto je nezbytné, abychom si popovídali, pane Morrisone. Víte přece, proč jsem tady. Jsem přesvědčen, že vám pan Waiden řekl, že ta záležitost se musí nutně vyjasnit."

Byl si jist, že tato — vědomě — komplikovaná větná konstrukce beznadějně přesahuje Morrisonovy možnosti chápání byla to taktika, se kterou už nejednou slavil úspěch. Není zapotřebí vždycky jen zbraně, aby někoho zastrašil. A skutečně Morrison neodpověděl, nýbrž na něj jen nechápavě zíral, takže Coppelstone po chvíli sáhl pro papíry, které držel pod levou paží a pokračoval: "Mám s sebou všechny nezbytné podklady, abych vám mohl situaci objasnit do nejmenších detailů, pane Morrisone. Jsem si jist, že se nám..."

"Strhečte si ty phodklady dho prdhele," řekl Morrison hrubě. Dlaní udeřil do pažby brokovnice. "Farma he mohe, níhdo mě vhocád' nevyhyžene."

"Ano. Pan Waiden mi řekl, že jste... poněkud tvrdohlavý partner na vyjednávání," vzdychl si Coppelstone. Pohledem nervózně sklouzl k pušce. "Proč nejdeme do domu a v klidu si o všem nepromluvíme? Jsem si jist, že najdeme nějaké řešení, které bude uspokojivé pro obě strany."

"Žekzém tho už thamtomu a vhám tho žheknu thaky: ta farma he mohe a vhocád' se nehnu, dokháď budhu žhivé."

Coppelstone chvíli mlčel. Morrisonova reakce ho nijak zvlášť nepřekvapila. Ba právě naopak by byl pravděpodobně mnohem překvapenější, kdyby to Morrison tak rychle vzdal. Dokonce toho starého muže i chápal: zřejmě se tady narodil a vyrostl a s velkou pravděpodobností patřil k onomu převažujícímu druhu venkovanů, kteří svůj domov po celý svůj život nikdy neopustili. Představa, že by odsud musel odejít, pro něho musela být naprosto úděsná. Ale pokrok si kolikrát žádá oběti. Pro postižené to může být trpké, ale bohužel je to nezbytné.

"Pane Morrisone, prosím," řekl. Jestli na tom budete trvat, mohu odejít, ale pak bych se musel vrátit zpět se šerifem, a to by celou záležitost nejen zbytečně zkomplikovalo, ale taky by to přineslo všem zúčastněným spoustu

nepřijemností."

"Šherifshemnephude," odpověděl Morrison. "Nikhdá thady nhebýl a nikhdá shem nephude."

"V tomto případě přijde," ujistil ho Coppelstone oním přesně odměřeným tónem, který by se dal považovat i za výhrůžku, ale ne jednoznačně. A aby ho ještě trochu zmínil, usmál se a dodal: "Pojďme přece jen raději dovnitř a promluvíme si v klidu, pane Morrisone."

Morrison zasupěl. V tu chvíli by se Coppelstone ani nedivil, kdyby farmář zvedl pušku a bez dalšího varování stiskl spoušť. Ale pak místo toho sklonil hlavu, neohrabaným, kulhavým krokem ustoupil stranou a hlavou kývl ke dveřím.

"Hdyš chcéthé. Hale he tho nha prd. Ha vhocchád' nhephudu. Schém tho řhé k haj thomu druhýmu. Vhon řhíkál, žhe schém přidhété, hale ha vhocchád' nhephudu."

To byla novinka, která Coppelstonea nejenže do nejvyšší míry překvapila, ale navíc taky ukázala Waidenovu nehodu v docela jiném světle. Nikterak se nepočítalo s tím, že by sem on, Coppelstone, měl přijet. Možná že ta Waidenova nehoda ve skutečnosti vůbec nehoda nebyla. Coppelstone si předsevzal, že si se svým asistentem promluví opravdu důkladně, jakmile se vrátí do Providence.

Pak prošel kolem Morrisona do domu a v tu chvíli zapomněl jak na Waidena, tak i na Providence, ba dokonce i na důvod, proč je tady.

První co zaznamenal, byl puch strašlivý, doslova dusivý smrad, který měl takřka pevnou konzistenci a rázem se mu nalepil na obličej i na dýchací cesty jako tenká vrstva lepkavého slizu. Bylo to něco nepopsatelného jako by to tu současně páchlo smrtí a rozkladem, ale i čímsi naprosto zvráceně živočišným, okamžitě se mu vybavovaly asociace čehosi děsivého, skrývajícího se ve stínu.

A stínů tu bylo opravdu dost. Poté co se Coppelstone znovu pokusil opatrně nadechnout a téměř byl překvapen, že se mu do plíc dostala i trocha vzduchu, udělal ještě druhý krok dovnitř do místnosti a rozhlédl se. Nebylo tu nic moc k vidění. Ačkoli místnost zabírala zřejmě celé přízemí stavby a měla čtyři okna, byla tu uvnitř skoro naprostá tma. Venku za okny jasně svítilo slunce, ale tady uvnitř jako by světlo něco... pohlcovalo. Nedokázal přesně říci, co nebylo to nic viditelného, co by se dalo pochopit nebo jen popsat. A přesto cítil naprosto jasně tu nepřítomnost světla. Sice dopadalo do oken, ale jako by nejenže neosvětlovalo obrysy předmětů tady uvnitř, nýbrž se jim přímo vyhýbalo. Tato podívaná mu připomněla onen stěží slovy postižitelný pocit, který měl už předtím na stráni nad farmou: viděl sotva víc než seskupení navzájem splývajících stínů a šedých ploch, které celkově působily skoro živoucím dojmem. Měl pocit, jako by se všechno plížilo a sunulo kolem něj.

"Shedněte," řekl Morrison. Hlučně za sebou zabouchl dveře a ten zvuk se Coppelstoneovi rozlehl v uších, jako by byl v nějaké temné jeskyni. Připadal si jako ve vězení jakýmsi dosud nepoznaným způsobem uvězněný a vydán na pospas něčemu, o čem ani přesně nevěděl, co to je. Na chvíli byl ten pocit tak silný, že měl co dělat, aby se na místě neobrátil a neutekl odsud. Ale pak Morrison opakoval své pozvání a taky pohostinně pokynul rukou v nepřirozeném šeru, které i jeho postavu redukovalo na víceméně beztvarý stín. V tomto pohybu bylo cosi tak naléhavého, že Coppelstone nemohl jinak, než poslechnout a usednout na hrubou dřevěnou židli přede dveřmi.

"Chcete khafe?" zeptal se Morrison. "Thed'konc shém ho uvhařil."

Pouhá představa, že by měl v této místnosti něco požit, zesílila Coppelstoneovu latentní nevolnost téměř až k nutkání zvracet. Ale oběti se musejí přinášet, proto beze slova přikývl a přihlížel, jak Morrison nedbale odložil pušku na komodu vedle dveří a ploužil se ke sporáku. Pohyboval se zvláštním, skoro kulhavým způsobem, který musel být zapříčiněn jeho zmrzačením a v denním světle by musel působit skoro komickým dojmem, zato tady uvnitř vypadal naprosto příšerně. Zatímco přihlížel, jak mrzák něco kutí u sporáku, v duchu se ptal, jak asi Morrison ke svému znetvoření přišel. Poškození jeho obličeje by nasvědčovalo, že ho zapříčinily popáleniny, ale to nikterak nevysvětlovalo ostatní znetvoření. Zřejmě byl produktem mnogogeneračního incestu čehosi, co se ve zdejším odlehlejší kraji dělo často, třebaže se o tom zachovávalo takřka hrobové mlčení.

"Než přejdeme k tématu, pane Morrisone," začal, když se Morrison obrátil a šoural se zpět ke stolu se dvěma otlučenými plechovými hrníčky, "mám bohužel menší... problém. Můj vůz zůstal trčet nahoře na té staré asfaltové silnici a obávám se, že ho sám vlastní silou nevyprostím."

"Na thý stharý hasfálce?" Morrison se zastavil tak prudce, že horká káva vychrstla z hrnků a stekla mu po rukou. Jako by to ani necítil. "Tham v hlese?"

Coppelstone přikývl. "Musel jsem jít zbytek cesty pěšky — proto taky mám oblečení v tak dezolátním stavu. Ale obávám se, že se stejným způsobem až do města nedostanu." Toto přiznání ho stálo velké přemáhání, neboť radikálně zhoršovalo jeho pozici, vlastně z něj v jistém směru činilo prosebníka. Morrison však zjevně na jeho slova nic nedbal, nýbrž se zeptal skoro vyděšeně:

"Sthé šhel hlesem?"

"Mezi stromy ne, jestli to myslíte takto," odpověděl Coppelstone. "Držel jsem se silnice."

"The dhóbře," řekl Morrison. "Hlesem se nhésni chodit."

"A proč?"

Morrison položil oba hrnky na stůl a s povzdychem se složil na židli. "Nhéni dhóbry hlesem chodit," řekl. "Tham vhéci, khéry rháci nhepotkat." Pohostinně pokynul rukou. "Nhapite. Khafe he dhóbry, dhokád' horky. Ha phák řhéknú Frhancisovi. Vhon vhás vhdovéze dhoměstha."

Coppelstone raději poslední část jeho slov ignoroval — třebaže byl v podstatě rád. Velice opatrně si hrnek přiložil ke rtům, číchl k nápoji a usrl. K jeho nemalému úžasu chutnala káva skvěle: voňavá a silná, jak má správná zrnková káva na venkově chutnat. Proto se napil ještě jednou, tentokrát víc.

"Nu, snad abychom pomalu teď přešli k věci, pane Morrisone," začal. Postavil hrnek stranou, přesvědčil se,

jestli je stůl aspoň relativně čistý a suchý, a rozložil na něj své papíry. "Mám s sebou výtah z pozemkových knih obce Magotta, podle kterého jste majitelem této farmy včetně pozemků..."

"Cchély houdholi he my," přerušil ho Morrison. "Hdycky phatřilo naší fhamílini. Muh phradědhek fhármu phostávil vhlasníma rukhama."

Já vím, pane Morrisone," řekl Coppelstone opatrně. "A věřte mi, že v podstatě nemá nikdo zájem vás vyhánět z vašeho majetku."

"Thén druhé phoudál, zhe mušhím vhocád," zabručel Morrison.

"Podívejte se, pane Morrisone," začal Coppelstone, "věci... se mají takto. Čas není možné zastavit. Prostě je to už jednou tak, že se naše země nachází v období velkého sociálního a hospodářského přelomu, a tak..."

"Tho mí phoudál then druhé thaky," skočil mu Morrison do řeči. "Phoudál, že pré mha ít přes mhy houdolí nháká shílnice. Hale tho nephude. Níkdho thady v Mhorrisonovic houdholi zhádnou shílnicu sthavět nebhide. He tho šphatná zněm."

"No, naši znalci říkají opak," odpověděl Coppelstone, nyní zase vědomě výrazně úředním tónem. "Půda je tu pevná, aby silnici unesla, a navíc vaše údolí je jediná možnost v okruhu třiceti mil, aniž by se hory musely překonávat pomocí příliš drahého stavění tunelů nebo mostů. Chci k vám být docela otevřený, pane Morrisone: na východ odsud práce na té silnici už dávno začaly. Jestli tomu budete chtít bránit, nebo dokonce to budete chtít zarazit, pak to nejenže zdrží náš časový plán o celé měsíce, ale navíc nás to bude stát spoustu peněz daňových poplatníků."

"Ha shéru nha dháně," odpověděl Morrison zarputile. Jakákoli přívětivost teď z jeho obličeje zmizela. Z jeho jediného oka teď proti Coppelstoneovi přes stůl sršela čirá nenávist.

Přesto Coppelstone v duchu triumfoval. Až dosud usilovně přemýšlel, jak uvést svůj nejsilnější argument, aby se Morrison necítil příliš tlačенý do kouta, nicméně teď mu stařec poskytl tu nejlepší příležitost, jakou si mohl přát.

Já vím," řekl chladně. "Podle našich materiálů jste už pět let nezaplatil patřičné daně, jakož i pozemkovou daň. Abych k vám byl naprosto upřímný: když se můj asistent, pan Waiden, vrátil do Providence s vašim zamítavým postojem k prodeji, prvním nápadem mého nadřízeného bylo vás prostě nechat vyvlastnit. Vaše dluhy na daních nám k tomu dávají dostatečné oprávnění. Ale mně záleželo na tom, abychom celou záležitost vyřídili po dobrém. Proto jsem ještě jednou promluvil s nadřízenými služebními místy a mohu vám předestřít skutečně velkorysou nabídku. Pokud se rozhodnete vaši zemi prodat vládě, jsem zplnomocněn vám jako odškodnění nabídnout přijatelnou sumu. Dokonce i po odečtení vašeho dluhu na daních vám stále ještě zůstane dost, abyste si někde jinde zařídil spokojené klidné stáří."

Při těch slovech se zadíval na Morrisona velice pozorně, avšak nedokázal z jeho obličeje vyčíst žádnou reakci.

"Na druhou stranu," pokračoval po dosti dlouhé odmlce, "mám s sebou přípis, který mě opravňuje jít okamžitě za šerifem a pověřit ho nuceným vystěhováním. Bylo by mi velice líto, kdybych byl donucen k tomuto kroku, to mi věřte. Ale udělám to, jestli nebudu mít na vybranou."

Morrison stále ještě neodpovídal. Zíral na Coppelstonea tak nepohnutě, že tento až skoro zapochyboval, jestli farmář jeho slova vůbec vnímal.

"Rozuměl jste, co jsem říkal?" zeptal se. "Pane Morrisone!"

"Šéckho hsém slyšhél," zavrčel Morrison. "Phoudál sthe, zhe mi chcethe sebhřat fhármu. Hale tho nhémužete. Nhéni phrávo. Ha zhém he šphátna. Thady nephude stávhet shílnice. Thady vheci, khéry se nhésni rušit."

"Rozumím, že je to pro vás těžké..."

"Hóvnas rhozumithe!" vpádl mu Morrison do řeči. "Hěště nhéni chas! Dhésny vheci shé přihodí, hdyš she zruší phrávy phorádky!"

"Co... máte na mysli, pane Morrisone?" zeptal se Coppelstone. Za normálních okolností by nad Morrisonovými slovy mávl rukou jako nad blábolením zoufalého starého muže, ale tady, v této ponuré hrobce, plné plíživých stínů, měla ta slova v sobě cosi až zlověstně prorockého váhu, která jim snad ani nepříslušela, ale kterou přesto měla.

"Thý, kherý thady bhýdli v zhémi, she nesmi rušit," odpověděl Morrison. "Hináč šphátně skhónči, hdyš přhed chásem bhudem rušit Whyrma. Mhóc lidi humře."

"Chcete mi vyhrožovat, pane Morrisone?" zeptal se Coppelstone.

"Hěště nhéni chas," trval Morrison zarytě na svém.

Coppelstone se hlasitě nadechl. "A kdy... kdy nastane ten čas?" zeptal se stísněně.

"Theprv haž mhesici bhudou přhízni, v," odpověděl Morrison. "Theprv haž vhojhna bhude hu khonca."

Coppelstone zamrkal: "Říkal jste: měsíce?" ujistil se. "A o jaké velké vojny to mluvíte?" Pomaličku mu začínalo docházet, o co tu skutečně jde: Morrison nebyl jen podivín, jak mu Waiden hlásil. Byl totální blázen.

"Thámtonczhamhořém," odpověděl Morrison. "Ho ty vhelký vhojhě, v kherý shoří celý svhet."

"Vymyslíte... Evropu?" odhadl Coppelstone. "Mluvíte o té velké válce v Evropě, že ano?"

Morrison přikývl a Coppelstone téměř mímě pokračoval: "Pane Morrisone, ta válka, o které mluvíte, už dávno skončila. Už před mnoha, mnoha lety."

"Ho thý hja nhemluvim," odpověděl Morrison. "Ho thý druhy, echo theprv bhude."

"Která... teprve bude?" opakoval Coppelstone zmateně. "Ale žádná válka nebude. V Evropě je už dlouho mír."

"Bhude, hrozná vohina bude," trval na svém Morrison. "Cchéle svhet shoří. Thaky nhaše zhém. Mhóc kchrvi. Mhóc mhrtych. Milehóny. Phak theprv přhíde chas ha thý, echo schou v zhémi, phak přhídou. Ha dho thý dhoby thady mhušm bhét."

Coppelstone si vzdychl. "Obávám se, že to nepůjde, pane Morrisone," řekl.

Morrison vstal. "Rhéknu thedkonc Fhrancisovi, háby vhashodvhezl dho mhesta," řekl. "Zha hodinu přhíde nha vhozi. Phešky mhóc nhebězphečny."

"Pane Morrisone, prosím vás!" řekl Coppelstone. "Tak buďte přece rozumný! Škodíte jen sám sobě!"

Ale Morrison ho už vůbec neposlouchal. Už se obrátil a šoural se ke dveřím. Bez jediného dalšího slova je otevřel a zmizel venku na dvoře, zalitým jasným slunečním světlem.

Coppelstone hleděl za ním, vrtěl hlavou, ale už za ním nezavolal. Nebyl ani nijak překvapen, že to takhle dopadlo, avšak bylo mu to líto. To že viděl nezbytnost svého počínání, ještě neznamenalo, že by mu dělalo nějakou radost vyhánět tohoto starého blázna, z jeho půdy.

Vstal taky. Jeho židle přitom vydala na dřevěné podlaže škrábavý zvuk a odkudsi zezadu z místnosti odpověděl jiný škrábavý zvuk. Coppelstone se polekaně otočil a ještě stačil zahlédnout, jak cosi velkého, bledého, plazivým pohybem zmizelo ve stínu mezi dvěma kusy nábytku.

Srdce mu leknutím poskočilo. Neviděl sice přesně, co se to za jeho zády plazilo, ale už jenom ten vlhce mlaskavý zvuk mu naháněl husí kůži na zádech. Kdyby to... to nebylo tak absurdně velké, byl by se vsadil, že právě viděl obrovského, bledého červa. Ale ten tvor musel měřit přinejmenším půl druhého yardu a byl tlustý jako Coppelstoneova ruka. Tedy nějaký had. Konečně Morrison byl dostatečný blázen na to, aby člověk uvěřil, že strpí ve svém domě hady.

Coppelstonea zamrazilo. Pouhá představa, že ten tvor tu byl po celou dobu přítomen a zíral na něho, mu dodatečně naháněla ledovou hrůzu.

A náhle měl naspěch, aby byl z tohoto domu pryč.

III.

Asi o hodinu později dorazil Coppelstone do Magotty a sestoupil z kozlíku povozu, taženého dvěma koňmi, na kterém ho Francis dovezl do městečka. S výjimkou jeho jména a tušení, že by Francis mohl být s Morrisone v nějakém církví jistě nepořádném příbuzenském vztahu, nevěděl o něm nic. Francis — který nebyl zdaleka tak znetvořený jako Morrison, ale dost ošklivě na to, aby si Coppelstone příliš důkladně nepřehlížel jeho obličej — během celé cesty mlčel jak ryba, třebaže se ho Coppelstone několikrát pokoušel zatáhnout do rozhovoru. Ale Coppelstoneova naděje, že se třeba během cesty něco dozví o Morrisoneovi a oné údajné kletbě, spočívající na tomto kraji, se nenaplnila. Francis byl buď němý, nebo ještě zatvrzelejší než Morrison.

Každopádně byl přinejmenším právě tak děsivý. Coppelstone si skutečně z hloubi duše oddechl, když byla jejich společná cesta u konce a on mohl vystoupit.

Magotta se ukázala být městem, které tak na chlup odpovídalo jeho představě o Bohem i časem zapomenutém hnízdě v Nové Anglii, že to bylo až absurdní. V podstatě bylo tvořeno jen jedinou, nedbale vyasfaltovanou silnicí a několika nevydlážděnými vedlejšími uličkami. Mělo ale pěkné, téměř pitoreskně vyhlížející domy s řádnými příhradami, špičatými střechami, zdobnými štíty a malými okénky s vypouklými skleněnými tabulkami, takže měl skutečně tak trochu pocit, jako by se ocitl zpět v zemi, od níž měla tato krajina odvozené své jméno. Lidé byli oblečeni úhledně a Coppelstone si dokonce všiml i dvou automobilů, zaparkovaných u kraje silnice. Alespoň na zdejší poměry musela být Magotta blahobytnou obcí, což Coppelstoneovi opět dodalo chuti hledět do budoucnosti optimisticky. Lidé, kterým se vede dobře, bývají většinou pokroku přístupnější, než takoví, kteří každý den musejí bojovat o přežití.

První jeho cesta vedla do šerifovy kanceláře. Předsevzal si sice poohlédnout se zprvu po někom, kdo by mu přitáhl jeho auto, taky bude dost možná potřebovat nocleh — ale přinejmenším na první pohled neobjevil nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo opravářskou dílnu nebo hotel. Proto mu připadalo nejchytřejší požádat o pomoc, a budeli třeba, i o zprostředkování noclehu právě šerifa. I když si dokázal představit příjemnější věci než noc strávenou v takovéto díře. Seznam nepříznivých zpráv, které bude muset po svém návratu říct Waidenovi, byl stále delší.

Šerif Buchanan byl, jak se ukázalo, překvapivě mladý, šlachovitý muž s energickými rysy a silnými rukama, které byly v ustavičném pohybu, i když pokojně seděl — což se ovšem skoro vůbec nestávalo. Přátelsky Coppelstonea pozdravil, nabídl mu židli na druhé straně svého pedantsky uklizeného psacího stolu a zeptal se na důvod jeho příchodu. Coppelstone mu vysvětlil své poslání několika stručnými větami a podal mu přes stůl příslušné dokumenty. Buchanan jim však věnoval sotva minimální pozornost, pak je položil na stůl, podíval se na Coppelstonea a zavrtěl hlavou.

"Takže máte problém, pane Coppelstone," řekl.

"Ani se mi nezdá," odpověděl Coppelstone. Byl trochu zmaten a musel se ovládat, aby nevybuchl.

Neočekával sice, že Buchanan vyskočí okamžitě nadšeně ze židle, ovšem šerif mluvil takovým tónem, jako by se bavili o něčem, do čeho mu vůbec nic není. "Věcná podstata je přece jasná."

"Na první pohled, jistě," řekl Buchanan.

"Na... na první pohled? Co to má znamenat?"

Buchanan se důstojně vzpřimil za svým psacím stolem a Coppelstone doslova viděl, jak mu to v hlavě zuřivě pracuje, aby našel vhodná slova. "Podívejte se, pane Coppelstone," začal, "tady nejsme v Providence. Co vám ve městě připadá jako zcela jasná věc, to nemusí být tak docela stejné i u nás. Máme tady své vlastní způsoby, jak věci řešit."

"To je možné," odpověděl Coppelstone, nyní už se opravdu ovládá jen stěží. "A taky se vám vůbec nechce plést do vaší práce, šerife. Jak tu záležitost vyřídíte, je mi jedno. Hlavní věc, že ji vyřídíte."

"A to co možná nejrychleji," usoudil Buchanan.

"Moc času nám už nezbývá," přisvědčil Coppelstone. "Za týden sem dorazí zeměměřičská skupina a je důležité, aby hned bez prodlení začala se svou prací."

"Za týden?" Buchananův hlas zněl skutečně zděšeně, takže Coppelstone rychle a chlácholivě zvedl ruce.

"Není nikterak nutné, aby pan Morrison do té doby už opustil farmu," řekl. "Než dorazí dělníci a stroje, uplynou jistě ještě tak tři měsíce. Ale nemohu riskovat, aby nějak ohrožoval mé lidi. Ten muž má pušku."

"To tady má každý," odpověděl Buchanan s úsměvem. "Ale máte samozřejmě pravdu: Morrison je naprostý blázen. Dost možná dokonce nebezpečný."

"Z toho důvodu jsem tady, šerife," odpověděl Coppelstone a oslovení schválně zdůraznil, aby byl každý další výklad zbytečný. Buchanan taky jeho narážku velmi dobře pochopil, protože se jeho tvář okamžitě zakabonila, a když pak pokračoval, zněl jeho hlas o několik stupňů chladněji.

"A co bych teď podle vás měl asi udělat?" zeptal se.

"Všechny nezbytné dokumenty mám tady," odpověděl Coppelstone. "Zajedte k Morrisonovi a vymáhejte po něm jeho nezaplacené daně. A když nebude moci zaplatit, dejte jeho farmu do dražby."

"A co když ji koupí někdo jiný?" namítl Buchanan, ale Coppelstone jen zavrtěl hlavou. Na tento argument byl připraven.

"Stát má předkupní právo na každý kus země, která je dána k prodeji," řekl. "Samozřejmě toho v tomto případě využijeme."

Buchanan si vzdychl a zavrtěl hlavou. "Jak si to představujete, pane Coppelstone? Viděl jste Morrisona. Ten chlap prostě neodejde. Jeho rodina na té půdě žije už po čtyři generace. Raději zemře, než by se vzdal své farmy. Co mám dělat? Poslat tam muže se zbraněmi, aby ho násilím vyhnali?" Předklonil se a jeho hlas nabyl na naléhavosti.

"Mohu vám rovnou říct, co by se stalo: pár z nás by zastřelil a nakonec bychom zastřelili my jeho. To je to, co chcete — a to všechno jen kvůli nějaké silnici?"

"Na čí straně vlastně stojíte, šerife?" zeptal se Coppelstone našťavaně. Buchananova slova se mu neodrážela tak snadno, jak by si přál protože obsahovala větší dávku pravdy, než si byl sám ochoten přiznat. Kdyby Buchanana přinutil postupovat podle svých představ a kdyby přitom došlo k neštěstí, pak by jedině on sám za to nesl zodpovědnost. Přesto pokračoval: "Původně jsem si myslel, že jste placen za to, abyste v tomto kraji zastupoval právo a pořádek."

"Možná že jsem placen státem, pane Coppelstone," odpověděl Buchanan klidně. "Ale zvolili si mě lidé v tomto kraji. Zvolili si mě proto, abych je chránil — taky před lidmi, jako jste vy, pane Coppelstone." Vstal. "Zajedu teď k Morrisonovi a promluví s ním. Snad najdeme nějaké řešení."

Coppelstone už měl na jazyku říci, že řešení leží před Buchananem na stole, ale na poslední chvíli raději přece jen tu poznámku spolk. Namísto toho se zvedl a s tázavým gestem ukázal ke dveřím.

"Postarám se mezitím o svůj vůz," řekl. Je tady v Magottě nějaká autoopravna?"

"Kovář," odpověděl Buchanan. "Ale žádný strach — Karlsson je náš místní génius. Opraví všechno, co má něco společného s technikou a spolehlivý je jako každý inženýr. Už odjel pro váš vůz. Je to ta černá fordka, model T, ne?"

"To... je pravda," odpověděl Coppelstone vyjeveně. "Ale odkud...?"

"Žijeme tady na malém městě, pane Coppelstone," řekl Buchanan. "Sem jen málokdy přijíždějí cizinci a novinky se šíří rychle. Bez obav — Karlsson vám ten vůz dá do pořádku."

Tohle vysvětlení ovšem Coppelstonea vůbec neuspokojilo. Znělo to sice, jak mělo, ale v podstatě to nebylo vůbec nic než onen zcela speciální druh slov, která používají rádi především policisté a diplomati: znějí přesvědčivě, ale jejich obsah je naprosto nulový.

"Kde najdu toho... Karlssona?" zeptal se váhavě.

"Šikmo naproti, na druhé straně ulice." Buchanan se letmo usmál. "Tady u nás v Magottě je všechno šikmo naproti, na druhé straně ulice."

Coppelstone zůstal vážný. "Hotel taky?"

"Hotel?" Buchanan byl už napůl na cestě ke dveřím, ale ještě se zastavil. Coppelstonea napadlo, že dokumenty, které mu předal, nechal šerif bez povšimnutí ležet na stole, ale neřekl nic. "Bohužel nic takového tady nemáme," řekl. "Nejezdí nám sem tak často cizinci, aby se nám tu vyplatil hotel."

"Nemusí to být nic zvláštního," řekl Coppelstone. "Obyčejný hostinec by docela stačil."

"Bohužel," zavrtěl Buchanan hlavou. "Ale tento problém vyřešíme později — pokud vůbec bude třeba: Karlsson je skutečný kouzelník, co se týče strojů. Za pár hodin bude váš vůz zase jako nový a ještě dnes se vyspíte ve vlastní posteli doma."

Jenže mezitím už Coppelstone dospěl k jinému rozhodnutí. Po bryskním jednání se šerifem si naopak byl naprosto jist, že se tady bude muset zdržet déle než jeden den. Ale jak řekl Buchanan: tento problém se vyřeší později.

IV.

Karlssonova dílna se ve skutečnosti nenacházela šikmo naproti, nýbrž pořádný kus cesty dolů po silnici až v posledním domě městečka, a byla to opravdová kovárna s výhní, kovadlinou a stovkami podkov, které byly vyrovnány na hřebících podél všech stěn. Byla tu však ještě druhá místnost, těsně sousedící s vlastní kovárnou, jež byla doslova nacpána koly, pneumatikami, blatníky a okenními skly, jakož i všemi možnými automobilovými náhradními díly — a ke Coppelstoneovu bezmeznému údivu tu byla už i jeho fordka. Auto stálo na špalcích. Přední kolo a oba blatníky byly odmontované, ale zcela bezpochyby to byl jeho model T. Coppelstone ho poznal okamžitě i přes — anebo právě pro — jeho zubožený stav.

Ale vlastně byl div, že tady už je. Vzdálenost odsud až k místu, kde ho nechal stát, byla dobrých pět mil i kdyby Morrisonův pomocník dal kováři hned vědět (což zcela jasně neudělal: Coppelstone ho přece viděl, jak na místě

obrátil vůz a vracel se zpátky směrem k farmě), nikdy by neměl dost času na to, aby ho odsud dopravil sem..

"To je váš vůz?"

Coppelstone sebou polekaně trhl a otočil se. Byl natolik zaujatý zíráním na své auto, že si ani nevšiml, že tady už není sám. Přitom muž, který se objevil za ním, rozhodně nevypadal, že by se byl schopen pohybovat naprosto neslyšně. Karlsson — těžká kožená zástěra, silné ruce, poseté nespočtenými jizvami po spáleninách a obrovské balíky svalů na nadloktích ho naprosto jednoznačně identifikovaly jako kováře — byl, jak se říká, chlap jak hora. Byl vysoký nejméně šest a půl stopy a taky měl své výšce odpovídající šířku v ramenou a vše na něm, dokonce i způsob, jak prostě jen stál, vyzařovalo sílu tak obrovskou, že se až Coppelstone instinktivně zalekl.

"Ano," odpověděl. "Odkud víte... chci říci: jak se sem dostal?"

"Vypadá to hůř, než to doopravdy je." Karlsson dvěma rychlými kroky prošel kolem něj a dlaní poplácal fordku po kapotě. "Kolo je trochu zkřivené, ale to zvládnou. Nebudete s tím sice moc jet moc rychle, ale než dojedete k nejbližší opravě a koupíte si nové kolo, určitě to vydrží."

Coppelstone se díval střídavě na auto a na Karlssona a kovář si zřejmě jeho pohled vysvětlil špatně, neboť s překvapivě soucivním úsměvem pokračoval: "Ten vůz byl skoro nový, že? Docela vás chápu. Ten pohled člověku rve srdce. Tady ty naše silnice nejsou moc stavěné na tyto moderní bouráky."

"Právě proto jsem tady, abych to změnil," řekl Coppelstone chladně. "Ale to pořád není odpověď na moji otázku: jak se sem ten vůz dostal?"

"Dovlekl jsem ho," odpověděl Karlsson. "Jak jinak?"

"A kdo vám to přikázal?" zeptal se Coppelstone.

"Nikdo. Ale nepředpokládám, že byste takovou nádheru raději chtěl nechat přes noc stát v lese, že ne? To bych vám rozhodně nedoporučoval. Tam venku je spousta zvířat, která by vám přehryzala kábly a brzdová lanka — o tom, co by provedla na čalounění, už ani nemluvě."

"A ještě víc," poznamenal Coppelstone. "Potvory, které je lépe ani nepotkat."

Při těchto slovech upíral na Karlssona pozorný pohled a skutečně se mu zdálo, jako by sebou kovář trochu škubl. Ale snad to tak viděl jenom proto, že to chtěl vidět.

"Copak ty nejsou v každém lese?" zeptal se Karlsson nakonec. Pak pokrčil rameny a obrátil se. "Musím se zase dát do práce, jinak nebudu hotov do západu slunce."

"To by bylo zlé?" zeptal se Coppelstone, zatímco Karlssona následoval do sousední místnosti.

"Ne, pokud rád přenocujete pod širákem," odpověděl Karlsson. "Do Eboratu je dobré půl hodiny jízdy."

"A co tam?"

"Tam je nejbližší hostinec, kde si můžete najmout pokoj," odpověděl Karlsson. Zadul měchy do výhně, ve které už žhnuly velké kusy dřevěného uhlí, a bez jakékoli zjevné námahy zvedl levou rukou kladivo, které by Coppelstone zřejmě neuzvedl ani oběma rukama. Z předního kola fordky byla už stažena pneumatika a opíralo se o kovadlinu. Když ho Karlsson zvedl a vložil do výhně, uviděl Coppelstone, že je skutečně ošklivě zkřivené. Takže i kdyby vůz z trhlíny vytáhl, stejně by mu to nebylo nic platné.

Tu si ale všiml ještě něčeho jiného: Karlsson stáhl z kola pneumatiku a nedbale ji pohodil do rohu. A když si ji Coppelstone prohlížel pozorněji, uviděl, že taky ona je mnohem poškozenější, než by předpokládal. Guma byla na několika místech doslova utržená, takže bylo vidět kovové vnitřní pletivo. Takovéto poškození se sotva dalo vysvětlit pouhým sjetím do výmolu.

S nejasnou předtuchou se Coppelstone vrátil zpět do vedlejší místnosti a prohlédl si i zbývající tři kola. A na všech našel totéž: všechny tři pneumatiky byly poškozené na stejném místě. Guma byla na mnoha místech jakoby doslova ožraná, takže prosvítalo obnažené kovové pletivo.

Rychle se vrátil ke Karlssonovi do kovárny a zeptal se: "Co je to s těmi pneumatikami?"

Karlsson se rozehnal kladivem a s ohlušujícím třeskem jím udeřil do kola, mezitím rozpáleným do ruda, až od něj odlétly jiskry, a Coppelstone pro jistotu rychle o krok poodstoupil. "Říkal jsem vám přece, že není dobré nechat jen tak stát auto v lese. Jsou tam krysy, fretky a všechna možná havěť, která sežere všechno, co není přinýtované nebo přibité."

Druhá, ještě hromovější rána přiměla Coppelstonea, aby ještě víc poodstoupil od kovadliny, a taky ho zbavila možnosti cokoli namítnout. Ale zřejmě by stejně nic neřekl. Sice toho moc nevěděl o krysách, fretkách a vši možné havěti, jak se vyjádřil Karlsson, ale jedno věděl zcela přesně: poškození na pneumatikách docela určitě nebylo od nějakých zvířat. Ty pneumatiky spíš vypadaly, jako by přišly do styku s kyselinou, nebo nějakou jinou žíravinou.

"Ta silnice," řekl, když Karlsson po nějaké době přestal bušit, aby si rukávem košile otřel zpocený obličej.

"Kdy ji stavěli? A kdo?"

Karlsson pokrčil rameny a podíval se na Coppelstonea pohledem, který mu lépe než jakákoli slova prozrazoval, jak je jeho otázka obtížná. Přesto odpověděl: "Nemám tušení. Musí být ale hodně stará. A vždycky byla velice špatná. Nevyplatí se ji používat. Cesta údolím je sice delší, ale přesto zabere sotva polovinu času... Pokud jde o ty pneumatiky, nemusíte si dělat starosti. Mám tady pár trochu opotřebovaných pneumatik, které se budou hodit. Nechám vám je za rozumnou cenu. Pro mě za mě je můžete mít klidně třeba i zadarmo."

A opět kladivo s ohlušujícím rachotem dopadalo na kolo a znemožnilo Coppelstoneovi dát jakoukoli odpověď, která by pravděpodobně zněla: Hlavně když odsud zase co možná nejrychleji zmizím, že?

Ale možná že bylo docela dobře, že to neřekl nahlas.

V.

Alespoň jednu příjemnou věc Magotta měla: přímo vedle koloniálu — který se mimochodem nacházel opravdu šikmo naproti šerifově kanceláři na druhé straně ulice — objevil Coppelstone malou restauraci. Byly v ní sice jen tři stoly a malý pult před skoro prázdným regálem s lahvemi s alkoholem, ale přesto tam dostal vynikající oběd: báječný steak, k tomu osmaženou šunku, vejce a spoustu opékaných brambor, kterými utišil svou překvapivě se dostavivší chuť k jídlu. Na svou žádost o pivo sice dostal zamítavou odpověď, ale jakmile nemluvná číšnice odnesla ze stolu prázdný talíř, postavila na stůl celou konvici čerstvě uvažené kávy.

Zatímco Coppelstone usrkával opatrně horký nápoj, znovu myslel na ten šálek kávy, kterou pil před několika hodinami za mnohem méně příjemných okolností. Jeho příšerný zážitek mu ještě teď stále naháněl husí kůži. Až dosud se úspěšně vyhýbal tomu, aby myslel na tu děsivou, bledou nestvůru, která za jeho zády prchla do stínu, ale nyní se znovu musel v duchu ptát, co to vlastně viděl.

Nevěděl to. Ale jeho dosavadní vysvětlení, že to byl jistě nějaký had, mu připadalo stále nepravděpodobnější kromě toho toto jeho setkání nebylo zdaleka jedinou zlověstnou událostí dnešního dne.

Dalo by se to shrnout jednou větou: celé toto místo bylo děsivé. Především ovšem Morrison — jenom když si vzpomněl na ten zemní val, který si ten šílenec zbudoval kolem své farmy, cítil skoro závrať. Podle jeho odhadu by něco takového musely celé dva tucty mužů budovat déle než čtvrt roku. A co bylo nejšílenější: neexistovalo pro to naprosto žádné opodstatnění.

Coppelstone se vytrhl ze svého zamyšlení, když si někdo přisedl k jeho stolu. Automaticky předpokládal, že to musí být číšnice, která snad chtěla využít příležitosti, aby si trochu povykládala s cizincem, ale pohlédl do zcela neznámého — a nijak zvlášť přívětivého — obličeje, který patřil šedivé, asi pětapadesátileté ženě.

"Dobrý den, paní," řekl.

Jeho šedovlasá společnice přikývla, avšak neodpověděla na pozdrav, nýbrž řekla: "Vy jste ten zeměměřič, který chce starému Morrisonovi sebrat jeho farmu."

Coppelstone neodpověděl hned. Byl velice překvapený, ale taky trochu našťavaný. Dobré jídlo a odpočinek ho trochu smířily se sebou samým a se světem — především pak s Magottou, proto mu teď takové neomalené pozdravení bylo dvojnásob nepříjemné. "To není zcela správné," řekl. "Jsem zastupující vedoucí silničního úřadu v Providence. Jmenuji se Coppelstone. Joffrey Coppelstone. Paní...?"

"Garverová," odpověděla šedovlasá žena. "Ellie Garverová. Majitelka restaurace."

"Pak mi dovolu, abych vám vyslovil opravdu mimořádné uznání," řekl Coppelstone. Jídlo bylo vynikající."

"Doufám, že vám chutnalo," řekla Garverová. "Je to totiž poslední jídlo, které jste v mém podniku dostal."

"Jak prosím?" zeptal se Coppelstone nechápavě.

"Ráda bych, abyste opustil mou restauraci," řekla Garverová. "A nikdy se sem už nevrátil."

"Ale... ale proč?" zeptal se Coppelstone zajíkávě.

"Nemáme rádi lidi z města, kteří nám chtějí brát půdu."

"Nikdo vám žádnou půdu nechce brát, paní Garverová," řekl Coppelstone trpělivě, ale hned byl zase přerušen.

"Morrison je můj bratranec z druhého kolena, pane Coppelstone. Pro vás z města to možná moc neznamena, ale my tady na venkově si ještě pořád velice vážíme soudržnosti rodiny. Řekla jsem to už tomu druhému, co tady byl před vámi, a ještě jednou to řeknu i vám: tady nenajdete nikoho, kdo by vám pomohl vyhnat starého Morrisona z jeho půdy."

"Paní Garverová, prosím vás!" řekl Coppelstone s povzdechem. "O to přece vůbec nejde. Já..."

"To je všechno, co jsem vám chtěla říct," přerušila ho. "A teď opusťte můj podnik. A jestli dáte na dobře miněnou radu staré ženské: opusťte taky toto město."

Bylo to dostatečně srozumitelné. Coppelstone vstal a sáhl po peněžence, ale majitelka restaurace jen mávla odmítavě rukou. Jídlo jde na účet podniku."

"Děkuji," řekl Coppelstone chladně.

"Není zač," odpověděla Ellie Garverová. "Nechceme tady vaše peníze. Odejděte."

Aby situaci — bylo-li to ještě možné — nedělal ještě trapnější, polkl Coppelstone jakoukoli odpověď a vyšel z restaurace, jak jen to šlo nejrychleji, aby úplně neztratil tvář.

Když vyšel na ulici, doslova ho udeřilo jasné slunce, ale taky téměř nepřírozený klid. Z kovárny sem stále ještě doléhalo rovnoměrné bušení Karlssonova kladiva, ale jinak tu všude vládlo téměř přízračné ticho, a především: na ulici nebylo vidět jediného člověka. Magotta vypadala jako po vymření.

Coppelstone věděl ze své dokumentace, že tu nežijí ani celé dvě stovky obyvatel, včetně farmářů z okruhu pěti mil. Přesto by předpokládal, že uvidí aspoň někoho.

Možná že jsou všichni v kostele. Coppelstone se podíval na hodinky a zjistil, že je sotva něco málo po třetí — tedy naprosto ne doba pro společnou bohoslužbu — a obrátil se k malému baptistickému kostelu na druhém konci městečka. Po svém posledním zážitku mu nepřípadalo právě lákavé navázat kontakt s dalšími obyvateli Magotty. Na druhou stranu se nehodlal jen tak snadno nechat ponížít, snad je na čase ukázat taky trochu sílu. Zřejmě bude muset, pokud tu má být úspěšný.

Coppelstone si byl velice dobře vědom, jak úzká je hranice mezi ukázáním síly a provokováním. Snad to nebyl tak zlý nápad vydat se do kostela, právě proto, že teď tam zřejmě nikdo z místních nebude a že si bude moci promluvit s duchovním. To často bývá jediná možnost, jak se dozvědět nějaké podrobnosti o obci, jejíž obyvatelé jsou málo ochotní ke spolupráci.

Zatímco pomalu procházel liduprázdnou ulicí, myslel na Waidena, svého asistenta. Seznam věcí, o kterých si s ním chtěl po svém příjezdu promluvit, začínal být pomalu velice dlouhý.

VI.

Třebaže stál kostel až na opačném konci městečka a Coppelstone se loudal velice pomalu, nepotřeboval ani pět minut, aby tam došel. Byl velice malý, ale perfektně udržovaný a nacházel se za ozdobným, bíle natřeným latkovým plotem. Maličká zahrádka před kostelem byla skoro celá osázena květinami a kvetoucími keři, což naplňovalo okolní vzduch příjemnou květinovou vůní. Jakkoli byli asi obyvatelé Magotty zvláštní, o svůj svatostánek se starali s velkou péčí. Pravděpodobně byli velmi věřící, jak už tomu u takových malých společenství na venkově často bývá. Což mohlo být pro zdar Coppelstoneových plánů obzvlášť dobré, ale i obzvlášť zlé — možná je farář právě takový zatatý suk jako všichni ostatní. Kdyby se však Coppelstoneovi podařilo přetáhnout ho na svou stranu, byl by o dobrý kus dál.

Přesto zaváhal ještě na chvíli, než otevřel vrátka, vyšel tři schůdky ke kostelním dveřím, a pak ještě jednou, než položil ruku na kliku a stiskl.

Dveře byly zamčené. Kliku se dala jen nepatrně stisknout dolů a dál se nepohnula. Coppelstone dvakrát, třikrát marně zalomcoval dveřmi, pak zvedl ruku a energicky zaklepal.

Nedočkal se žádné odpovědi, avšak když zase ruku odtáhl, měl na kotnících prstů bílou barvu. Zdálo se, že dveře byly natřeny teprve před skutečně velmi krátkou dobou. Zvedl ruku k obličejí a ucítil čerstvou barvu, ani nic jiného neočekával. A přece současně ucítil ještě něco jiného... něco... neblahého... špatného. Byl to jen lehký nádech, snad ani to ne, jen náznak nádechu, a přece, jakkoli to bylo slabé, přece jen to bylo natolik nezvyklé a divné, že to prostě nedokázal ignorovat. A tu... na něco si vzpomněl. Coppelstone by nedokázal přesně říci na co, jen tolik, že to nebyla nijak příjemná vzpomínka. Ani trochu ne.

Podvědomým, ale přesto velmi důrazným gestem si otřel ruku o sako nehledě přitom na skutečnost, že si tím zřejmě s konečnou platností sako zničí. Pohledem sklouzl po zavřených, sněhobíle natřených dveřích — a náhle v něm tento kostel vyvolával takřka hrůzu. Zářivá běl jeho stěn jako by ztratila svůj lesk a stala se jen slupkou, za kterou se skrývá cosi prastarého, nevyslovitelného, něco, co...

Ale vždyť to všechno je jen jediný velký nesmysl.

Coppelstone s vědomým úsilím přetrhl své myšlenky. Byl jimi skutečně zmaten, ale taky se zlobil sám na sebe. Jestli si nedá pozor, ještě se nakonec nakazí stejným bláznovstvím, které se zřejmě zmocnilo celého tohoto městečka i s jeho obyvateli. Co cítil, bylo jistě jen zpuchřelé dřevo. Pokud by byly dveře v bezvadném stavu, sotva by se někdo namáhal s jejich natíráním. Tak je to jednoduché.

Přestal se dobývat do dveří a místo toho si ještě jedenkrát kostel prohlédl. Měl několik velkých oken, které však byly všechny bez výjimky zakryty okenicemi. Ale nebyly to zavřené okenice, nýbrž úzké lamely, jimiž se snad dalo nahlédnout dovnitř. Opatrně, aby nepošlapal starostlivě pěstěné záhony, sestoupil dolů ze schodů a postavil se na špičky, aby nahlédl dovnitř do budovy. Nepodařilo se mu to. Mezi lamelami sice bylo vidět, jak očekával, avšak uvnitř kostela musela být naprostá tma, neboť neviděl nic kromě absolutní černi a odrazu vlastního obličeje.

O to víc však mohl číchat.

Tentokrát nemohl mít pochyby. Zápach byl bestiální a Coppelstone ho poznal okamžitě bez sebemenší pochybnosti. Byl to stejný odporný puch, který cítil už na Morrisonově farmě, jen ještě mnohem intenzivnější morový puch, že by horší snad nemohl vycházet ani ze samotného pekla. Puch, který ho naplňoval takovou nevolností, že se jen tak tak nevyzvracel na záhon.

Bledý jak křída a popadaje dech, klopýtal Coppelstone pryč od budovy, zavřel za sebou vrátka a ztěžka se opřel o latkový plot. Žaludek se mu pořád ještě bouřil. Nutil se dýchat zhluboka, dokud se nezbavil pocitu, že s každým výdechem musí z úst vyvrhnout taky spoustu hořké žluči. Teprve potom znovu opatrně otevřel oči.

Hned se mu zase zatočila hlava. Na okamžik se mu kostel rozpil před očima a v tu chvíli jeho nevolnost snad ještě zesílila. Ale bojoval s ní statečně, takže se mu nakonec dokonce podařilo zcela se napřímít a zhluboka se nadechnout, aniž by se mu okamžitě zase udělalo zle.

Když se otočil, hleděl do obličeje šerifa Buchanana.

Třebaže si pevně předsevzal lépe se ovládat, i teď sebou polekaně trhl. Zdálo se, že jedno měli všichni obyvatelé tohoto města společné: dokázali se nejen plížit neslyšně jako kočky, nýbrž zdálo se, že jim přímo činí potěšení se k nevítanému návštěvníkovi potají připlížit a k smrti ho vylekat.

"Šerife Buchanane!" zasípal.

Buchanan se na něj díval bez sebemenší stopy byt' předstírané laskavosti. "Co tady děláte?" zeptal se.

"Já jen... chtěl jsem si...chtěl jsem si prohlédnout kostel," koktal Coppelstone a rukou mávl směrem k bílé budově.

"Proč?"

"A proč ne?" Coppelstone pomalu zase začínal nacházet své sebeovládání. "Nevěděl jsem, že je to zakázané."

"To taky není," odpověděl Buchanan hrubě. "Bohužel není momentálně otevřený. Zrovna ho opravujeme."

"To mě už taky napadlo," odpověděl Coppelstone. "Co se to tam vevnitř děje? Ten smrad není vůbec k vydržení!"

"Střešní konstrukce není v pořádku," odpověděl Buchanan. "Dřevo hnije. To je taky důvod, proč je kostel momentálně pro návštěvníky zavřený. Jen pro vaši vlastní bezpečnost."

"Nesmysl!" řekl Coppelstone nezvykle prudkým tónem. "Pracuji u stavebního úřadu, šerife. Ve svém životě jsem viděl barabizen na spadnutí víc, než kolik jste vy snědl fazolí. Já vím, jak páchne hnijící dřevo. A řeknu vám, že to uvnitř je..."

"Mně je úplně jedno, čemu věříte, pane Coppelstone! Ten kostel je pro veřejnost zavřený a basta." Buchanan udělal panovačné gesto, několik vteřin mlčel a pak pokračoval — nepřítli — jemnějším tónem: "Hledal jsem vás z

jiného důvodu, pane Coppelstone. Přesněji řečeno: ze dvou důvodů. Jeden je ten, že vám Karlsson vzkazuje, že si můžete vůz odvézt. Je hotov."

"Už?" zeptal se Coppelstone překvapeně.

Buchanan pokrčil rameny. "Říkal jsem vám to přece: ten chlap je moc dobrý. Druhý důvod je ten, že jsem mluvil s Morrisonem."

"Tak rychle?" Coppelstone pochybovačně sraštil čelo. Uplynula sotva hodina, co opustil Buchananovu kancelář. Zdálo se mu naprosto nemožné, aby Buchanan za tu dobu zvládl cestu k Morrisonově farmě a zase zpět. Vůbec už nemluvě o tom, že taky s Morrisonem mluvil.

"Byl právě na cestě do města," odpověděl Buchanan. "Potkal jsem ho na půli cesty."

"Tak?" řekl Coppelstone. "A co říkal? Že zaklínal ducha zemřelého medicinmana a že nás všechny postihne strašnou kletbou?"

"Na vašem místě bych o takových věcech nežertoval," řekl Buchanan. "Co se týče té druhé věci, tak jsem snad našel řešení."

"Skutečně?"

Buchanan zvedl levou ruku. "Řekl jsem: snad. Do zítřejšího rána budu mít jasno. Obávám se, že do té doby ještě budete muset vydržet."

"Do zítřka?"

"V Eboratu je hostinec, je to jen pár mil po silnici," řekl Buchanan. "Můžete si tam najmout pokoj. V klidu se tam nasnídáte, a až se vrátíte, budu mít pro vás řešení vašeho problému. Ale teď byste snad raději měl už jít. Karlsson čeká."

Coppelstone si šerifa změřil dlouhým, zkoumavým pohledem od hlavy až k patě. Buchanan byl o řádný kus vyšší než on a jistě taky o hodně silnější, jenom vážnost jeho uniformy mu dodávala na autoritě, jejíž účinek měl na Coppelstonea bezpochyby vliv. A přece jeho vztek stále narůstal. Nenáviděl, aby ho někdo postrkoval, konečně byl taky úřední osobou, stojící co do výše úřadu a kompetencí na podstatně vyšším stupni než tento nafoukaný venkovský šerif.

"Vyhazujete mě z města?" zeptal se rezavě. "Pokud ano, pak rozhodně nejste sám. Právě před chvílí mi jedna... kuchařka taky naléhavě doporučovala opustit Magottu."

"Já vím, Ellie," řekl Buchanan. "Někdy se trochu neovládá. Ale jen říká přímo, co si myslí. Všichni tady smýšlejí stejně, pane Coppelstone. Já vás nevyhazuji z města, ale doporučuji vám odejít, než se něco stane. Zdejší lidé jsou trochu staromódní. Mají svá vlastní pravidla a nestarají se moc o zákony."

"Ale pak je přece vaší povinností mě ochránit," řekl Coppelstone.

"Což taky dělám, jak nejlíp umím," odpověděl Buchanan klidně. "Z toho důvodu vám důrazně radím opustit město dřív, než zapadne slunce. O nic se nepřipravíte, pane Coppelstone. Jenom tím ušetříte sobě a pravděpodobně taky mně spoustu zbytečných problémů. Do čtyřiašest hodin bude celá věc vyřízena, na to vám dávám slovo."

Coppelstone skoro celou minutu přemýšlel, ale nakonec přikývl. "Tedy dobrá," řekl. "Dávám vám a tomu starému bláznovi ještě tuto noc. Ale ani o hodinu víc. Jestli se zítra večer vrátím do Providence s tou věcí nevyřízenou, vezmou tu záležitost do rukou druzí. A ti nebudou mít ani zdaleka tolik porozumění jako já, na to vám dávám své slovo."

A s těmi slovy se otočil na podpatku a nechal Buchanana prostě stát.

VII.

Karlssona nenašel v jeho kovárně, slyšel však rány někde za domem. Svůj vůz pak našel ve vedlejší místnosti, sice ještě bez blatníků, ale už aspoň stojící na čtyřech nepoškozených, řádně nahuštěných pneumatikách. Karlsson — tedy zřejmě spíš Buchanan — dokonce už i předem položil všechny Coppelstoneovy papíry, svázané do úhledného balíčku, na sedadlo spolujezdce.

Coppelstone obešel celé auto, přičemž si je změřil kritickým pohledem. Co viděl, ho sice nenaplnovalo právě bezmeznou radostí, ale vůz byl bezpochyby pojezdný, jak Karlsson sliboval.

Vydal se hledat kováře, aby zaplatil účet — a krom toho se zeptal, kde jsou oba blatníky. Za domem, kde se mu zdálo, že ho slyšel, ho nenašel, ale právě když to už chtěl vzdát, zaslechl znovu tupé, dunivé údery a pak navíc hlasy dvou nebo tří mužů, mezi kterými rozeznal taky hlas Karlssonův. Ozývalo se to zpoza rohu sousedního domu. Coppelstone se vydal tím směrem, a když uviděl Karlssona i ostatní muže, nabízeli tak zvláštní podívanou, že zůstal stát uprostřed nedokončeného kroku.

Kovář a čtyři nebo pět dalších mužů tu stáli, svlečení do půl těla a rozháněli se kladivy a krumpáči, jimiž bušili do něčeho, co Coppelstone nedokázal rozeznat. Mezi ním a muži se totiž nacházelo husté křoví, které jim dosahovalo až po prsa. Podle úsilí, které na práci vynakládali, a protože se jejich nahá těla leskla potem, by soudil, že rozbíjejí skálu, avšak zvuk, který jejich práci doprovázel, byl na to příliš tichý, příliš tlumený.

Zvědavě přistoupil blíž — a znovu strnul uprostřed kroku, když pohlédl přes křoví. To, do čeho Karlsson a ostatní muži tak zarputile bili, byl černý, svévolně se kroutící černý pás, vylézající z podrostu asi sto yardů odsud na kraji lesa a zřejmě mizející pod základy sousedního domu, než ho Karlsson a ostatní muži počali vytrhávat ze země. Ta věc měla nejtemnější odstín černé barvy, jaký kdy Coppelstone viděl. Taky skoro mimochodem zaregistroval, že Karlsson stejně jako ostatní muži velice ostražitě dbají na to, aby se hmoty nedotkli, ba ani na ni nešlápli.

Navíc tu věc okamžitě poznal. Nehledě na to, že to bylo široké nanejvýš půl metru, mělo to nepřehlédnutelnou podobu s lesní asfaltkou.

Náhle jeden z mužů zvedl oči, podíval se směrem ke Coppelstoneovi a zděšeně vykřikl. V tu chvíli se taky všichni ostatní obrátili a odhodili nářadí. Výraz v jejich tvářích nevěstil nic dobrého.

Coppelstone však neměl ani dost času, aby se stačil polekat, neboť Karlsson k němu bez prodlení přiskočil, chytil ho za paži a hrubě ho odvrhl o pár kroků dál. "Co tady děláte?" osopil se na něho. "Tady nemáte co pohledávat! Copak vám šerif neřekl, že máte opustit město?"

Jeho stisk byl tak pevný, že Coppelstoneovi vhrkly slzy do očí. "Ale... ale právě proto jsem tady," vykoktal. Vnitřní hlas mu radil, aby se Karlssona raději neptal, co tu s ostatními muži vlastně dělají. "Hledal jsem vás."

"Tak to jste hledal na špatném místě," odpověděl kovář. "Váš vůz stojí u mě v dílně. Je hotov." Zatímco to říkal, postrkoval ho hrubě před sebou, dokud nedošli zpátky ke kovárně, ale ani pak ho nepustil, nýbrž ho znovu před sebou postrčil, až Coppelstone tvrdě narazil na svůj vůz.

Je hotov, jak vidíte. Můžete jet."

Coppelstone se jen stěží vzpamatovával, zdaleka se ještě plně neovládal. Vztek se obrátil a podíval se na Karlssona, až mu z očí sršely blesky — ale ne nadlouho. Karlsson ho převyšoval víc než o celou hlavu a stál před ním jako rozzlobený starogermánský bůh války, od pasu nahoru nahý, lesknoucí se potem a pořad ještě s kladivem v pravé ruce.

"A co účet?" zeptal se Coppelstone tónem, který jemu samotnému zněl spíš trucovitě než vyzývavě. "Nebo se taky nehodláte špinit mými penězi?"

"To jistě ne," odpověděl Karlsson. "To vyřídíme zítra. Nejsem ještě úplně hotov, jak vidíte — ještě musím vyklepat a vrátit oba blatníky. Potom se vyrovnáme."

"A co když se už nevrátím?"

"Pak budu mít smůlu," odpověděl Karlsson suše. "A taky pravdu v tom, co jsem si dosud myslel o všech měšťácích. Ale teď byste už opravdu měl jet, pane Coppelstone."

A s těmito slovy mrštil kladivem. Ne tedy přímo po Coppelstoneovi, nýbrž na hromadu nářadí a starého železa, která se neuspořádaně tyčila vedle fordu. Neodhodil je ale tak, jak by to učinil Coppelstone nebo kdokoli jiný, koho Coppelstone znal, nýbrž odmrštil téměř dvacetilibrový nástroj téměř ledabylým pohybem zápěstí. Přesto proletělo jako vystřelené z tětiny sotva na šířku dlaně od Coppelstonea a při dopadu vykříslo ze starého železa spršku jisker.

Coppelstone ještě hleděl na kladivo po dobu jediného těžkého úderu srdce. Pak se spěchem nastoupil do vozu, nastartoval motor, vyjel z kovárny a necelou minutu nato i z města.

VIII.

Uklidnil se, teprve když ujel dobře tři míle, takže byl už blíž Eboratu než Magottě. Sundal nohu z plynového pedálu a snížil rychlost na třicet mil za hodinu, jak mu radil Karlsson.

Vnitřně byl totálně rozložený. Jeho povolání a postavení občas s sebou přinášely, že tu a tam narazil i na odpor. Nebylo to ani poprvé, co byl otevřeně nebo taky nepřímo ohrožován: dvakrát už taky dostal pořádný výprask a jednou po něm jeden našťvaný majitel pozemku vystřelil a minul ho jen tak tak. Ale něco takového jako tady ještě nikdy nezažil.

Ovšem taky ještě nikdy nebyl ve městě jako Magotta...

Možná, přemýšlel, by skutečně bylo nejlepší, kdybych se nejprve uklidnil. Byl rozrušený a především osobně dotčený, což jistě nijak neprospívalo jeho obvyklé zásadě přistupovat k problému vždycky objektivně. Udělá, co mu poradil Buchanan: najme si v Eboratu pokoj, dobře se navečeří, pořádně vyspí a zítra ráno... nu, Buchanan slíbil, že najde nějaké řešení, a to taky bude chtít nechtět muset. Nemohl mít sice pochyby, že šerif stojí na straně Morrisona a obyvatel Magotty, na druhou stranu však zákon stál na straně Coppelstoneově. Vlastně neměl vůbec důvod si dělat starosti. Pokud se Morrison ukáže být nepřesvědčitelný, pak se sem jednoho dne vrátí se soudním příkazem a s federálním maršálem — a pokud bude třeba s celou armádou dalších policistů.

Takovýmto způsobem se pomalu začínal smiřovat s budoucností i sám se sebou a jenom to, co viděl, mu stačilo zlepšit náladu. Eborat mohl být — třebaže větší kopii Magotty: byly tu stejně zdobné domy s příhradami, stejně, pečlivě pěstěné zahrádky a úhledně oblečení lidé, a přece tu byl jeden obrovský rozdíl. Lidé se tu místy zastavovali a ohlíželi se za ním, zatímco ve své fordce projížděl krokem ulicí. Mnozí mu zamávali a poslední úsek cesty za ním taky běžel houf křičících dětí. Když pak nakonec zastavil před hostincem, který se nacházel právě uprostřed města, jeden z kolemjdoucích chodců přívětivě smekl klobouk. Byly to jen maličkosti, ale důležité. Poprvé od dnešního rána měl zase pocit, že se může volně nadechnout.

Rozdal mezi děti, které běžely za jeho autem a nyní ho s úžasem obklopile, celou hrst drobných mincí a pověřil je, aby mu pohlídaly auto a zavazadlo, třebaže si byl takřka jist, že to není třeba. Avšak na rozdíl od městečka, ve kterém byl předtím, byli zdejší lidé tak laskaví, že prostě cítil potřebu sám udělat něco laskavého.

Coppelstone vstoupil do hostince a objednal si pokoj na jednu noc. Bylo teprve odpoledne, ale cítil se poněkud unaven, takže se oblečený natáhl na postel, aby si trochu odpočinul, a i když to neměl v plánu, skoro okamžitě usnul. Ale nebyl to nijak úlevný spánek: zdál se mu absurdní zlý sen, který se většinou skládal z nesouvislých, apokalyptických výjevů a děsivých stínů. Velká role v nich připadala hadům a jakýmsi zsinálým, plazícím se tvorům, které vždycky zahlédl jen koutkem oka a pokaždé zmizeli okamžitě, kdykoli se pokusil prohlédnout si je důkladněji. Probudil se zalitý potem, s bušícím srdcem a s odporným pocitem v ústech, takže se cítil ještě unavenější a zničenější než předtím.

Přesto zřejmě spal déle, než zamýšlel, neboť venku už byla tma. Zezdola k němu nahoru zazníval tlumený hovor a cinkání sklenic zřejmě už byl čas večeře.

Coppelstone vlastně ani neměl hlad, ale obrazy, které ho trápily v jeho snech, měl ještě příliš čerstvě v paměti, než aby znovu zavřel oči a spal dál. Vstal a trochu se osvěžil studenou vodou, jak jen to bylo možné. Vzal si z kufru čistou košili, jiný oblek ale neměl, protože vlastně ani nepočítal s tím, že se zdrží přes noc. To, že usnul oblečený, se na jeho oděvu taky odpovídajícím způsobem projevilo. Upravil se, jak jen to šlo, pak vyšel z pokoje a po schodech sešel dolů do lokálu.

Na rozdíl od jeho příjezdu byla teď místnost plná lidí. Většina stolů byla obsazená, sklenice s pivem šly dobře na odbyt a vzduch byl plný tabákového dýmu. Vládla tu typicky uvolněná nálada, jak se dalo v malém venkovském hostinci po skončení pracovního dne očekávat. Většina hostů zvedla oči a tázvavě se po něm se svažštěnými čely ohlížela, v podstatě ale přívětivě tu a tam některý z nich hleděl poněkud rezervovaněji, ale konečně byl tu cizincem. Co mohl čekat?

Nebyl tu už jediný volný stůl, takže si objednal přímo u pultu a pak zamířil k jednomu stolu u okna, kde byla ještě dvě volná místa.

"Dovolíte?" zeptal se.

Tři muži, kteří seděli kolem kulatého stolu a popíjeli pivo, přerušili na chvíli rozhovor a zvedli oči. Všichni byli přibližně stejně staří jako Coppelstone — tedy nějak kolem pětaticeti — a byli prostě oblečeni: kalhoty s lacem a hrubé lněné košile. Jeden z nich přikývl. "Samozřejmě. Dejte si s námi pivo."

Okamžitě sáhl po džbánku s pivem, který stál uprostřed stolu, ale Coppelstone odmítl. "Právě jsem si objednal jídlo," řekl. "Snad potom. Ale děkuji za pozvání."

"To nestojí za řeč." Muž se ze široka zazubil. Jmenují se Matt. Tohle jsou Hank a Garv."

Ukázal postupně na oba své společníky. Coppelstone opětoval jeho kývnutí a taky se představil. Mattova hovornost ho nepřekvapovala. Ten muž ho chtěl zjevně zatáhnout do rozhovoru. Konečně byl tu cizincem a cizinci znamenají v takovýchto malých obcích většinou jedinou možnost, jak se něco dozvědět o světě a co se tam děje. Samozřejmě že Coppelstone věděl, že taky v těchto končinách teď mají v každém domě aspoň rádio, ale konečně zprávy v rádiu jsou jedna věc a novinky z první ruky něco druhého. Coppelstone byl normálně všechno možné, jen ne užvaněný, ale nyní mu přišla Mattova laskavá příměst docela vhod. Možná se taky on tímto způsobem dozví něco zajímavého o Magottě

"Projíždíte tudy, pane?" zeptal se Matt.

"Dalo by se říct," odpověděl Coppelstone. "Zdržím se jen přes noc... doufám."

Matt tázvavě zvedl obočí a sáhl po svém pivu, zatímco se Garv zeptal: "Ta černá fordka venku přede dveřmi je vaše?"

"Ano."

"Fantastické auto," řekl Garv s upřímným nadšením. "To je nejnovější model, že?"

Jo, tam v Detroitu umějí dělat bezvadné autáky," přidal se Hank.

"Ještě dnes ráno vypadalo líp," řekl Coppelstone. "Ten vůz je nový. Mám ho teprve týden. Ale obávám se, že až se vrátím, budu ho muset dát hned do opravy."

"Odkud jste přijel?" chtěl vědět Garv.

"Z Providence," odpověděl Coppelstone.

"Providence." Garv zasněně přikývl. "To je velké město. Můj strýc tam jednou byl, před deseti lety."

"A starý Petersen tam má synovce," dodal Hank. "Třeba ho znáte, co? Jmenuje se Strohes. Marvin Strohes. Dělá v Providence v továrně."

S napětím se na něj zadívali, zatímco Coppelstone s úsměvem zavrtěl hlavou. "Obávám se, že ne," řekl. "V Providence je hodně továren, víte? A město je příliš velké, než aby se tam všichni znali... ale rád se po něm zeptám a něco mu vyřídím, jestli budete chtít."

"Pozdravujte ho od nás," řekl Matt, ale současně na Coppelstonea zamrkal, jako by chtěl říct, že Coppelstone jistě nebude synovce starého Petersena hledat, jen aby vyřídil jejich pozdrav.

"Co vás přivedlo do našeho kraje, pane Coppelstone?" zeptal se Hank. Jste obchodní cestující?"

Coppelstone zavrtěl hlavou. "Pracuji u silničního stavebního úřadu."

"Jako zeměměřič," řekl Matt.

To bylo už natolik blízké pravdě, že Coppelstone přikývl. Neměl náladu na dlouhé vysvětlování. "Dá se to tak říct. Měl jsem nějaké vyřizování v Magottě, ale není tam žádný hostinec, takže jsem musel jet na nocleh sem."

Nastalo ticho. Matt, Hank a Garv na něj upřeně civěli a taky hovory u sousedních stolů umlkly skoro okamžitě. Coppelstone se zmateně rozhlédl kolem sebe.

"Řekl jsem... něco špatně?" zeptal se s neúspěšným pokusem o úsměv.

"Magotta?" zeptal se Hank. "Co jste tam ztratil?"

Najednou měl Coppelstone velmi nepříjemný pocit, že na jeho odpovědi na tuto otázku závisí spousta věcí, proto velice pečlivě volil slova. Jak jsem už říkal, pracuji pro silniční stavební úřad," odpověděl. "Plánujeme stavbu silnice spojující pobřežní dálnici s východní silnicí 84."

"Taky Morrisonovým údolím?" zeptal se Garv. Vytřeštil oči. "Vy jste tam byl?"

"Ano," odpověděl Coppelstone. Po chvíli pak dodal: "Bohužel. Proto taky vypadá moje auto tak, jak jste viděli. Pokud jsem měl předtím nějaké pochyby, jestli je tam zapotřebí nové silnice, tak teď už nemám ani nejmenší."

Usmál se, ale Matt i oba jeho společníci zůstali vážní. Po chvíli Hank a Garv beze slova vstali a odešli. Coppelstone za nimi nechápavě, ale taky trochu polekaně hleděl.

"Co je s nimi?" zeptal se.

"Magotta," odpověděl Matt. "Tady nikdo rád nemluví o Magottě. Já taky ne." Sáhl po džbánu piva a taky

vstal. "Připadáte mi jako sympatický chlap, pane Coppelstone. Proto bych vám chtěl dát radu. Nejezděte zpátky do Magotty. Mohlo by to pro vás špatně skončit."

"Ale..." začal Coppelstone, avšak Matt se už mezitím otočil a odcházel. Coppelstone za ním udiveně hleděl.

Doslova cítil, jak se nálada v hospodě prudce změnila. Když otočil pohled, muži u vedlejšího stolu, kteří na něj až dosud zírali, prudce uhnuli očima. Znovu zazněl hovor, ale teď byl mnohem tlumenější a taky nálada se zdála být stísněnější. Coppelstoneovi bylo líto, že to takhle dopadlo, přesto to ale pro něj bylo velice poučné. Zřejmě mezi Magottou a Eboratem nevládly právě moc dobré sousedské vztahy. Zjevně stačila jen pouhá zmínka o Magottě, aby zdejší lidi naplnila hrůza.

Přinesli mu večeri. Coppelstone pořád ještě nebyl moc hladový, přesto ale začal jíst, už jen proto, že mu každou vteřinou bylo trapnější tu prostě jen tak sedět a nechat se ode všech očumovat.

Když dospěl až k zákusku, přistoupil k jeho stolu kdosi v černém oblečení a zeptal se: "Dovolíte, pane Coppelstone?"

Coppelstone zvedl oči a pohlédl do opáleného obličeje s pečlivě zabolenou bradkou nad bílým kolárkem.

"Samozřejmě," řekl. "Ale odkud...?"

Jmenuji se Reeves," přerušil ho kněz. Odtáhl si od stolu jednu židli a posadil se na ni. "Reverend Reeves. Vedu náboženskou obec tady v Eboratu. Bezděky jsem předtím vyslechl část vašeho rozhovoru."

Coppelstone přikývl. Demonstrativně se rozhlédl kolem sebe. "To zřejmě tady každý," řekl kysele.

"Musíte chápat zdejší lidi," řekl Reeves. "Cizinci sem přicházejí jen málokdy a zvědavost je nejrozšířenější nemocí všech venkovanů."

Coppelstone se zasmál. Reeves se mu líbil, že byl tak otevřený. "Nejen venkovanů, reverende," řekl. "Věřte mi, nejen venkovanů." Reeves zvedl dva prsty, aby objednal džbán piva a dvě sklenice.

Coppelstone se na něj s údivem podíval. "Vy pijete alkohol?"

"Kromě toho taky kouřím, mám ženu a pět dětí," řekl Reeves. "Překvapuje vás to? Nebo se vám to nelíbí?"

"Ne, ne," odpověděl Coppelstone rychle. "Naopak. Jen jsem myslel, že si knězi musejí odpírat veškeré pozemské požitky."

"Kdepak," odpověděl Reeves. "Boží syn proměňoval vodu ve víno, ne víno ve vodu. A nikde v Bibli nestojí, že se muž musí odříkat ženy."

Coppelstone se s chutí zasmál. Reeves mu byl čím dál tím sympatičtější. Počkal, až hospodský přinese pivo, a pak řekl: "Hledal jsem dnes v poledne v Magottě vašeho... kolegu, reverende. Ale nemohl jsem ho najít."

"V Magottě není žádný kněz," odpověděl Reeves.

Jeho tvář se zachmuřila. "Už dlouho ne. Kostel je zavřený a chátrá. To místo se stalo sídlem zla."

"Momentálně ho zrovna renovují." Coppelstone zvedl pravou ruku, aby ukázal zbytek bílé barvy, který mu zůstal na kloubech prstů.

"Ano?" Zdálo se, že to na Reevese neudělalo velký dojem. "Ano. Čas od času ho natrou, aby to nebylo tak nápadné."

"Co aby nebylo nápadné?" zeptal se Coppelstone.

"Že Magotta propadla zlu," odpověděl Reeves vážně.

"Nejste první, kdo mi to říká, reverende," řekl Coppelstone.

"Protože je to pravda. Měl byste Matta poslechnout a nevracet se tam."

"Proč mě od toho pořád každý zrazuje?" zeptal se Coppelstone ostrým tónem. "Copak mám nějakou nakažlivou nemoc nebo něco takového?"

"To město má nakažlivou nemoc," odpověděl Reeves. „Je to líheň zla a každý, kdo se k němu příliš přiblíží, buď zahyne, nebo sám propadne zlu. Tady nenajdete nikoho, kdo by vám něco pověděl o Magottě. Lidé se Magotty bojí. Ani to jméno nevyslovují, když to není nezbytné."

Coppelstone upil piva. "Ale vy ne, reverende."

"Ale ano," odporoval Reeves. "Taky já se bojím zla. Ale současně je mým úkolem s ním bojovat. A mám na své straně nejsilnějšího spojence, kterého bych si mohl přát."

"Boha? Nechápejte mě špatně, reverende, ale mám pocit, že boží tvrz v Magottě neoddávala právě moc pevně."

"Magotta je bažinou hříchu," odpověděl Reeves zarytě. "Kdyby ještě existovala svatá inkvizice, pak by ji vypálila."

"Možná by se to hnízdo opravdu mělo prostě zapálit," řekl v tu chvíli jakýsi hlas od vedlejšího stolu. Nikdo mu nahlas neodpověděl, ale přesto zaznamenal Coppelstone souhlasné mručení, které se ozývalo ze všech částí místnosti.

"Takové řeči nechci slyšet!" řekl Reeves, sice ne nijak obzvlášť hlasitě, ale natolik ostrým tónem, že to musel slyšet v hospodě každý. Pak se znovu obrátil ke Coppelstoneovi a zase o poznání klidněji řekl: "Nevracejte se tam už, pane Coppelstone. A vůbec už ne po setmění. V lesích kolem Magotty jsou věci..."

"... které je lépe nepotkat, já vím," přerušil ho Coppelstone. "Nejste první, kdo mi to říká."

"Pak byste měl poslechnout," odpověděl Reeves.

Coppelstone udělal podrážděné gesto, jako by chtěl Reevesova slova prostě rozehnat jako dým. V hostinci zavládlo hluboké ticho. Veškerý hovor umlkl a Coppelstone si uvědomil, že ho všichni poslouchají jako uhranutí. To mu ale bylo jedno. Chtěl už mít konečně jasno o tom, co se děje v Magottě, a byl si téměř jist, že zdejší lidé znají odpovědi na většinu jeho otázek.

"Co je to za věci?" zeptal se. "Ty, které žijí v zemi. Wyrm. Co jeto?"

"Odkud o těch věcech víte?" zeptal se Reeves. Znělo to téměř vyděšeně. Coppelstone si byl jist, že neminul cíl a udělal si křížek.

"Slyšel jsem o tom," odpověděl. "Ale nic víc o tom nevím."

"Což je vaše štěstí," odpověděl Reeves o něco klidněji. Jsou věci, o kterých je lépe nic nevědět, to mi věřte."

"Je mi líto, ale to nemohu," řekl Coppelstone.

"Jste nevěřící?" zeptal se Reeves.

"Ne," odpověděl Coppelstone — což myslel upřímně. "Věřím v Boha a v Ježíše Krista a taky v dobro v člověku, třebaže se ne vždycky dokáže prodat na povrch. Ale nevěřím na všelijaké strašidelné povídačky nebo starodávné indiánské legendy."

"To nejsou žádné indiánské legendy, pane Coppelstone," odpověděl Reeves. "To, co žije tam nahoře v Morrisonově údolí, nemá s indiánskými mýty ani se strašidelnými povídkami nic společného."

"S čím tedy?"

"To nikdo neví," tvrdil Reeves. "Mnozí se v minulosti pokoušeli tomu tajemství přijít na kloub, ale nikomu se to nepodařilo. A ti, kteří se přiblížili příliš, buď zmizeli, nebo zemřeli. Mnozí taky zešíleli. Řeknu vám jen tolik: lidé v Magottě se spustili s mocnostmi, které jsou starší, než cokoli, co si dokážeme představit. Starší než doba, kdy indiáni přišli do těchto končin, a snad ještě starší, než se vůbec objevil člověk na Zemi. A budou tam ještě, až už tady my dávno nebudeme."

"To je nesmysl," odporoval Coppelstone s prudkostí, která ho samotného překvapila. Snad proto, že kdesi v hloubi svého nitra cítil, že v Reevesových slovech je víc pravdy, než si chtěl připustit. Aby alespoň trochu svým slovům ubral na přikrosti, usmál se a o něco tišeji pokračoval: "Promiňte, prosím, reverende. Nechci se vás dotknout, ale právě od služebníka božího bych čekal trochu víc... nazvěme to objektivitou."

"A ne takové pověřivé řeči?" Reeves si mohutně přihnul piva a zavrtěl hlavou. "To tam venku nemá s Bohem nic společného, pane Coppelstone. To stvoření je obrovské. Mnohem obrovštější, než my všichni tušíme. Tam venku jsou věci, které jsou neskutečně zlé a tak propastně špatné, že jen pouhé vědomí o jejich existenci vede k zatracení toho, kdo se ptá."

"A něco z toho zla je tam venku na Morrisonově farmě?" chtěl vědět Coppelstone.

Reeves mlčel.

"Ať je tomu tak nebo onak, brzy bude po všem," pokračoval Coppelstone. "Časy se mění, reverende, a ani Morrison, ani celá Magotta tomu nezabrání. Jakmile bude postavena silnice, přijde do tohoto kraje spousta cizinců. Průmysl. Továrny. Obchodní střediska. Lidé."

"Nejste první, kdo se o to pokouší," řekl Reeves.

Coppelstone jen mávl rukou. "Jestli myslíte pana Waidena, pak vás mohu uklidnit. Je to sice schopný člověk, ale zřejmě se nechá zastrašit snadněji než já."

"O něm nemluví," odpověděl Reeves. "Vy nevíte nic o té železnici?"

"Železnici?"

"Je to už víc než padesát let," vysvětloval Reeves. "Tenkrát vláda plánovala, že přes Morrisonovo údolí povede železnice. Poslali sem lidi. Muže, jako jste vy, pane Coppelstone. Muže se soudními pověřeními a později taky s puškami."

"Co se stalo?" zeptal se Coppelstone.

Reeves pokrčil rameny. "To nevím. Ale ta dráha nikdy postavena nebyla." Dopil sklenici a vstal. "Přemýšlejte o tom, pane Coppelstone. A jakkoli se rozhodnete, v jednom mě poslechněte: v žádném případě nezůstávejte v Magottě déle než do západu slunce. A nezapomeňte: zvědavost leckdy zabíjí."

IX.

Objednal si u hospodského vzbuzení hodinu před východem slunce, ale jak se ukázalo, nebylo to vůbec zapotřebí: po svém rozhovoru s reverendem Reevesem odešel rovnou do pokoje, ale nijak zvlášť dobře nespal. Jeho sny se mu vrátily zpět, a třebaže si později nebyl schopen žádný z nich vybavit, přece jen se postaraly o to, že se probudil dlouho před východem slunce. Vycházel z hostince už v okamžiku, když ho hospodský přišel podle úmluvy probudit.

Byla ještě tma, když dorazil zpět do Magotty. Na východě se sice už začínalo nebe pomalu barvit do šeda, avšak město stále ještě leželo v naprosté tmě.

Coppelstone zastavil vůz na vrcholku posledního kopce před Magottou a z jakéhosi náhlého popudu vypnul motor i světlomety, aby ho nebylo z města vidět. Nebral Reevesovo varování před pobytem v Magottě po setmění vážně, považoval to jen za pověřivé blábolení lidí ze Zapadákova. Ovšem nyní, když tu tak seděl a shlížel dolů na město v naprosté tmě, docela ty řeči chápal.

To místo vypadalo... zlověstně. Ne, zlověstně nebylo to pravé slovo. Něco na něm nebylo, jak by mělo být. Rozkládalo se tu, temné a zcela bez života a přesto... něco tam bylo. Così sice bez těla, ale ne zcela nehmotné, jako by zalehlo temné strže mezi domy, současně však jako by byly naplněny jakýmsi téměř rouhavým životem. Byl to neblahý pocit, nahánějící hrůzu, který Coppelstone vnímal o to hůř, protože ho nedokázal dost dobře zařadit nebo popsat. Pokoušel se ho rozehnat, ale bylo to ještě horší. Byl to stejný pocit, který zažil už včera v Morrisonově domě. Něco tu bylo. Něco cizího a hrozivého, k čemu je lépe se nepřiblížovat. Coppelstone rozhodně nebyl typ, který by věřil na nadpřirozené jevy nebo nějaké věci, které jsou starší než sám život a které sídlí v lesích kolem Morrisonovy farmy, jak se domníval Reeves. V jednom bodě ale musel dát reverendovi za pravdu: tady v Magottě se opravdu dělo něco

zakázaného. A on zjistí, co to je.

Právě když už chtěl jet dál, uviděl dole nějaké světlo. Byla to slabá, nažloutlá zář, jakoby ze špatně zastíněné svítilny, a vycházela z kostela.

Coppelstone sundal ruku ze startéru a vzrušeně se naklonil dopředu. Nedokázal sice poznat, kdo se to tam dole pohybuje, ale museli to být alespoň tři lidé, ne-li dokonce víc, kteří ve světle staromódní petrolejové lampy vycházeli ze dveří kostela. Byli oblečení do podivných hábitů, připomínajících skoro až mnišské kutny, a když za sebou zavřeli dveře a odcházeli, skutečně jejich pohyb čímsi připomínal procesí, třebaže žádné takové, jehož by se Coppelstone toužil zúčastnit nebo ho sledovat příliš zblízka.

Náhle měl pocit, že má řešení všech záhad už skoro na dosah. Snad právě tohle bylo tím, o čem mluvil Reeves. Možná se opravdu v tomto kostele děly nepopsatelné, rouhačské rituály, a dost možná to už dlouho vůbec nebyl kostel, nýbrž spíš jeho pravý opak, jen se maskující fasádou domnělého domu božího.

Coppelstone se rozhodl tomu přijít na kloub.

Počkal, až bizarní procesí zmizí ve tmě a až nebude vidět světlo, pak ještě pro jistotu nechal uplynout dalších alespoň pět minut, než vystoupil z vozu, došel k jeho zadní kapotě a otevřel kufr. Už dlouho patřilo k jeho ustáleným zvykům, že s sebou pořád vozil jistou základní sestavu nářadí a jiných užitečných věcí, ke kterým patřila taky důlní lampa a zapalovač do větru. S nimi a navíc ještě s ručním páčidlem se vydal směrem k městu a už o dvě minuty později procházel brankou v latkovém plotě, obklopujícím kostel.

Neodvažoval se otevřít hlavní dveře, správně předpokládal, že tu budou taky druhé dveře na zadní straně kostela. Byly zamčené stejně jako hlavní vchod, avšak nepůsobily dojmem nějak obzvlášť velké pevnosti, proto Coppelstone bez váhání použil páčidlo. Skutečně šly bez velké námahy vylomit.

Byl sice připraven na to, co ho čeká — a přesto instinktivně ucouvl před vlnou odporného pachu, která se vyvalila proti němu. Chvilí stál a nemohl popadnout dech, pak ustoupil o pár kroků zpět a několikrát za sebou se zhluboka nadechl, než se podruhé přiblížil ke dveřím.

Usilovně se snažil nedýchat nosem. Přesto se mu skoro okamžitě z toho smradu stáhlo hrdlo a znovu se mu zvedl žaludek. Ať už tam uvnitř najde cokoli, každopádně v kostele moc dlouho nevydrží.

Ještě ve dveřích se zastavil a pokoušel se proniknout očima skrze černou tmou. Neviděl nic, ale zaslechl zlověstný šouravý zvuk a pak zase jakési vlhké škrabání jako by někdo vláčel po zemi kus mokré kůže.

Coppelstoneovi se prudce rozbušilo srdce. Aniž by tomu dokázal zabránit, znovu se před ním vynořil obraz oné bledé kreatury, kterou viděl včera v Morrisonově domě. Ruce se mu mímě roztřáslly a na chvíli byl připraven udělat prostě čelem vzad a nechat celé tajemství tajemstvím.

Pak ale zapudil tyto myšlenky a sám si vynadal do vystrašených bláznů. Odhodlaným krokem vstoupil do kostela, dveře za sebou přivřel, páčidlo zasunul za opasek a rozsvítil důlní lampu.

Ať už čekal cokoli, nic z toho tu nebylo. Kostel nabízel spíš žalostnou podívanou, bylo to skoro ještě horší, než si představoval, ale nebyly tu ani nestvůry, ani děsivé stíny, natahující po něm své krvelačné spáry.

Třebaže nebyla důlní lampa dost silná, její světlo bylo dostatečné, aby osvětlilo kostel po celé délce, takže viděl, že to, co reverend Reeves o tomto domě božím říkal, plně odpovídá pravdě. Čerstvý nátěr, květinové záhony a úhledný plot byly jen fasádou, za kterou se skrýval rozpad trvající už přinejmenším jeden lidský věk. Lavice byly ztrouchnivělé a rozpadaly se na neuspořádanou hromadu navlhlých třísek, pokrytých nazelenalou plísní. Stěny i okenní tabulky byly pokryty na prst silnou vrstvou špíny, kterou zřejmě nemohl proniknout jediný paprsek slabého světla svítilny, takže sotva hrozilo nebezpečí, že by ho světlo prozradilo. Od stropu dolů visely skoro jak palec tlusté provazce prachu a podlaha byla pokryta černou, mazlavou hmotou, která pod jeho kroky vydávala odporné, mlaskavé zvuky.

Taky oltář sdílel osud lavic, prakticky už vůbec neexistoval a z velkého dřevěného kříže, který zřejmě kdysi visel na stěně, zbyl nyní už pouhý stín. A přece stěna nebyla prázdná. Když Coppelstone přistoupil blíž a zvedl lampu, všiml si jakési zmatené malby, pokrývající skvrnitou kamennou zeď od podlahy až ke střeše.

Byl to velice, velice podivný obraz. Coppelstone by ani při nejlepším vůli nedokázal říct, co představuje — pokud vůbec něco představoval a nebyl jen pouhou čmáranicí nějakého šílence.

Nicméně přesto cítil Coppelstone, jak jeho stísněnost narůstá s každou vteřinou. Náhle si musel znovu vzpomenout na to, co Reeves vykládal: že mnozí z těch, kteří se příliš přiblížili k tajemství Magotty, přišli o rozum. Samozřejmě, do toho měl ještě daleko, aby zešlel jen při pohledu na tyto zvláštní nástěnné malby, ale nyní už lépe chápal, co měl reverend na mysli.

Přesto ho toto poznání neposunulo k řešení záhady ani o krůček dopředu. Kostel mu poskytl méně, než doufal — pokud nechtěl rovnou říct, že vůbec nic. Jak se zdálo, podstoupil toto nemalé riziko, že vstoupil dovnitř, naprosto zbytečně. Co ale dělali uvnitř ti muži v kutnách, které předtím viděl?

Zvedl lampu výš, otočil se jednou kolem dokola, až nakonec objevil druhé dveře, které zřejmě vedly do sakristie. Otevřel je, prošel jimi a skutečně se ocitl v jakési malé místnosti bez oken. Dvě stěny byly pokryty napůl shnilými regály, plnými rozpadajících se knih a hromádek plesnivého papíru, protější dveře byly zakryty černým závěsem, který ještě působil relativně novým dojmem. Byl zdobený vyšíváním tenkou zlatou nití, které Coppelstoneovi nějak připomínalo ty příšerné malby vedle jen s tím rozdílem, že tady byl efekt ještě mnohem, mnohem horší: závěs se v mímém průvanu, vycházejícím ze sousední místnosti, pohyboval, což jako by ty zmatené čáry a tvary probouzelo ke skutečnému životu. Puch, který byl už uvnitř lodi kostela skoro nesnesitelný, byl tady ještě horší. Průvan, nadýmající závěs, přinášel zápach s sebou.

Coppelstone začal opatrně prohlížet obsah regálů. Většina z toho byla už naprosto nepoužitelná: knihy, na které sáhl, se buď hned rozpadaly v prach nebo v mazlavou, smrdutou hmotu, takže to po dvou nebo třech pokusech

vzdal a omezil se jen na luštění titulů na hřbetech knih, pokud se vůbec daly rozšifrovat. Většinou to byly náboženské spisy, některé se zabývaly taky zemědělstvím a botanikou, jedno ale měly všechny společné: ani jedna z nich nebyla zřejmě mladší než padesát let.

Konečně se na něho zřejmě po dlouhé době usmálo štěstí: našel řadu pečlivě srovnaných foliantů, jejichž ručně napsané tituly prozrazovaly, že obsahují obecní matriku Magotty alespoň dva poslední svazky se zdály být ještě alespoň v napůl dobrém stavu. K jeho lítosti však byly příliš neskladné, aby je mohl vzít oba, proto vzal z regálu jen poslední svazek a schoval ho pod sako. Pak se obrátil k závěsu.

Natáhl k němu ruku a chvíli váhal s jeho odhrnutím. Ať se už za ním ukrývalo cokoli, muselo to být ono skutečné tajemství tohoto zdánlivého kostela a Coppelstone měl neodbytný pocit, že to nebude nic pěkného. Ale zašel už příliš daleko, než aby se teď vrátil.

Odhodlaně závěs odhrnul.

Za ním se nacházela malá místnůstka, která vůbec neměla podlahu, nýbrž jen počátek schodiště, zjevně vytesaného do skály, jež se prudce svažovalo dolů do hlubiny. Coppelstone posvítil lampou dolů, ale na dolní konec schodiště nedohlédl. Nicméně si všiml, že jsou schody sice nepravidelné a naprosto libovolně vysoké i široké, přesto se ale lesknou, jako by byly dokonale vyleštěny.

Váhal, jestli má sestoupit dolů. Puch, který k němu pronikal z hlubiny, byl tak děsivý, že se vážně obával, že se v příštím okamžiku pozvrací. Krom toho mu tma tam dole naháněla až nepředstavitelnou hrůzu. Cítil, že dole se něco skrývá.

Přesto se po chvíli vydal dál, třebaže s třesoucími se koleny a prudce bušícím srdcem.

Schody byly právě tak hladké, jak vypadaly. Musel si dávat velký pozor, aby na nich neuklouzl a nezřít se po hlavě po schodech dolů. Zdálo se, že schodiště ani nemá konec. Než se dostal dolů, napočítal celkem sedmaosmdesát schodů, což znamenalo, že se musí nacházet nejméně dvacet yardů pod zemí, pravděpodobně ale ještě víc.

Schodiště však nekončilo ve sklepech nebo nějaké podzemní kryptě, jak čekal, nýbrž v okrouhlé štolě, měřící v průměru jistě dvanáct stop, jejíž stěny byly zřejmě z pečlivě vyhlazené skály, protože se ve světle lampy leskly jako čerstvě naleštěné stříbro. Jen na dně se nacházela ona stejná smradlavá, hustá hmota, která pokrývala i podlahu nahoře v kostele.

Coppelstone zvedl lampu a otočil se jednou dokola, přičemž pohyboval lampou sem tam. Chodba se táhla na obě strany, kam až dohlédl, a zřejmě ještě mnohem dál. Coppelstone by ji rád prozkoumal, ale cítil, že ten smrad už dlouho nevydrží. Kromě toho byl už nejvyšší čas, aby se vydal zpět nahoru. Venku se už určitě brzy začne rozednívat a nechtěl riskovat, aby byl při odchodu z kostela někým zpozorován.

Vydal se tedy opět po schodech nahoru, prošel sakristií a právě chtěl vyjít z kostela, když znovu zaslechl jakýsi zvuk a na místě se zastavil.

Byl to děsivý zvuk: odporné srkání, jako by něco velkého vnořilo svůj sosák do nějaké břečky a nasálo — přesně takovou asociaci v Coppelstoneovi ten zvuk vzbuzoval. Jen pouhá představa stačila k tomu, aby mu ledová hrůza přeběhla po zádech. Přesto nejenže se nezastavil, nýbrž právě naopak se ještě obrátil a pomalu postupoval směrem, odkud zvuk přicházel.

Ten okamžik utichl.

Coppelstone zvedl lampu výš, otočil se doprava, doleva a zase zpět — nikde nic. Třeba si nakonec ten zvuk jen vybájila jeho podrážděná fantazie. Od chvíle, co vstoupil do tohoto kostela, měl nervy napjaté k prasknutí. Coppelstone se znovu obrátil k východu... a s pronikavým výkřikem se vrhl zpět.

Za ním se z trosek kazatelny zvedala jakási bílá, pulzující ohavnost. Ta bestie byla bezpochyby tlustá jako jeho stehno a musela být dlouhá přinejmenším deset stop, ne-li ještě víc, neboť její hlava bez jakýchkoli očí se nacházela takřka ve výši Coppelstoneova obličej. Nemělo to viditelně žádné končetiny ani tykadla zato nad tlamou byl dlouhý savý chobot, kterým to divoce švihalo proti Coppelstoneovi. Tělo toho stvoření bylo docela hladké a vlastně vůbec nebylo bílé, nýbrž v podstatě nemělo vůbec žádnou barvu houbovitým, napůl průhledným masem prosvítaly nestvůrné, tmavé, pulzující orgány. Nebyl to ale žádný had, spíš to připomínalo jakéhosi groteskního křížence obrovského červa a gigantického, slizce lesklého slimáka.

Bytost ze sebe vyrazila syčivý zvuk. Třebaže vůbec neměla oči, jistě musela Coppelstonea nějak vnímat, neboť najednou vystřelila proti muži hlavou dopředu jako útočící kobra a minula ho jen proto, že naprosto instinktivně potácivě odstoupil o další krok zpět. Současně ale vytrhl z opasku železné páčidlo, rozmáchl se jím a vši silou udeřil po děsivé nestvůře.

Výsledek překonal jeho nejmělejší očekávání. Bílé tělo sotva kladlo jeho úderu odpor. Páčidlo netvora nejenže poranilo, nýbrž oddělilo mu hlavu od těla čistě jako nějaký meč. Obě nestejné půlky upadly na zem. Kratší kus se dál nehýbal, zato však ten dlouhý sebou počal divoce zmítat sem a tam, přičemž rozbil zbytky spadlé kazatelny na kusy.

Coppelstone nečekal, co se bude dít dál. Vysokým obloukem odhodil páčidlo, vyřítel se z kostela a běžel ke svému vozu, jak jen mohl nejrychleji.

X.

Hnal se bez jediného zastavení až zpět do Eboratu a zarazil vůz teprve těsně před hostincem tak prudce, až brzdy zakvílely. Městečko se právě probouzelo k životu. Ve většině domů se svítilo a taky na ulici se už tu a tam objevil nějaký chodec. Tentokrát Coppelstone nevěnoval žádnou pozornost tomu, jestli na něho hledí laskavě, lhostejně nebo nepřátelsky. Třebaže od jeho příšerného setkání v kostele už uběhlo asi půl hodiny, stále ještě se trásl po celém těle a

srdce mu bušilo tak prudce, jako by celou cestu z Magotty až sem utíkal, a ne jel autem.

S rozřesenými koleny vystoupil, vešel do hostince a bez nejmenšího překvapení registroval, že na něj hospodský zírá široce vyřeštěnými očima. Jistě na něho musel být strašný pohled: bledý jak mrtvola, s rozčuchanými vlasy a otrhanými šaty vypadal jistě spíš jako strašidlo než jako zeměměřič z velkého města.

"Mohu u vás zůstat ještě o něco déle?" začal, aniž by se zdržoval pozdravem.

"Teď... ano, pane," vykoktal hostinský. Viditelně se ze všech sil snažil zachovat klid. Když Coppelstone došel k němu, o kus ustoupil, až skoro narazil zády na regál za pultem. "Ale co...?"

"Dobrá," pokračoval Coppelstone. "Potřebuji pokoj ještě na jednu noc. Možná ještě déle. A taky horká koupel by mi přišla vhod. Musím se nutně vykoupat."

"Hned dám ohřát celý kotel," řekl hostinský. "Ale co se vám stalo, pane? Měl jste nehodu?"

"Dá se to tak říct," odpověděl Coppelstone vyhýbavě. Teď, když byl z toho všeho zase venku a v bezpečí — třebaže možná jen domnělém — bezprostřední blízkosti jiných lidí, rychle se začínal znovu uklidňovat. A přece, teď nebyla vhodná doba odpovídat na nějaké otázky. Nejprve si potřeboval sám najít nějaké odpovědi.

"Rád vám všechno povyprávím, ale později," řekl. "Teď ze sebe hlavně musím napřed shodit tyhle hadry."

"To vám rád věřím, pane," řekl hostinský. "Nechám vám hned přinést do pokoje horkou kávu. Nebo byste dal raději přednost něčemu ostřejšímu?"

To by tedy Coppelstone určitě dal. Ale bylo důležité zachovat si čistou hlavu, proto zavrtěl hlavou a řekl: "Káva bude stačit. A nezapomeňte na tu koupel."

Obrátil se, po schodech vyběhl až ke svému pokoji, vešel dovnitř a rychle ze sebe shodil sako, vestu a boty. Teprve přitom si uvědomil, jak odporně jeho šaty páchnou. Snad taky to byl důvod, proč se hospodský tak usilovně snažil držet se od něj co nejdál.

Shodil ze sebe i zbytek oblečení, naházal všechno na hromádku na podlahu a zabalil se do přikrývky, kterou stáhl z postele. Myšlenky mu neustále kroužily kolem toho, co právě prožil. Pořád nechápal, co to mohlo být za tvora. Nikdy o ničem podobném neslyšel a byl si téměř jistý, že ani většina lidí na tomto světě ne. Slimák, který je tak dlouhý jako dospělý muž. Ještě předevčírem by mu taková představa připadala groteskní a hlasitě by se jí zasmál. Teď mu ale nebylo do smíchu. Ba právě naopak: pouhý pohled na tu bestii byl zdaleka to nejstrašnější, co kdy zažil.

Přitom ani nevěřil, že to skutečně bylo nebezpečné na to byla ta kreatura příliš neohrabaná a příliš zranitelná. Mnohem horší bylo to, co v její přítomnosti cítil. Působila dojmem takové naprosté jinakosti, neznámosti, že jen to stačilo, aby se při pouhé vzpomínce znovu roztřásl strachem. Bylo to, jako... jako by to ani nebylo součástí božího stvoření, pomyslel si Coppelstone. Spíš jako produkt nějaké naprosto jiné, tajemstvím a hrůzou zahalené geneze. Jakže to Reeves nazval? Věci starší než celé lidstvo? Nyní věděl, co měl kněz na mysli.

Navzdory tomu všemu se pomalu začínal uklidňovat. Ruce se mu už netřáslý a taky myšlenky se pomalu začínaly opět ubírat obvyklými, logickými drahami. Nyní už nemohl mít absolutně žádné pochyby, že obyvatelé Magotty chrání nějaké temné tajemství. Nicméně současně se domníval, že to bude tajemství spíš biologické než spiritistické povahy. Ovšem současně měl bezmála jistotu, že ani Buchanan, ani ostatní obyvatelé Magotty si toto tajemství nenechají vyrvat jen tak. Jistě bude dobře dát na Reevesovu radu a při příští návštěvě v Magottě si počínat nanejvýš opatrně.

Protože věděl, že jistě bude nějakou dobu trvat, než hostinský donese horkou vodu na koupel, vzal Coppelstone do rukou knihu, kterou vzal v sakristii, a opatrně v ní začal listovat. Papír byl tak křehký, že musel dávat pozor, aby listy nepotřhal, a inkoust byl tak vybledlý, že byl místy naprosto nečitelný.

Z toho mála, co dokázal rozluštit, se nedalo mnoho poznat. Byly to skoro výhradně jen data narození, úmrtí a svateb obyvatel obce. A přece si všiml jedné zvláštnosti: za mnohými daty úmrtí bylo napsáno písmeno W, a když si seznam procházel podruhé a zaměřil se výhradně právě na zápisy s touto poznámkou, všiml si ještě něčeho. Žádný ze zemřelých, jejichž jména byla takto označena, neměl víc než třicet let — a žádnému nebylo méně než pětadvacet. To bylo nanejvýš zvláštní, ba navíc to bylo něco, co pro něj mohlo mít skutečně velký význam, protože to byl první opravdu závažný důkaz toho, že se v Magottě děje nejen něco nekalého, nýbrž snad dokonce i zločinného. Počítal jména označená písmenem W a napočítal jich v celém svazku sedmadvacet. Úmrtnost v Magottě byla úžasně vysoká.

Jedno z takto označených jmen znělo David Morrison.

Coppelstone zíral několik vteřin vyjeveně na onu řadu jmen, než mu došlo, že se mohlo jednat jen o některého z Morrisonových předků možná o děda. Prolistoval knihu potřetí a pokoušel se zrekonstruovat rodinnou historii Morrisonů, ale měl jen málo štěstí. Našel pár jmen, která mu ale nic neříkala, a posledních pět nebo šest stránek knihy bylo prázdných, což — jak se zdálo — potvrzovalo jeho domněnku, že od této doby se už v zapisování do matriky nepokračovalo. Poslední zápis byl starý osmačtyřicet let. Zněl: Francis Joshua Morrison. Za ním bylo jiným inkoustem připsáno "W".

Někdo zaklepal. Coppelstone rychle zavřel knihu, vstal a otevřel dveře. Byl to hostinský, nesoucí slíbenou kávu. Spolu s ním šli dva černošští posluhové, nesoucí velký hrnec s horkou vodou, ze které stoupal oblak páry. Zatímco hostinský naléval kávu z konvice do hrnku, dovlekli muži hrnec do koupelny a vylili jej do vany. Pak měli velice naspěch opustit pokoj, avšak Coppelstoneovi přesto neunikly jejich nervózní pohledy, jimiž si změřili jeho a zejména hromádku špinavého oblečení na podlaze. Inu, černoši. Coppelstone neměl nic proti černochům, avšak věděl, že vždycky měli velké sklony k pověrčivosti a zřejmě tomu nikdy nebude jinak.

Počkal, až všichni odešli, pak ze sebe shodil deku a odešel do koupelny, po chvíli se však vrátil a schoval matriční knihu pečlivě pod slamník. Sám se musel svému vlastnímu počínání usmát, a přestože měl pocit, že pomalu začíná propadat stihomamu, hned se cítil o něco klidnější. Pak se znovu vrátil do koupelny a vlezl si do vany.

Voda byla tak horká, že musel zatnout zuby, aby nevykřikl. Přesto nevylezl ven a téměř si užíval té palčivé

bolesti. Cítil se nejen špinavý, ale doslova poskvřený. Kdyby měl u sebe rýžový kartáč, aby se s ním vydrbal celý od hlavy až k patě! Takhle ale jen zůstal ležet bez pohnutí ve vaně a čekal, až horká voda z jeho kůže odstraní špínu.

Z vedlejší místnosti zaslechl nějaké zvuky takový tlumený hluk — možná pokojská, která mu přišla ustlat postel. Nebo taky někdo jiný.

Opatrně vylezl z vany, uvázal si ručník kolem beder a vešel do pokoje.

Nebyla to pokojská, nýbrž reverend Reeves. Dřepěl vedle hromádky jeho šatů, každý jednotlivý díl bral opatrně do dvou prstů a bedlivě si jej prohlížel. Když zaslechl Coppelstoneovy kroky, otočil hlavu a vzhledl k němu nahoru. Nevypadal ani trochu provinile nebo jen třeba překvapeně, spíš dost našťavaně.

"Reverende," kývl na něj Coppelstone stroze.

"Vy jste tedy neposlechl mé varování," řekl Reeves. Pustil na zem Coppelstoneovu vestu a s povzdechem se zvedl. "Považoval jsem vás za chytřejšího."

"Jak vidíte, jsem stále ještě naživu," odpověděl Coppelstone.

"To samotné ještě neznamená, že se odtud taky dostanete," prohlásil Reeves. "Dotklo se vás to?"

"To?"

Reeves podrážděně kývl hlavou směrem ke špinavému šatstvu. "To, s čím jste se setkal."

"Myslím, že ne," odpověděl Coppelstone po krátkém přemýšlení. "Ale to nebyla odpověď na otázku, co to bylo?"

"To byste měl říci vy mně," řekl Reeves. "Vy jste se s tím setkal, ne já."

Coppelstone si vzdychl. Pomalu už začínal být opravdu vztekly. "Takhle se dál nedostaneme, reverende," řekl příkře. "Byl jsem v tom kostele, nebo co to doopravdy je. Myslím, že vy víte zatraceně dobře, s jakou kreaturou jsem se tam setkal. A taky si myslím, že mám právo dozvědět se, co se tam děje!"

"Já nevím vůbec nic," trval dál na svém Reeves. "A kdybych něco věděl, nechtěl bych to vědět, pane Coppelstone! Zapomněl jste už, o čem jsme včera mluvili? Už jen pouhé vědění o mnoha věcech může být víc, než je pro nás lidi dobré."

"Mohli jste mě aspoň varovat," řekl Coppelstone.

"To jsem taky udělal," odpověděl Reeves. "Ale vy jste mě neposlechl."

"Nechápu vás," zavrtěl Coppelstone hlavou. "V Magottě se děje něco strašného. To není jen to... ten tvor." Podrážděně máchl rukou. "Tam umírají lidé, reverende, a to zřejmě už víc než padesát let. Nechává vás to opravdu naprosto chladným?"

"Za koho mě považujete?" zeptal se Reeves. "Bez váhání bych obětoval svůj vlastní život, abych těm hrůzám učinil přítrž! Ale nemělo by to žádný smysl, věřte mi. Jsou věci, proti kterým jsme my lidé bezmocní."

"A odkud to víte, když jste to ani nezkusil?"

"Ano, opravdu byste si měl jen na vteřinu mohl myslet, že jsme to nezkoušeli? Znovu a znovu?" Reevesovi se vztekle zablýsklo v očích. Bylo to groteskní: vlastně měli být spojenci, ale bezmála se už hádali.

"To už muselo být jistě dávno," řekl Coppelstone trpce.

Reeves dosedl na postel a zíral přes Coppelstonea kamsi do prázdna. "To opravdu je," začal. "Chtěl bych vám vyprávět jednu historku, pane Coppelstone. Kdysi tu byla tři města: Magotta, Eborat a Vendom."

"Vendom? O tom jsem nikdy neslyšel."

"Sem tam na nějaké mapě byste ho mohl najít," řekl

Reeves. "Ale musela by být dost stará. Je to už skoro osmdesát let. Tenkrát jsem ještě ani nebyl na světě a dokonce i můj děd byl ještě mladým mužem. Tato tři města, pane Coppelstone, neměla dobré sousedské vztahy. Lidé v Eboratu a ve Vendomu byli spravedliví a bohabojní, ale Magotta byla semeništěm hříchu. Její obyvatelé provozovali strašlivé, krvavé rituály, což znamená, že se spustili s mocnostmi, které jsou starší a horší než sám Satan. A jednoho dne, jedné strašlivé noci, plné ohně a krve, se obyvatelé Eboratu a Vendomu spojili a vytáhli proti Magottě, aby ohněm vyhladili to zlo ze světa."

Odmlčel se. Pohled měl nehnutě upřený kamsi mimo, a ať už viděl cokoli, muselo to být strašné Coppelstone nikdy v ničích očích neviděl takový děs, jako teď v očích Reevesových. "A co se stalo?" zeptal se, když Reeves nepokračoval ani po jedné, ani po dvou minutách.

"Byla spousta mrtvých," odpověděl Reeves. Jeho hlas se ztišil, nyní už skoro jen šeptal. "Byla to noc plná ohně a krveprolití. Mnozí zahynuli. Mysleli si, že zlo vyhladili. Ale o dva dny později obyvatelé Magotty útok vrátili. Rozpoutali boj mocností, kterým sloužili, proti těm, kteří je napadli."

"No a?" zeptal se Coppelstone.

Reeves si dlaněmi zakryl tvář. "Vendom byl úplně vyhlazen," řekl. "Když to skončilo, město už neexistovalo. Domy byly zničeny. Všichni obyvatelé mrtvi. Muži, ženy, děti... všichni. Vendom byl smeten z povrchu zemského."

"A Eborat?" zeptal se Coppelstone.

"Pár lidí přežilo," řekl Reeves. Znovu spustil ruce z obličeje dolů. Tvář měl popelavou, jeho pohled byl pohledem štvance. "Nějaký čas to vypadalo, že taky Eborat dopadne stejně jako Vendom. Ale těch pár lidí, co přežili, se postavilo osudu a nakonec to zvládli. Ale od té doby se už nikdy nikdo nepokusil zlo v Magottě zničit. Můžete to těm lidem zazlívat?"

"Ne," odpověděl Coppelstone a myslel to opravdu upřímně. Přesto však hned pokračoval: "Ale je načase, aby už někdo s tou hrůzou skoncoval."

"A ten někdo jste vy?"

Coppelstone se marně snažil najít v Reevesově hlase nějaký výsměch nebo dokonce opovržení. Ba skoro naopak měl téměř pocit, jako by ve slovech kněze zaslechl cosi jako zoufalou naději. Ale snad to bylo jen tím, že to

chtěl slyšet.

"Možná," odpověděl. "Možná ne já, ale někdo jako já. Čas přece nestojí na místě, reverende. Co se stalo před osmdesáti lety, se dnes už nemůže opakovat."

"Myslíte?"

"Vím to," odpověděl Coppelstone s přesvědčením, které však v hloubi duše vůbec necítil. "Dnes přece nikdo nemůže jen tak vyhladit město. Už jen jediný mrtvý vyburcuje úřady a tolik lidí, kteří během těch padesáti let v Magottě zahynuli..." Udělal neurčité gesto. "Skončujme už s těmi hrůzami, reverende. Pomozte mi a já vám přísahám, že do osmačtyřiceti hodin bude po všem."

"A jak?" zeptal se Reeves.

Je tady v Eboratu telefon?"

"Na poště," řekl Reeves. "Ale otvírá se teprve v poledne."

"To nevadí," odpověděl Coppelstone. "Napišu vám

číslo. Zavolejte na ně a ptejte se po panu Waidenovi. To je můj asistent a nejspolehlivější spolupracovník.

Řekněte mu, že mu vzkazují, aby vyrozuměl státní policii, že se tu dějí zločinné věci. Uvidíte, že nejpozději do dvou dní se to tu jen bude hemžit policisty. A pak tomu bude konec, to vám slibuji!"

"Nemohu vám pomoci," řekl Reeves. "Nevím, co se tam nahore děje. Nikdo to neví, věřte mi. Lidé to nechtějí vědět. Pomohl bych vám, kdybych mohl, ale já..." Nepokračoval a viditelně se ze všech stran snažil ovládnout, takže ho na chvíli bylo Coppelstoneovi až líto.

"Zavolejte tam, to je dostatečná pomoc," řekl. "Pan Waiden bude už vědět, co dělat."

Posadil se vedle Reevease na postel a chtěl se sehnout pro své šaty, ale reverend mu zadržel paži a zavrtěl hlavou. "To se musí spálit," řekl. "Postarám se o to."

Je tady v Eboratu nějaký obchod, kde bych si mohl koupit nové oblečení?"

"Pokud se chcete do Magotty vrátit v montérkách a pracovních botách, pak ano." Reeves se letmo usmál. "Buďte bez obav. Najdu pro vás něco vhodného. To je to nejmenší, co pro vás mohu udělat."

Coppelstone vděčně přikývl, sáhl po svých botách a zklamaně zavrtěl hlavou. Byly ve stejně zuboženém stavu jako jeho oblečení, ba dokonce v ještě horším. Svrchní kůže byla samá skvrna, jako by přišly do styku s nějakou žíravou tekutinou, a podrážky byly úplně prožrané.

"Budu vám muset obstarat nové boty," řekl Reeves.

"To je zvláštní," zamumlal Coppelstone. Obracel zamyšleně boty v rukou. V jedné podrážce byla díra o velikosti mince a podpatek druhé boty byl docela pryč.

"To samé se mi stalo i s pneumatikami na autě. Jako bych šlapal v kyselině."

"Opatřím vám i nové boty," slíbil Reeves.

"To by bylo fantastické," zamumlal Coppelstone. "A když už jsme u toho: nemohl byste mi náhodou opatřit taky nějakou zbraň?"

XI.

Bylo už skoro poledne, když se vrátil zpět do Magotty. Reeves splnil svůj slib a přinesl mu oblečení — sice už trochu staromódní, ale zachovalý oblek, který mu dokonce téměř padl, když se na něj člověk nedíval moc kriticky. K němu taky vhodné boty, které mu však byly aspoň o číslo menší, takže trochu tlačily. Přinesl však taky špatnou zprávu: Waidena se nedovolal. Telefonní spojení bylo přerušeno, což — jak říkal — se v tomto kraji stává často.

Coppelstonea toto vysvětlení rozhodně neuspokojilo podstatně milejší by mu bylo, kdyby měl něčím krytá záda. Ale bylo tomu tak, a proto jen poprosil Reevease, aby to dnes zkusil ještě jednou později. A přece nevyrazil hned, nýbrž se ještě jednou důkladně vykoupal a důkladně si umyl vlasy. Nakonec se v klidu nasnídal, a to s chutí, která i jeho samotného překvapila, takže bylo už dávno po jedenácté, když zastavil před Buchananovou kanceláří.

Šerif tu ale nebyl, proto kousek popojel a zamířil ke Karlssonově dílně — ať už se mělo dnes přihodit cokoli, nerad by se vrátil do Eboratu bez blatníků. Karlsson byl ve své kovárně a bušil do kusu rozžhaveného železa, zatímco Buchanan stál vedle něj. Zamračeně se na Coppelstonea podíval a ani se nepokusil ustoupit stranou, když chtěl Coppelstone zajet s autem do kovárny.

Coppelstone proto auto zastavil těsně před ním, takže byl nárazník sotva na dlaň daleko od šerifových vysokých bot, a vystoupil z auta. "Dobré jitro, šerife," řekl.

Buchanan naznačil přikývnutí ale nijak se nenamáhal s tím, aby to vypadalo příliš přívětivě. "Dobrý den, pane Coppelstone," řekl. Jedete pozdě. Měl jste náročnou noc?"

"Vyspal jsem se báječně, pane Buchanane," odpověděl Coppelstone. "A chtěl jsem vám ještě dopřát trochu času, abyste si mohl promluvit s Morrisonem. Už máte ty mé blatníky hotové, pane Karlssone?"

Karlsson spustil ruku s kladivem podél těla a s rozvázným pohybem se k němu obrátil. "Nedostal jsem se k tomu," řekl. "Naložím vám je do kufru. Ve městě jistě najdete dílnu, kde vám tu opravu provedou lépe."

"Asi ano," odpověděl Coppelstone chladně. Buchananova a Karlssonova sotva skrývaná nevraživost mu téměř působila dobrou náladu. Zdálo se, že Buchananova rozmluva s Morrisonem neprobíhala právě podle šerifových představ.

Vzápětí se k němu Buchanan otočil a řekl: "Dnes v noci se nám někdo vloupal do kostela, pane Coppelstone."

"Ano?" řekl Coppelstone. "To je mrzuté. Doufám jen, že neukradl nic vzácného."

"Ne," odpověděl Buchanan. "Vetřelec byl vyrušen. A my ho taky dostaneme, pane Coppelstone. Mám dokonce i velice konkrétní představu, kdo to je."

V tu chvíli se za Coppelstonem ozval hlasitý rachot. Polekaně se otočil a uviděl, že Karlsson mezitím otevřel kufr jeho fordky a oba blatníky hodil prudce dovnitř. Zřejmě byl teď toho názoru, že ještě nejsou pokřivené a otlučené dost. Coppelstone v duchu triumfoval. Jak se zdálo, byli jak Buchanan, tak i Karlsson v opravdu mizerné náladě.

Ledabyly se obrátil znovu k Buchananovi a řekl: "To vám přeji. Ale teď si už promluvmě o něčem jiném. Byl jste u Morrisona a mluvil jste s ním?"

"Byl," odpověděl Buchanan. Jeho tvář se zachmuřila ještě víc.

"A našel jste řešení?" Coppelstone se pronikavě zadíval na šerifa. Byl napjatý, jak se Buchanan z této aféry vykroutí.

"Myslím, že ano." Buchanan sáhl do kapsy, vytáhl úzkou hnědou obálku a podal ji Coppelstoneovi.

Coppelstone po ní sáhl, otevřel ji a nevěřicně zamrkal. "To je..."

"Šek První americké banky na sumu sedm set dvanáct dolarů a šestnáct centů," dokončil Buchanan větu za něj. "To je přesně ta částka, kterou Morrison dluží státu na daních. Tím by měl být problém aspoň prozatím srovozen ze světa."

Coppelstone byl pořád ještě naprosto vyvedený z míry. Nepočítal s tím, že to Buchanan a ostatní prostě vzdají, ale tohle řešení ho přece jen překvapilo.

Je krytý, pane Coppelstone," pokračoval Buchanan. Zachoval vážnost, ale nijak se nesnažil skrýt škodolibost, kterou při pohledu na Coppelstoneův překvapený obličej cítil. "Starý Morrison je skutečně starý podivínský jezevec. Pravděpodobně je dokonce i trochu bláznivý, ale není chudý."

"Proč to tedy vůbec nechal dojít tak daleko?" zeptal se Coppelstone.

Buchanan pokrčil rameny. "Jak už jsem řekl, je to starý podivínský jezevec. Trochu staromódní, víte? Pořád se ještě domnívá, že mu nikdo nic nedluží a on nikomu taky ne. Celá léta jsem se mu pokoušel vysvětlit, že daně musí zaplatit, ať už s tím souhlasí nebo ne."

"A teď s tím souhlasí?"

"Řekl jsem mu, že jestli nezaplatí, přijde o farmu. To vám mohu říct, že ho to opravdu dopálilo. Chvilí jsem měl vážně strach, že vezme pušku a na místě mě zastřelí. Ale nakonec přece jenom dostal rozum. Vidíte tedy sám, že vaše nařízení o vyvlastnění nemohu provést."

Coppelstone vztekle strčil obálku s šekem do kapsy. "Tím to ale ještě nekončí, šerife," řekl našťavaně. Jsou ještě jiné možnosti. Stát farmu Morrisonovi vyvlastní, jestli to bude nutné."

"Možná," řekl Buchanan. "Ale jak jsem už řekl: Morrison není chudý. Ba právě naopak — sice se to nezdá, ale je dokonce velice zámožný. Předpokládám, že pro něj nebude problém najít si ve městě dobrého advokáta. A tak se může proces protáhnout, pane Coppelstone. Za jistých okolností na celá léta."

"Proč to děláte, pane Buchanane?" zeptal se Coppelstone s povzdechem.

"Co? Proč pomáhám zdejšími lidem? Protože mě za to platí."

"To jsem nemyslel," odpověděl Coppelstone. "Proč se bráníte pokroku? Ta silnice by byla pro vaše město požehnáním. Přišli by sem lidé. Průmysl. Investice!"

"A kdo říká, že o to stojíme?"

"Nemůžete zastavit čas," odpověděl Coppelstone. "Můžete nám působit potíže, ale nakonec nás nezastavíte."

"Uvidíme," pokrčil Buchanan rameny. "Každopádně se ode mě nedočkáte pomoci v tom, abych zdejšími lidem vnucoval vůli vlády. My tady tu vaši silnici nechceme, pane Coppelstone. Nikdo ji tady nechce. Jděte si s tím k soudu, jestli chcete. Stejně to nic nezmění."

Coppelstone už neříkal nic. Poslední slova už Buchanan říkal zvýšeným hlasem a taky Karlssonovo bušení ustalo. Coppelstone cítil, jak kovář stojí za ním a upřeně ho sleduje. Vypadalo to, že tohle kolo prohrál na body.

"Škoda," řekl. "Doufal jsem, že to dopadne jinak."

Marně čekal na odpověď. Po chvíli se obrátil, ale když už chtěl nastoupit do auta, zavolal na něj Buchanan ještě jednou. "Pane Coppelstone?"

Coppelstone se otočil. "Ano?"

"Pokud jde o to dnešní noční vloupání do našeho kostela," řekl Buchanan chladně. "My svůj majetek dostaneme zpátky, to vám mohu zaručit."

"Doufám i za vás," odpověděl Coppelstone. "Pokud ale ne: mám dobré styky se státní policií. Mohl bych vám zajistit pár schopných agentů, aby vám pomohli s vyšetřováním toho zločinu. Na shledanou, pane Buchanane."

XII.

Kouř uviděl, už když byl ještě dobrou míli od Eboratu. V nehybném vzduchu stoupal k nebi jako kompaktní černý sloup, který se teprve vysoko nad městem počínal pomalu rozptylovat černý signál, který Coppelstonea naplnil neblahým tušením.

Když vjel s vozem na hlavní ulici, změnila se neurčitá předtucha v jisto tu. Téměř veškeré obyvatelstvo Eboratu se seběhlo před hostincem, jehož střecha byla už zpoloviny zhroutená. Samotný oheň byl už zřejmě uhašen, protože nebylo vidět žádné plameny, nicméně veškerá okna v patře byla rozbitá a valil se z nich mastný, černý kouř. Coppelstone vystoupil z auta, tvrdě se prodral davem a po krátkém hledání objevil hospodského, který tu stál s obličejem i rukama zčernalými od sazí a zíral na to, co zbylo z jeho majetku. Na pažích měl několik ošklivých puchýřů z popálení, ale jako by vůbec nic necítil.

"Co se stalo?" zeptal se Coppelstone.

Muž pomalíčku obrátil pohled. Jeho oči byly prázdné. Zdálo se, že mu trvalo několik vteřin, než Coppelstonea

vůbec poznal. "Ach, pan Coppelstone," řekl potom. "Obávám se, že si na dnešní noc budete muset hledat jiný nocleh."

"Co se stalo?" zeptal se Coppelstone ještě jednou.

"Všechno je zničeno," zamumlal muž. Znovu už zase zíral na požárem zčernalou ruinu. "Nic nezbylo."

"Někdo asi nedal pozor na oheň," řekl jakýsi hlas z davu.

Nebo se někdo postaral, aby dostal zpět své vlastnictví, dodal Coppelstone v duchu. Nebo aby alespoň nepadlo do špatných rukou.

Obrátil se k muži, který předtím promluvil, a poznal jednoho z těch tří, kteří s ním včera seděli u stolu. Garva, pokud se dobře pamatoval. "Jak to myslíte?"

"Domy zpravidla nezačínají hořet jen samy od sebe, pane z velkého města," řekl Garv nepřátelsky. "Alespoň tady u nás na venkově ne."

"Nech ho být, Garve," řekl hospodský. "Byl jsem v jeho pokoji poté, co odjel. Všechno bylo v pořádku. Kromě toho to vypadá, jako by požár vypukl ve sklepě."

"Byl jste u mě v pokoji?" zeptal se Coppelstone. "Zřejmě abyste ustlal?"

"Dělávám to vždycky, jakmile host odejde."

"Našel jste přitom něco?" zeptal se Coppelstone. "Třeba nějakou... knihu?"

"Knihu? Ne." Hospodský zavrtěl hlavou. "A i kdyby, ničeho bych se nedotýkal. Je mi to líto, ale obávám se, že vaše zavazadlo a všechno, co jste v pokoji měl, je beznadějně ztraceno. Samozřejmě vám ztrátu nahradím."

"Ale, to není tak zlé," řekl rychle Coppelstone. "Byl to jen starý kufr a trochu prádla. Myslím, že momentálně máte jiné starosti... doufám, že máte pojistku, ne?"

Hospodský zavrtěl hlavou. "Měl jsem," řekl. "Na podzim jsem ji zrušil. Platby byly moc vysoké." Vzdychl si, z hloubi duše a přece velice tiše. "Ale já už to nějak zvládnu. Dům se dá znovu postavit, pane Coppelstone, a naštěstí se nikomu nic nestalo. Tady mi všichni pomohou, to si nedělejte starosti. Už jsme tady zvládli horší věci."

Coppelstone provinile mlčel. Nevěděl, jestli se v hospodského slovech skrývala nějaká výčitka nebo ne, přesto však pocítoval k muži upřímný, hluboký soucit. Je mi to opravdu upřímně líto," řekl. "Kdybych pro vás mohl cokoli udělat, pak se na mě s tím samozřejmě můžete obrátit."

Hospodský neodpověděl, zato se však znovu ozval

Garv: "Ano. Mohl byste se vrátit domů, než se stane ještě nějaké větší neštěstí."

"Garve!" řekl hospodský příkře, ale Coppelstone jen smířlivě zvedl ruku a řekl:

"Beztak jsem se už nechtěl dlouho zdržet. Musím jen ještě prohodit pár slov s reverendem Reevesem. Víte, kde ho najdu?"

"To bych taky rád věděl," odpověděl Garv.

"Co to má znamenat?" zeptal se Coppelstone zneklidněně.

"Opustil město krátce po vás a ještě se nevrátil," řekl Garv. "Nikdo ho od té chvíle neviděl."

"Třeba je u někoho na farmě," vmísil se hospodský. "Viš přece, jak je jeho farnost velká." A přímo ke Coppelstoneovi pak dodal: "Reverend Reeves bývá často pryč jeden nebo dva dny. Není důvodu myslet hned na nejhorší. Garv je notorický škarohlíd, který je nejradši tehdy, když může prorokovat nějaké neštěstí."

"Nevíte náhodou, jestli zatelefonoval, jak jsem ho požádal?" zeptal se Coppelstone.

"Ne. Myslím, že ne. Telefonní vedení je už od rána přerušené. Může trvat i několik dní, než sem telefonní společnost někoho pošle."

"Třeba bych to mohl zařídít," nabídl se Coppelstone.

"Vy?"

"Možná," řekl skromně Coppelstone. "Během svého studia jsem pracoval u telefonní společnosti, abych si trochu přivydělal. Jestli je to jen přetržené vedení, mohl bych to snad nouzově spojit — alespoň než někoho pošle telefonní společnost."

"To by pro nás byla velká pomoc," řekl hospodský.

Jinak by někdo musel zajet do nejbližší obce a zavolat odtamtud. Je to skoro dvacet mil."

"Pokud by se mi nepodařilo opravit vedení, vyřídím to," slíbil Coppelstone. "To je to nejmenší, co mohu udělat."

Rozloučil se, vrátil se k vozu, nastoupil a vyjel nejméně jednu míli z města. Pak zastavil a začal něco hledat ve svých dokladech. Mezi četnými mapami, které měl s sebou, se nacházela taky jedna, na které byl zaznamenaný přesný průběh telefonního vedení, jež spojovalo tuto Bohem zapomenutou krajinu se zbytkem světa. Ohledně své práce u telefonní společnosti řekl pravdu, nebo aspoň částečně: skutečně během studií v rámci jedné prázdnin pracoval u opravářské skupiny, aby si vylepšil chudé kapesné, které mu poskytoval otec. Dělal sice jen pomocné práce, ale dost často pozoroval ostatní při práci, aby si mohl věřit, že dokáže přerušené spojení provizorně opravit. A jeho nabídka nebyla zase tak docela nezištná, jak se mohlo zdát. Ve skutečnosti neměl v úmyslu to tady prostě jen tak zabalit a odjet do Providence. Ba právě naopak. Buchanan ho odhadoval naprosto špatně, pokud se domníval, že je pro něj jedna prohraná bitva současně i koncem války. Ve skutečnosti Coppelstone neviděl Buchananův tah jako svou porážku, nýbrž spíš víceméně jako výzvu, na kterou musí jen odpovídajícím způsobem reagovat.

Tak tomu bylo. Nejpozději zítra večer se to tady bude jen hemžit státními policisty — a taky specialisty z protipožární ochrany, kteří se trochu pozorněji podívají na ohnisko požáru v hostinci. Tajemství Magotty už tak nebo tak dlouho tajemstvím nebude.

Našel hledanou mapu a s uspokojením zjistil, že telefonní vedení je z největší části nataženo podél silnice, takže převážnou část obhlídky bude moci pohodlně vyřídít z vozu. Byla tu jen jedna jediná výjimka, kde silnice dělala velký zákrut a vedení přetínalo tuto objíždku.

Coppelstone si byl téměř jist, že přerušené vedení nalezne právě na tomto úseku. Ani v nejmenším nevěřil, že by mohlo být vedení přerušeno náhodou. Někdo ho zničil, aby mu zabránil zavolat do města a přivolat pomoc.

Zatímco pomalu pokračoval v cestě a přitom pozorně sledoval sloupy podél silnice a dráty, napnuté mezi nimi, poprvé si skutečně vážně počínal klást otázku, jestli mu hrozí nebezpečí. Události dnešního dne — a taky to, co se dozvěděl od Reevea a od ostatních — mu až drasticky daly najevo, že Buchanan a ostatní z Magotty nejsou právě vybíraví ve volbě prostředků. Na druhou stranu měli už dostatek příležitostí něco mu udělat. A šek, který mu Buchanan dal, byl pro Coppelstonea téměř něčím jako životní pojistkou. Morrisonovi muselo přinejmenším momentálně záležet na tom, aby se Coppelstone v pořádku dostal do města. Pokud tedy bude dodržovat určitou opatrnost, jistě není v přímém ohrožení.

Jel určitě už půl hodiny, když dorazil na místo, kde se telefonní sloupy odchylovaly od silnice, ztrácely se v porostu na západ, aby se pak asi po půldruhé míli znovu napojovaly na silnici. Coppelstone vystoupil z auta, pečlivě je zamkl a přes rameno si přehodil brašnu s náradím. Přitom si všiml, že jedny dveře byly odemčené. Jasně si však vzpomínal, že ráno všechny zamykal. Karlsson zjevně udělal víc, než že jen hodil zmačkaný blatník do auta.

Coppelstone se pohrdavě usmál, pevněji stiskl brašnu s náradím a odpochoďoval.

Les byl hustější, než se mu na první pohled zdálo. Stromy sice stály daleko od sebe, avšak mezi nimi rostlo husté křoví a tráva po pás, takže se mu nepostupovalo dopředu zrovna snadno navíc musel dbát na to, aby neustále viděl mezi propletenými korunami stromů telefonní dráty.

Našel poruchu právě tam, kde to čekal, tedy přesně na takovém místě, které by si sám vybral k provedení sabotáže. A přesto je skoro minul bez povšimnutí.

Coppelstone totiž pátral po spadlém drátu. Konečně stačilo by prostě jen vedení přestřihnout a spojení by se přerušilo. Ale tady namísto toho drát prostě zmizel.

Sloup, ke kterému měl vést, taky.

Coppelstone se zastavil, prohlížel si telefonní sloup za sebou a pak další, který dokázal mezi stromy rozeznat, bezmála šedesát nebo sedmdesát kroků daleko současně však dvakrát tak daleko, než by vlastně měl být. Telefonní kabel mezi sloupy nebyl prostě spadlý: jednoduše zmizel. Buchanan a jeho pomocníci odvedli bezpochyby svou práci důkladněji, než doufal, a dráty prostě jen nepřestřihli, nýbrž porazili celý sloup a drát odstranili z obou stran. Coppelstone si musel přiznat, že tuhle škodu zcela jistě neopraví.

Přesto po krátkém zaváhání šel dál. Chtěl alespoň na vlastní oči zjistit celý rozměr škod, než se vrátí k autu a dojede dvacet mil k další obci.

Sloup nenašel. Nebyl poražený. Prostě zmizel. Na místě, kde měl stát mezi dvěma zbývajícími, zela v zemi velká kruhová díra o průměru skoro dvou stop.

Coppelstone se zmateně kolem sebe rozhlížel. Nikde nebylo sebemenší stopy ani po sloupu, ani po drátu. Že by byli Buchanan a ostatní opravdu tak šílení, aby sloup nejenže porazili, ale pak i s drátem taky odnesli?

Zvědavě se naklonil nad díru. Neviděl nic kromě černé, zdánlivě bezedné šachty, vedoucí téměř kolmo do hlubin, z níž stoupal ostrý, nepopsatelně odporný smrad. Stejný smrad, který zaznamenal už na Morrisonově farmě a pak ještě jednou v kostele v Magottě.

Coppelstone se polekaně znovu napřímil, ustoupil o pár kroků zpět a ještě jednou — tentokrát o něco pozorněji — se rozhlédl.

Našel spoustu různých velkých keramických střepů a několik větších dřevěných třísek, roztroušených porůznu v trávě kolem díry, skoro jako by...

Ne, to nechtěl. Ze všech sil se pokoušel tu představu potlačit, ale jeho téměř neovladatelná fantazie vedla jeho myšlenky nemilosrdně k jedinému závěru a současně vyvolávala odpovídající obrazy:

Skoro jako by nějaká gigantická pěst uchopila sloup zespodu a stáhla ho s sebou do země takovou silou, že se příčné ráhno roztránilo na drobné třísky a dráty byly jednoduše odtrženy z ostatních sloupů...

Coppelstone se roztrásl po celém těle. Srdce se mu prudce rozbušilo a náhle mu bylo nesnesitelně horko. Nechtěl nic jiného než prchat odtud, pryč od tohoto místa zla, kde nepopsatelné síly prováděly své rejdy a kde nemohl najít nic než smrt, ne-li dokonce něco ještě horšího. Současně ale nebyl s to ani pohnout jediným svalem, stál jako ochromený, třásl se po celém těle, s bušícím srdcem, ale taky neschopen pohybu. Měl panický strach, přímo děs, jaký nezažil za celý svůj předchozí život, a ani nevěděl přesně z čeho. A přece cítil že tu něco je, v jeho bezprostřední blízkosti, něco obrovského, prastarého a nepředstavitelně zlého, co ho pozoruje a číhá jako trpělivý pavouk, sedící nepozorován uprostřed své sítě.

Pak uslyšel zvuk, který k němu z díry dolehl, a právě ten ho vytrhl z jeho uhranutí. Coppelstone pronikavě zaječel, obrátil se na místě a mocnými kroky se rozběhl odsud. Ale dostal se jen na pár kroků, neboť sotvaže doběhl k nejbližšímu stojícímu sloupu, zakopl o nějakou překážku, ukrytou v trávě a těžce se svalil na zem.

Náraz byl tak tvrdý, že na chvíli zůstal ležet omráčený, než opět opatrně zvedl hlavu a zadíval se zpět směrem, odkud přiběhl.

Co uviděl, mu na okamžik vyrazilo dech.

Díra nebyla teď už prázdná. Dobře dvě stopy nad ní se zvedala bílá hlava bez očí, zato však s divoce vystřelujícím sosákem. Kreatura se sunula odporně vyhlížejícím, píďalkovitým pohybem vytrvale ven z díry, až se vysunula na povrch celá. Byla mnohem větší než ten tvor, se kterým se setkal ráno, a taky v jasném slunečním světle vypadala ještě mnohem odpudivěji. Ve skutečnosti nebyla vůbec bílá, byl to vlastně jakýsi napůl průsvitný rosol, připomínající medúzu nebo jisté červy, žijící výhradně ve vodě. Jak se to plazilo trávou, zanechávalo to za sebou lesklou černou stopu jako hlemýžď, vylučující ze svého těla černý sliz.

Coppelstone ještě stále úplně nepřekonal leknutí, když se objevila druhá a bezprostředně nato i třetí bleďá

nestvůra. Další monstra už díra nevyplivla.

Coppelstone se opatrně zvedl, vzápětí si pak přidržel za křovím a dalších pár minut strávil pečlivým pozorováním těch odporných stvoření. Plazila se přes sebe ve zdánlivě nesmyslných kruzích a smyčkách, svými strašlivými sosáky se dotýkala keřů, květin i trávy a hlavami kroutila sem tam. Nedokázal poznat, jestli vegetaci žerou, v podstatě ale předpokládal, že ne. Così mu říkalo, že tyto kreatury své chutě ukájejí mnohem strašnějším způsobem.

A náhle věděl s neotřesitelnou jistotou: tato monstra nejsou stvoření boží. Jsou to zplodenci jiné, pekelné skutečnosti a nemají sebemenší právo na život vezdejší!

Coppelstone se uštvane rozhlédl kolem sebe, jen pár kroků od sebe zahlédl ulomenou větev, ležící v trávě, a sáhl po ní. Aniž by si sám vůbec uvědomoval, co dělá, vyskočil, rozběhl se k nestvůrám a s řevem mával nad hlavou klackem.

Obludy neučinily ani sebemenší pokus bránit se nebo se alespoň dát na útěk. Když jeho klacek dopadl poprvé, svalilo se zvíře bezhlučně do trávy a zůstalo ležet. Tentokrát neměl sice Coppelstoneův kyj tak zničující účinek jako ráno páčidlo, avšak přece dostatečný na to, aby nestvůře roztříštil hlavu. Z rány se do trávy vylila bezbarvá tekutina a tráva okamžitě počala usychat, jako by byla pokropena kyselinou. Obě zbývající nestvůry pokračovaly dál ve svém nesmyslném počínání, aniž by zaznamenaly, jaký osud postihl třetí z nich.

Coppelstone je zabil taky, nelítostně a s tak neovladatelnou zuřivostí, že se jí až sám děsil. Bylo to, jako by své počínání neřídil on sám, nýbrž cosi v něm, cosi velmi starého a vědoucího, co v něm bylo vždy, aniž by o tom věděl, a co mu dávalo najevo, že tato stvoření jsou příliš cizí a jiná, než aby mohla žít s člověkem společně v jediném světě. Byla to úplná krvelačnost. Jeho klacek znovu a znovu dopadal na kreatury, třebaže se už víc nehýbaly a změnil se v pouhou beztvárovou hmotu v trávě. Ale i tak do nich bušil dál a dál, dokud nebyl natolik vyčerpaný, že už ani nebyl schopen zvednout paže a větev mu vypadla z rukou.

S těžkým oddechováním se odpotácel o pár kroků zpět a klesl do trávy. Všechno kolem něj se točilo a teď, když bylo po všem, znovu a ještě víc se zděsil své vlastní zuřivosti. Nechápal prudkost své vlastní reakce. Ty bytosti byly ohavné, odporné a zřejmě i nebezpečné, ale to ještě vůbec nevysvětlovalo šílenství, kterému na okamžik propadl. Kdyby bylo těch bytostí sto a ne jen tři, byl si jist, že by je stejně zabil všechny.

A něco z té zlověstné zuřivosti v něm stále ještě zůstalo. Až dosud ještě stále trochu pochyboval, jestli je skutečně chytré chtít na vlastní pěst odhalit tajemství Morrisonovy farmy, ba potají dokonce přiznával, že rukavice, kterou hodil Buchananovi a ostatním, byla mnohem víc projevem vzdoru a uražené ješitnosti, než čehokoli jiného.

Nyní ale už neměl nejmenší pochybnost. Musí zjistit, odkud ty příšery pocházejí, a neodejde odsud dřív, než budou tito pekelní zplodenci vyhlazeni až do posledního exempláře.

Když se napřimil, otřásla se pod ním země.

Vlastně to ani nebyl skutečný otřes. Spíš něco mnohem jemnějšího a současně nesouměřitelně mocnějšího, jakési vlnění, probíhající půdou pod jeho nohama, jako by kdesi hluboko pod ním spočívalo cosi gigantického, nestvůrně velkého. Současně zaslechl zvuk, který mu bezmála zmrazil krev v žilách: dunivý zvuk, který jako by vycházel z nezměrných hlubin země a rozechvíval každou buňku jeho těla.

Z bůhvíjakého důvodu byl Coppelstone ještě natolik duchapřítomný, aby popadl svou brašnu s náradím, obrátil se a hnál se odtud, jako by měl v patách fúrie.

XIII.

Morrisonova farma. Odpověď na všechny jeho otázky ležela někde na Morrisonově farmě, tím si byl naprosto jist. Tam poprvé pocítil ono neznámé a tam se také poprvé setkal s jednou z těch příšerných bytostí, třebaže jen letmo, aniž by si to vlastně uvědomil. Je třeba, aby se vrátil na samý počátek a začal tak, jak je třeba.

Skutečnost, že v nitru s konečnou platností přijal boj, a jak to vypadalo, vyhrál alespoň třetí kolo — ho rozhodně nijak nevedla k tomu, aby bral věc na lehkou váhu. Věděl, že nemůže projet ani přes Magottu, ani přes silnici údolím, proto udělal dobře patnáctimilovou objízďku, aby se vyhnul městečku a dostal se k farmě stejnou cestou jako poprvé. Jel po asfaltce, dokud se nezačala ztrácet v lese, a pečlivě dával pozor na všechny větší výmoly a trhliny, takže se tentokrát na konec cesty dostal bez poškození.

Vědom si toho, co se mu posledně stalo s jeho pneumatikami, neodstavil tentokrát auto na silnici, nýbrž s ním zajel kousek do lesa a nakonec ho jak nejlépe dovedl zamaskoval větvením. Poslední úsek cesty pak urazil pěšky.

Když pak dorazil na horní okraj svahu, neopustil les jako poprvé, nýbrž si vyhledal strom, který byl pro jeho potřeby dost vysoký, ale na druhou stranu se na něj dalo pohodlně vyšplhat. Nehodlal se pustit k farmě naslepo, spoléhaje jen na své štěstí. Nejprve chtěl získat dobrý přehled.

Netrvalo dlouho a našel strom, který hledal: asi sto stop vysokou jedli, rovnou jako svíce, jejíž větve vyrůstaly dostatečně nízko, aby po nich mohl bezpečně vyšplhat jako po žebříku. Odložil sako, plivl si do dlaní a počal lézt nahoru.

Výstup byl podstatně obtížnější, než očekával, avšak výsledek stál za tu námahu. Vyšplhal se do výšky dobrých pětadvaceti stop, kde si našel poměrně bezpečné stanoviště, a když shlédl dolů do údolí, zjistil, že odsud skutečně může přehlédnout celou farmu.

Ani napodruhé neztratil pohled na ni nic ze své zlověstnosti. Ba právě naopak: farma se svým podivným zemním valem, s přikrčenými budovami, podobajícími se k sobě schouleným zvířatům, hledajícím ochranu, a s příliš velkým silem na obilí mu připadala nyní ještě mnohem zachmuřenější a skoro až hrozivá. Nedokázal ten dojem přesněji definovat nebylo tu nic, na co by mohl poukázat prstem — ale celá ta farma vypadala tak nějak... nemocně. Toto slovo

mu připadalo pro to, co před sebou viděl, jednoznačně nejvýstižnější.

Z výšky své pozorovatelně viděl taky ještě něco, co mu při jeho první návštěvě uniklo: oba svahy úzkého údolí přetínalo nerovnoměrně roztroušeno množství černých, nahodile se kroutících stop v trávě, které zdánlivě nikde nezačínaly a právě tak nečekaně zase končily.

Dole na farmě se něco pohnulo. Dveře obytné budovy se otevřely a vyšla z nich nějaká postava. Nedokázal sice rozeznat obličej, nicméně domníval se, že jde o Morrisona, neboť postava výrazně kulhala a také celkově vypadala jaksi znetvořeně. Po chvíli vyšla z domu ještě druhá postava, která skoro jako by byla zmražena ještě víc, neboť se jen stěží pohybovala téměř groteskním, skákavým způsobem.

Obě postavy se přibližovaly k valu a Coppelstone usoudil, že zřejmě hodlají opustit farmu dírou ve valu. Namísto toho však počaly postavy na val šplhat, což by při jeho nemalém úhlu stoupání bylo jistě obtížné i pro normálního člověka. Pro tyto dva ubožáky to však musela být hotová muka. Přitom se však úporně drápali nahoru, několikrát spadli, ba dokonce se i skutáleli nazpět, nicméně vzápětí se znovu škrábali nahoru.

Konečně dosáhli hřebene valu a narovnali se. Teprve nyní si Coppelstone všiml, že jsou oba vybaveni náradím a nacpanými plátněnými pytli. Oba muži se pustili do práce. Coppelstoneovi chvíli trvalo, než mu došlo, cože vlastně dělají: kopali do země malé díry a sázeli do nich jakési sazeničky. Ti dva muži čímši val osazovali. Jak se zdálo, skutečně Morrison neměl v úmyslu v dohledné době svůj pozemek opustit.

Coppelstone se na ně chvíli díval, a právě když dospěl k závěru, že je na čase, aby opustil svůj úkryt a vrátil se zpět k autu, dveře hlavní budovy se znovu otevřely a ven vyšel Morrison. Coppelstone ho poznal naprosto jednoznačně — ne podle obličeje, na to byl příliš daleko, ale podle pušky, kterou farmář držel v rukou.

Taky muže, který vyšel ze dveří po něm, poznal Coppelstone okamžitě.

Byl to reverend Reeves.

Coppelstone užasle vyvalil oči a instinktivně se o to pevněji přimkl ke stromu. Reeves nebyl sám. Za ním opustili dům ještě další dva muži, byli taky ozbrojeni a znetvoření stejně příšerným způsobem jako Morrison.

Morrison a Reeves spolu začali vzrušeně debatovat. Coppelstone samozřejmě neslyšel, co říkají, na to byli příliš daleko. Avšak Reevesova a především Morrisonova rozmáchlá gestikulace svědčila o velmi prudké hádce. Nakonec ukázal Morrison vzteklým gestem na dveře, načež se reverend neochotně obrátil a zašel zpět do domu. Oba druzí ozbrojenci ho následovali.

Nyní už viděl Coppelstone dost. Bylo zjevné že Morrison a možná i Buchanan Reevese unesli a drží ho teď v zajetí na farmě. To ukazovalo náhle celou věc v docela jiném světle. Nyní měl Coppelstone nejen záminku, nýbrž přímo povinnost vyrozumět státní policii. Musí dojet do nejbližšího města k fungujícímu telefonu a odtud zavolat Waidenovi, aby zařídil vše, co je třeba.

Co možná nejrychleji slezl ze stromu a spěchal zpátky k autu. Cestou ho trýznily děsivé představy, že tam vůz třeba už nebude, nebo z něj bude jen nepojízdný vrak, zbavený všeho, co není ze železa, a pokrytý vzdouvající se černou hmotou, prýstící zpod země. Nic z toho se však nestalo. Vůz stál nepoškozený na místě, kde ho nechal. Rychle z něj shodil větve, kterými ho zamaskoval, a nastoupil, pak ale ještě na chvíli zaváhal. Teď už na nějaké té minutě navíc nesešlo a bylo tu ještě něco, co chtěl naléhavě prověřit, než vyjede ven z lesa.

Vrátil se zpět k asfaltové silnici, dřepl si vedle ní a opatrně položil dlaň na její povrch. V první chvíli necítil nic, jen teplo sluncem rozehrátého asfaltu, ale už po necelé minutě ho dlaň začala svědit a pak pálit. A když ruku zvedl, byla kůže na místě, kde se dotýkala domnělého asfaltu, viditelně zčervenala.

Coppelstone několik vteřin zíral na svou ruku a horečně přemýšlel. Už jen to, co viděl, bylo téměř dostatečným důkazem pro jeho domněnku, přesto však chtěl mít jistotu a své podezření si ověřit ještě jedním pokusem. Vstal, vrátil se zpět do lesa a několik minut hledal pod křovím a kameny, až konečně našel chlupatého pavouka, velkého asi jako nehet. Opatrně uchopil prudce se zmítajícího tvorečka palcem a ukazovákem, odnesl ho k silnici a položil jej přímo do jejího středu.

Pavouk se okamžitě rozběhl ke kraji silnice. Byl opravdu rychlý a pohyboval se typickým trhavým způsobem, který není lidský zrak skoro schopný sledovat. Ale už v půli cesty začal zpomalovat. Jako by měl stále větší problémy koordinovat pohyby svých osmi nohou, nakonec začal přímo klopytat a pak se zastavil. Obě nejpřednější nohy se pod ním podlomily. Hned se zase zvedl, přitom se ale silně třásl.

Jindy by Coppelstone v tuto chvíli tvora zvedl ze silnice, aby mu zachránil život, avšak tušil, že na to je teď už beztak pozdě. Po krátké chvíli se pavouk převrátil na záda, nohy přitáhl k tělu a zemřel.

Ale tím to ještě neskončilo. Přímě před Coppelstoneovými vyřeštěnými očima se zvíře začalo doslova rozpouštět. Jeho drobné tělíčko ztrácelo stále víc a víc soudržnost, začalo se roztékat jako vosková figurka ve žhavém světle poledního slunce. Trvalo dobře deset minut, než bylo po všem a z pavouka nezbylo vůbec nic. Silnice ho vsála stejně beze stopy jako včera kapku krve, která se Coppelstoneovi spustila z nosu, a jako krví nasáklý kapesník.

Potřebuje vzorek této příšerné látky! Rychle se narovnal, rozběhl se k vozu a vytáhl si z kufru kládvo a dláto.

Ukázalo se jako mimořádně těžké odseknout dlátem kus černého povrchu silnice. Hmota byla jen sotva dva nebo tři palce silná, avšak na spodní straně byla vybavena nesčetnými vlásečnicovými vlákny, kterými se držela půdy. Když se Coppelstoneovi konečně podařilo je odtrhnout, několik vteřin divoce švihaly kolem sebe, než konečně ochably. Nemohlo být pochyb, že tu měl Coppelstone před sebou cosi groteskně živoucího. Otfásl se hrůzou i hnusem, zvedl se a obrátil se znovu k vozu.

V příštím okamžiku pak nedokázal potlačit výkřik zděšení.

Na kapotě jeho fordky se svíjel mrtvolně bílý červ o délce aspoň pěti stop. Další mnohem větší exemplář vlezl dovnitř do vozu a plazil se po sedadlech, ze kterých začínal stoupat jemný šedý kouř. Nejméně půl tuctu dalších stejně odporných zrůd se pustilo svými bleskurychle švihajícími sosáky do pneumatik a rvalo jejich gumu na kusy.

"Tak co, pane Coppelstone — našel jste, co jste hledal?"

Coppelstone vykřikl, otočil se na podpatku, upustil kus asfaltu, který držel v levé ruce a současně zvedl pravačku s kladivem do výšky. Na Karlssona tím však zjevně udělal jen malý dojem — což bylo možná dáno i tím, že kladivo, které držel v obou rukou kovář, bylo podstatně větší.

"Karlssone!" vydechl Coppelstone. Hlavou se mu v jediném momentu honilo na sta myšlenek. Zoufale hledal možnost útěku, ale žádná tu nebyla. Za ním bylo auto a červi, před ním obrovský kovář, o jehož záměrech nemohl mít nejmenší pochybnosti. "Co... co tady děláte?"

Karlsson pokrčil rameny a houpavým krokem postoupil o krok blíž, zatímco Coppelstone současně stejně rychle o krok ustoupil zpět. "Odjel jste tak rychle, že jste si ani nevzpomněl na účet, pane Coppelstone," řekl.

"Zapomněl jste, jak jsem vám včera říkal, že se vyrovnáme později?"

"Zůstaňte stát!" řekl Coppelstone. Výhružně zvedl své kladivo. Jste šílenec! Jestli mě zabijete, budou po mně pátrat! Spousta lidí ví, že jsem tady!"

Karlsson zavrtěl hlavou. "Jste hlupák, pane Coppelstone. Opravdu jste si myslel, že byste nám mohl uškodit?"

"Jestli ne já, tak někdo jiný!" zasípal Coppelstone. Auto, plné červů, bylo už jen kousek od něj. "Vím, co se tady děje!"

"Blázne," řekl Karlsson studeně. "Nemáte o tom ani tušení. Mohl jste zůstat naživu, kdybyste včas poslechl varování, kterých se vám dostalo. Teď je už příliš pozdě!"

A pak udeřil. Coppelstone vlastně ani neviděl jeho pohyb, tak rychle se kovářský perlík vymrštil proti němu. To, že stačil uhnout, bylo prostě jen čiré štěstí, nic víc. V zoufalém pohybu se vrhl stranou, bokem bolestivě narazil do kapoty chladiče a padl na zem. Vzápětí zadunělo Karlssonovo kladivo o kapotu auta, udělalo do ní obrovskou díru a současně rozdrtilo červa, který na kapotě ležel.

Karlsson zařval vztekem a zklamáním, znovu se kladivem rozmáchl, zatímco Coppelstone vleže vši silou vykopl proti jeho kolenu.

Úspěšně. Karlsson zavyl bolestí a zapotácel se o krok nazpět, hned však zase nabyl rovnováhy. Nicméně i tak krátká chvíle stačila Coppelstoneovi, aby znovu vyskočil na nohy. Mrštil po Karlssonovi dláto, ale kovář se mu snadno vyhnul. Třebaže ho Coppelstone předtím kopl vši silou, kovář ani nekulhal. Ale jeho tvář se zkřivila grimasou zuřivosti a oči mu plály čistou vražednou krvelačností.

"Karlssone!" vykřikl Coppelstone. "Přestaňte! To je přece šílenství!"

Kovář na to však samozřejmě vůbec nereagoval. Jeho kladivo opět zasvištělo vzduchem, tentokrát ve vodorovně vedeném pohybu, jako by švihl kosou. Coppelstone předstíral, že se chce úderu vyhnout, ale na poslední chvíli udělal krok dopředu a pokusil se chytit topůrko kladiva, aby ho Karlssonovi vyrval z rukou.

Právě tak se ale mohl pokusit holýma rukama vykolejit rozjetou lokomotivu. Rukama mu projela strašná bolest, celými pažemi vystřelila až do ramen a pak se jako ohnivá vlna převalila celým jeho tělem. Najednou ztratil půdu pod nohama, udělal ve vzduchu dokonalé salto a s otřesnou prudkostí dopadl na zem.

Taky Karlsson, zřejmě prudkostí vlastního úderu, ztratil rovnováhu a upadl, ale tentokrát nebyl Coppelstone schopen využít této výhody. Nemohl se pohnout. Paže měl až po lokty ochromené, a když se pokusil pohnout, projela mu kyčlí tak strašná bolest, že znovu vykřikl. Na okamžik bylo utrpení tak nesnesitelné, že by téměř pocíťoval jako úlevu, kdyby po něm Karlsson znovu udeřil perlíkem.

Avšak smrtící úder, který očekával, nepřišel. Coppelstone ztratil docela pojem o čase, nicméně muselo uplynout už několik minut, zatímco ležel v polovičním bezvědomí a čekal, až bolest poleví a on se bude moci zase alespoň částečně volně nadechnout. Teprve pak našel dost sil, aby otočil hlavu a podíval se po Karlssonovi.

Kovář ležel na zádech asi dva nebo tři metry od něj a hned dva ti odporní červi se mu plazili po těle. Tiše sténal a krom toho slyšel Coppelstone ještě jakési děsivé mlaskání a srkání. Karlsson zjevně, když ztratil rovnováhu, upadl rovnou mezi ty bestie.

Coppelstone se pokusil zvednout. Jeho kyčel se proti tomu ozvala zuřivou bolestí, která však už nebyla ani zpoloviny tak strašná jako předtím. Paže od loktů dolů měl stále ještě necitlivé, takže ho stálo velké úsilí, než se mu podařilo se neohrabaně zvednout na nohy. Se zatnutými zuby a v hlubokém předklonu se přibližoval ke kováři.

Karlsson ležel na zádech s očima doširoka rozevřenými a zjevně byl při vědomí, neboť tiše sténal a tu a tam mu zacukalo v koutcích úst. V jeho pohledu bylo vepsáno utrpení, které přesahovalo veškeré představitelné meze. Jeden z obou červů, kteří se na něj vrhli, mu pohroužil sosák do hrudi, zatímco druhý hluboko do stehna. Coppelstone znovu zaslechl ono strašné, mlaskavé srkání jako předtím.

"Pane Bože!" zasípal zděšeně. "Karlssone, co...?!"

"Zabijte... mě!" zasténal Karlsson. "Prosím vás, Coppelstone, zabijte mě!"

"To nemohu," zašeptal Coppelstone. Hrůza mu skoro úplně stáhla hrdlo. "Pomohu vám!"

Jeho slova však byla méně než svatá lež. I kdyby měl nějakou zbraň, aby ty bestie zabil, stejně by mu to nebylo nic platné, protože ruce mu pořád ještě odpíraly poslušnost. Snad je měl dokonce zlomené.

"Příliš... pozdě," zasténal Karlsson. "Nemůžete... pro mě už nic... udělat... Zabijte mě, proboha!"

Ale toho nebyl Coppelstone schopen. Nikdy by nedokázal zabít člověka, ani aby ho zbavil jeho utrpení. Všechno, co mohl pro Karlssona udělat, bylo zůstat mu nablízku a říkat mu slova útěchy, než bude po všem.

Trvalo to dlouho. Děsivě dlouho.

XIV.

Jakmile nestvůry dokončily svou strašnou hostinu, stáhly se zpět do lesa, stejně jako i ty ostatní. Coppelstonea si nevšimaly. Jen jednou jeden z červů zvedl hlavu a sekl sosákem směrem k němu, ale hned zase ztratil zájem, ještě dřív, než pocítil Coppelstone potřebu bránit se.

Na vůz byl žalostný pohled. Stál na holých kolech a taky sedadla a dřevěné obložení přístrojové desky zmizely. Celý vůz byl potřísněn černým, ohavně páchnoucím slizem, který se rychle měnil v pevnou hmotu. Taky úder Karlssonova kladiva způsobily slušnou paseku. Z proraženého chladiče kapala voda smíchaná s olejem a úder pravděpodobně způsobil v motoru ještě další, horší škody. I kdyby mohl Coppelstone pohybovat rukama — což ani po půl hodině stále ještě nemohl — s tímto autem by už rozhodně neodjel.

Ztráta vozu jeho situaci dramaticky ztížila. S vozem by to byla zřejmě záležitost necelé hodiny, než by dojel do nejbližšího městečka a zavolal pomoc. Pěšky a pravděpodobně pronásledován, protože musel vycházet z toho, že Karlsson není jediný, kdo po něm pátrá, měl sotva jakou šanci, že tam dorazí živ. Kromě toho mu chůze pořád ještě činila potíže.

Trvalo mu déle než hodinu, než se dostatečně zotavil, aby se vydal směrem k hlavní silnici. Bolest v kyčli přešla v trýznivé, nicméně snesitelné škubání a konečně se mu začínal vracet cit i do rukou nejprve jako brnění, jako by si na nich dlouho spal, pak stále prudšími, škubavými bolestmi. Ale mohl jimi pohybovat v zápěstích, taky dokázal pohybovat prsty, což v něm probudilo naději, že aspoň nemá polámané kosti.

Cestou k hlavní silnici usilovně přemýšlel, kam se má obrátit. Samozřejmě by bylo nejrozumnější vydat se k dalšímu nejbližšímu lidskému sídlu. Ale den už dost pokročil a kromě toho, právě tímto směrem po něm budou pátrat nejspíš. A musel si přiznat, že ho taky najdou. Byl konečně člověk z města, sice mu příroda nebyla úplně cizí, ale nebyla mu ani z poloviny tak důvěrně známá jako lidem odsud. Neměl šanci, kdyby si s nimi chtěl hrát v lese na schovávanou. Jeho samotného sice nic nenapadalo, přesto si ale byl téměř jist, že domorodcům nemůže činit žádné potíže ho vystopovat.

Oproti tomu byla Magotta vzdálena jen asi dvě míle odsud a Coppelstone si vzpomínal, že tam viděl několik aut. Myšlenka, že by měl nějaký vůz ukrást, mu sice byla nepříjemná (nevěděl ostatně ani, jestli by to dokázal), ale konečně šlo mu o život a snad i ještě o mnohem víc.

Když pak tedy dorazil na hlavní silnici, vydal se rovnou do Magotty. Nešel po asfaltu, třebaže mu naražená kyčel stále ještě působila značné obtíže a zřejmě by se mu po silnici šlo mnohem pohodlněji. Raději se ale belhal rovnoběžně se silnicí lesem, aby nebyl už z dálky vidět. Tímto způsobem šel ještě o něco pomaleji. Přestože to nebylo daleko, dostal se na poslední kopec nad Magottu teprve sotva hodinu před západem slunce.

Zastavil se kousek od kraje lesa, pod ochranou porostu měl však odsud již slušný přehled o všem, co se děje v městečku. Z tohoto pohledu skýtala Magotta až absurdně idylický pohled: malé ospalé hnízdo se sotva několika stovkami obyvatel, sestávající v podstatě jen z jediné ulice s upravenými domy a pěstěnými předzahrádkami, jakož i s ne sice tak pěstěnými, nicméně přesto uklizenými zadními dvorky. Zhlédl taky pár chodců, kteří si šli po svém nebo se spolu na chvíli zastavili a klábosili. Taky viděl obě auta jako včera. Zřejmě se od včerejška ani nehnula z místa. Pokud by se Coppelstoneovi podařilo zkratovat zapalování, neměl by být žádný problém jedno z nich ukrást.

Avšak než se setmí, nemohl nic dělat a pravděpodobně bude dobré, když počká ještě další hodinu, než tam dole zhasnou i v posledním domě. Doufal, že obyvatelé Magotty se v tomto směru nebudou lišit od jiných venkovanů a půjdou brzy spát.

Změřil si celou Magottu dalším pozorným pohledem a teď, když věděl, co hledat, objevil to takřka okamžitě: celé městečko i jeho okolí byly protkány černými, nesmyslně se vinoucími čarami v trávě a podrostu. Na mnoha místech byly přerušeny a prudce končily, mnohé ale začínaly také v lese a táhly se až k městu. A když v duchu tyto čáry prodloužil, pak se všechny sbíhaly v jediném bodu.

V kostele.

Coppelstone si v duchu kladl otázku, jestli je to výchozí či konečný bod těch slimáčích cest, avšak nenacházel žádnou jednoznačnou odpověď. Konečně na tom ani nezáleží, pomyslel si zachmuřeně. Je na něm, aby celé té příšernosti učinil konec, jakmile se odsud dostane.

Začínal se cítit ospalý. Až dosud ho rozrušení a běh udržovaly vzhůru, nyní však výrazně pocítil prožití obtíže. Kromě toho měl taky hlad a téměř nesnesitelnou žízeň. S hladem ani žízní nemohl dělat nic, ale rozhodl se nejprve si ještě dopřát krátký odpočinek. Stáhl se o kousek hlouběji do lesa, zády se opřel o jeden strom a zavřel oči. Neodvažoval se usnout, jednak ze strachu, že by mohl být odhalen, jednak aby se nevrátil děsivé sny z minulých nocí. Přesto si však trochu zdříml, než se obloha nad lesem pomalu začala barvit do šedá. Žízeň byla čím dál nesnesitelnější, avšak odpočinek mu výrazně udělal lépe. Bolest v kyčli už skoro vůbec necítil a také bolesti v rukou poněkud polevily. Vstal, vrátil se znovu na kraj lesa a ke svému zděšení objevil hned dvě nepříjemnosti.

V Magottě bylo nyní na ulici mnohem víc lidí než předtím a navíc byly oba automobily pryč. Dav, který pozoroval, vypadal velice rozrušeně a nemálo mužů mělo s sebou pušky.

Trvalo jen okamžik, než ho napadlo nejpravděpodobnější vysvětlení pro to, co před sebou viděl: objevil Karlssonovu mrtvolu a s ní zcela pochopitelně taky auto — z čehož jim muselo být jasné, že se Coppelstone musí zdržovat někde nablízku. Právě připravovali pátrací výpravu. Mohl jen doufat, že mu skočí na jeho úhybný manévra a zcela logicky ho budou hledat několik mil po silnici dál od Magotty. A že nemají psy.

Tato myšlenka se mu několikrát zopakovala v hlavě jako ozvěna, jako by měla ještě jeden, skrytý význam. A možná taky měla. Pokud se dobře pamatoval, nikde v Magottě dosud neviděl ani jednoho psa. A přitom štěkot všelijakých pouličních ořečů normálně patří ke koloritu venkovského městečka, jako je tohle, stejně jako bílé natřené laťkové ploty a kancelář šerifa. Ale... ano, teď si byl téměř jist, že včera ani dnes tady neslyšel ani štěknutí, natož aby uviděl jediného psa. Ani kočku. Možná nejsou v Magottě vůbec žádná domácí zvířata. V duchu se modlil,

aby tomu tak skutečně bylo.

Zatímco slunce pomalu zapadalo, pozorně dál sledoval dav v Magottě. Mnozí drželi v rukou pochodně, které teď postupně jednu po druhé zapalovali, takže se i navzdory narůstající tmě dalo přesně rozeznat, co se tam dole děje.

Chvilí bylo vše beze změny. Muži (teprve teď si všiml, že jsou to bez výjimky sami muži) dál postávali v malých skupinkách a vzrušeně debatovali, pak se konečně otevřely dveře šerifovy kanceláře a vyšel Buchanan. Zůstal stát na nejvyšším ze tří schůdků, vedoucích ke dveřím, a zvedl paže, načež se dav začal houfovat před ním.

Coppelstone pochopitelně nerozuměl, co jim šerif říká, přesto ale nepotřeboval příliš velkou fantazii, aby pochopil, co Buchanan dělá: rozděloval je na skupiny, určené k prohledám okolí.

Coppelstone pocítil, jak mu po zádech přebíhá mráz. Pohled na dav tam dole mu nemohl nepřipomínat zdivočelou bandu, připravenou k lynčování. V podstatě vlastně ani o nic jiného nešlo. Vůbec nepochyboval o tom, že by s ním tito muži udělali krátký proces, kdyby jim padl do rukou.

Náhle zaslechl zvuk motorů. Hledal pohledem a pak uviděl reflektory tří, vzápětí čtyř automobilů, které se k městečku přibližovaly směrem od severu. Byla to obě auta, která viděl už předtím, a dva velké nákladáky s otevřenou nákladní plochou. Na korbách nákladáků zaznamenal nějaké pohyby, nedokázal je však identifikovat, dokud auta nedorazila až k Buchananovi a shromážděnému davu. Když konečně zastavila, zaslechl zvuk, při kterém se mu leknutím srdce rozbušilo rychleji: psi štěkot.

Na chvilí mu hrozilo, že propadne panice. Vše v něm křičelo, aby se prostě obrátil a co nejrychleji utíkal odsud, současně mu však malý zbytek jasného rozumu napovídal, že tím by se pravděpodobně odsoudil k jistému trestu smrti. Pokud mu vůbec ještě zbývala nějaká šance, pak jedině tehdy, když tu vyčká a bude sledovat, co Buchanan a jeho muži podniknou.

Nemusel čekat dlouho. Buchanan s ráznou gestikulací rozdělil příkazy, načež se dav rozdělil na několik různých velikých skupin. Asi třicet mužů nastoupilo do aut a rychlým tempem opustilo město, ostatní zapálili i zbývající pochodně a rozdělení do skupin po pěti až šesti mužích se počali hvězdíkově rozcházet. Zjevně Buchanan zvažil i tu možnost, že se Coppelstone nevydal jediným zdánlivě logickým směrem. Coppelstone musel přiznat, že šerifa podcenil.

Nejméně dvě pátrací skupiny se pohybovaly až nepříjemně blízko místu, kde se nacházel. Coppelstone ještě chvíli uvažoval, že by se dal na útěk, ale pak se rozhodl jinak. Nemělo smysl, aby se prostě hnál do lesa, navíc ještě potmě. Potřeboval nějaký úkryt.

Pátřavě se rozhlédl dolem sebe, prozkoumal dvě nebo tři hustá křoví, která se mu jevila celkem vyhovující, alespoň při těchto světelných poměrech, ale pak tuto myšlenku opět zavrhl a rozhodl se vylézt na nějaký strom. Pátrací skupiny se rychle přibližovaly. Jedna se odchýlila poněkud víc vlevo, takže bylo zřejmé, že jeho stanoviště mine, ovšem druhá zatím mířila přímo k němu. Nezbyvalo mu moc času.

Rozhodl se pro jeden dub, jehož kmen byl na dolních dvaceti stopách velice hladký a téměř bez větví, zatímco nad ním se klenula o to bohatší a hustější koruna. Čirý strach mu dodal obratnost a sílu, jakou by v sobě sotva jindy hledal. Ruce ho přitom bolely tak, až mu to vhnělo slzy do očí, přesto však usilovně šplhal nahoru a brzy vylezl až nahoru do koruny. Listí tady nahoře bylo tak husté, že odsud jen stěží viděl na zem. A zezdola byl zřejmě naprosto neviditelný.

Chvilí nato si gratuloval k rozhodnutí neschovat se v křoví. Muži prohledávali les pod ním velice důkladně a prozkoumali každé křoví, které bylo alespoň trochu dost velké na to, aby se v něm mohl ukrýt člověk. Trvalo dlouho, než světlo jejich pochodní pod ním docela zmizelo a ještě déle, než i jejich hlasy dozněly v tmavé noci. Coppelstone pro jistotu počkal ještě další dvě nebo tři minuty, teprve pak znovu slezl ze stromu.

Nezbývalo mu mnoho času. Bylo snadné si vyvodit, kam asi jela auta se psy: k onomu místu v lese, kde nechal svoji fordku. Tam jistě psi chytí jeho stopu a bezpochyby ji budou sledovat až sem. Zřejmě v tuto chvíli budou už skoro tam a Coppelstone nevěřil, že jim bude trvat déle než hodinu, než sem dorazí.

Bohužel však stále ještě nevěděl, kam by měl utéci. Krátce si pohrával s myšlenkou prchat směrem k Eboratu, ale rychle ji zase zavrhl. Jednak to bylo dost daleko dokonce i kdyby nebyl zraněný a byl jasný den, dohnala by ho ta smečka dřív, než by urazil pouhou polovinu vzdálenosti — vůbec už nemluvě o nebezpečí, že by po cestě mohl vběhnout rovnou do rukou jiné pátrací skupině. Nechtěl přivést obyvatele Eboratu ještě víc do nebezpečí, než už beztak uvedl. Na vlastní oči viděl, jak bezohledně si Buchanan a jeho pomocníci počínají.

Zaregistroval dole v městečku nějaký pohyb, automaticky se tam zadíval a překvapeně svažil čelo. Poté co pátrací skupiny odešly, se Magotta ponořila do tmy. Jen v pár domech se svítilo. Nyní se ale skoro současně otevřelo dobře na tucet dveří a vyšli další lidé s pochodněmi. Nedokázal poznat, jestli to jsou muži nebo ženy ani jestli je mezi nimi i Buchanan, neboť měli na sobě stejné kutny se špičatými kápěmi, jaké viděl už dnes časně zrána. Shromáždili se uprostřed silnice, seřadili se a vydali se odměřeným krokem na opačný konec města.

Coppelstone okamžitě vytušil, kde je cíl onoho přízračného průvodu. Kostel. Jeden za druhým vešli dovnitř. Ještě krátce mohl vidět světlo pochodní přes zašpiněná okna jako slabý, kalný přísvit, pak zmizelo docela.

V Coppelstoneově hlavě se počal rodit odvážný plán. Beztak neměl prakticky žádnou šanci uniknout psům a pátracím skupinám a taky nemohl vážně počítat s tím, že by se mu ještě jednou podařilo schovat se svým pronásledovatelům na stromě. Nakonec by ho psi stejně vyčenichali a pak by se zřejmě celý dav začal předhánět, kdo ho dřív ze stromu sestřelí.

Proč by tedy neměl sledovat ty muže v černých kutnách, kteří právě zmizeli v kostele? Kostel zřejmě neplnil jinou funkci než coby vchod do nezvyklého a děsivého podzemí a Coppelstone až se smrtící jistotou vytušil, že ten průvod je už nyní na cestě tunelem pod kostelem vstříc nějakému strašnému tajemství, které chtěl původně vypátrat a které ho stále jakýmsi téměř morbidním způsobem fascinovalo. Sice už jen pouhé pomyšlení, že by měl ještě jednou

sestoupit do toho příšerného tunelu, ho naplňovalo mrazivou, stísňující hrůzou, ale aspoň ze psů pak už nebude muset mít obavy. Ti se jistě neodvážejí přiblížit se ke kostelu a i kdyby, pak by museli v tom otřesném smradu, který tam vládne, okamžitě ztratit čichovou stopu.

Krom toho si stejně nemohl moc vybírat. Opatrně se přesvědčil, že není nablízku nikdo, kdo by ho snad hloupou náhodou mohl objevit, až opustí úkryt pak vyšel z lesa a přikrčen seběhl dolů po svahu. Po ulici nemohl jít, proto se dál držel při okraji lesa a obešel městečko velkým obloukem. Deset minut poté se pak přiblížil k zadní straně kostela.

Jak doufal, nebyly dveře, které ráno vypáčil, stále ještě opravené. Jen je někdo zajistil napříč přibitou laťkou, aby jimi netloukl vítr, ale navzdory poraněným rukám mu nečinilo žádné potíže ji odtrhnout.

Velice litoval, že s sebou tentokrát nemá svítilnu, nicméně i to, co viděl ve slabém světle, které sem dopadalo zvenčí, mu dokazovalo, že Buchanan a jeho lidé nezaháleli. Nejenže zmizel mrtvý červ, pryč byly také rozlámány lavice a shnilý oltář. Coppelstone si byl jist, že za pár dní tu bude stát docela obyčejný, úhledný kostelíček.

Přivřel za sebou dveře a poslepu tápal s nataženými rukama k sakristii a k závěsu na jejím konci. Zápach mu připadal ještě horší než dřív. Okamžitě se začal dusit a v žaludku se mu znovu ozval mučivý pocit nevolnosti. Přesto tomu byl téměř rád. Sem se neodvážejí žádný pes na světě.

Opatrně odsunul závěs stranou. Puch se ještě zhoršil, současně však Coppelstone taky zahlédl narudlé odlesky vzdáleného světla pochodní, a když se zaposlouchal, pak jako by zaslechl i hlasy. Slovům nerozuměl, ale znělo to... divně.

Světlo stále sláblo a Coppelstone si rychle pospíšil na schody za závěsem. Na posledním schodu ještě na okamžik zaváhal, pak ale sebral všechnu odvahu a odhodlaně vešel do tunelu.

Po jeho levici vládla absolutní tma. Tunel se tam mohl táhnout možná deset kroků, nebo taky deset mil. Na druhé straně však zaznamenal načervenalou zář ohně, v níž se mihaly obrysy temných, špičatých kápí, které se pomalu vzdalovaly. Jejich hlasy zněly teď hlasitěji, ale stále ještě o nic srozumitelněji. Vlastně to znělo spíš jako zpěv, pochmurný, atonální a zpívaný v jazyce, který Coppelstone nikdy předtím neslyšel, který v něm však současně vyvolával ještě větší stísněnost.

Odhadoval, že ti muži musejí být tak tři nebo čtyři sta kroků před ním tedy dost na to, aby nezaslechli jeho kroky. A úplná tma, která ho obklopovala, mu poskytovala dostatečně spolehlivou ochranu před odhalením. Coppelstone udělal rozhodující krok a vydal se za strašidelným průvodem.

XV.

Cesta byla delší, než Coppelstone čekal. Mnohem, mnohem delší. Aby úplně neztratil orientaci, počítal zpočátku kroky, když však napočítal pět set a pak ještě víc než tisíc, nakonec to vzdal. Celkově odhadoval, že urazili jistě dvě až tři míle, než průvod konečně zastavil.

Ke Coppelstoneově údivu se tento podzemní tunel zvětšoval s každým dalším krokem. Tato chodba jistě nemohla být přirozeného původu, neboť stěny byly příliš dokonale opracované měla tvar dokonalého kruhu o průměru bezmála patnácti stop a stěny byly hladké jak leštěný mramor a na dotek tvrdé jak sklo. Daleko vpředu, kde se nacházeli zakuklenci, se světlo pochodní odráželo divoce od stěn, což vytvářelo v tunelu zdání ustavičného pohybu a naplněnosti tančícími stíny. Navíc zaoblené stěny vyvolávaly zvláštní akustický efekt. Zachycovaly každý, i sebenepatrnější zvuk a odrážely jej mnohonásobně zesílený, a přece současně tak příšerně zdeformovaný a lomený, jako by veškeré tóny zde měly docela jiné působení než mimo tuto štolu.

Coppelstone se ani v nejmenším nemusel obávat, že by ho mohl snad prozradit zvuk jeho kroků. Zakuklenci po celou dobu nepřestávali zpívat. Stále ještě nerozuměl slovům, ale mezitím se mu už podařilo poznat, že nejde o naprosto nesmyslné zvuky, jak se zpočátku domníval. Bezpochyby to byl jakýsi jazyk, třebaže vůbec nezněl lidsky ano, bylo to, jako by vůbec nebyl určen pro lidské hlasové orgány.

Bylo to snad skutečné vysvětlení pro všechno co tady viděl a zažil? Až dosud mu ještě plně nadošel smysl Reevesových slov: věci, které tu byly dávno předtím, než se objevili lidé... Co když se reverend Reeves tím, co on, Coppelstone, považoval nyní stále ještě za pověřivé řeči, přiblížil pravdě víc, než sám tušil? Tento tunel byl zcela jednoznačně příliš veliký, než aby ho dokázali vytvořit lidé z Magotty. I spojenými silami by na to potřebovali celá desetiletí, vůbec už nemluví o tom, že si Coppelstone nedokázal představit nástroje, kterými by se dala skála tak perfektně opracovat. Co když to byl skutečně pozůstatek nějaké prastaré, snad dokonce ani ne lidské kultury, která zanikla už před miliardami let a na jejíž zbytky tu narazili první osídlenci, kteří přišli do této země?

Coppelstone nikdy nevěřil historkám o Atlantidě, Mu nebo Lemurii a nepatřil ani k těm, kdo vážně věří, že by na jiných vesmírných tělesech mohl být život. Pro něj bylo boží stvoření čímsi ojedinělým a dosud mu připadala groteskní každá myšlenka na to, že by mohlo existovat ještě něco jiného, dost možná ještě většího. A přece pro to, co tady viděl, nenacházel žádné vysvětlení. Alespoň ne takové, které by byl momentálně ochoten akceptovat.

Ale konečně právě proto byl tu, aby tuto hádanku rozřešil.

Coppelstone se natolik pohroužil do svých myšlenek, že si nejprve ani nevšiml, že průvod před ním zastavil. Zůstal stát teprve, když se přiblížil na méně než padesát kroků — stále ještě dobře třicet kroků mimo dosah mihotavé rudé záře, kterou pochodně vymaňovaly čas tady dole z věčné noci. Nehrozilo mu tedy nebezpečí, že by byl odhalen, přesto se však přiblížil natolik blízko, aby dokázal rozeznat víc jednotlivostí. Například viděl, že stěny tunelu tady už nejsou tak docela jednolité, jak se dosud domníval: tu a tam se vyskytovaly menší, rovněž kruhové chodby, ústící pravoúhle do hlavního tunelu, mnohé jen o průměru jedné stopy, jiné však taky dostatečně velké na to, aby mohl člověk přikrčen vejít dovnitř. Zjevně se nenacházel jen v obyčejné štolě, nýbrž v srdci celého labyrintu chodeb,

táhnoucího se pod zemí na míle daleko.

Opatrně se ještě trochu přiblížil. Zlověstný účinek zpěvu ještě víc narůstal, čím víc se k mužům přibližoval. Začínal ho vnímat stále víc, skoro až fyzicky nepříjemně. Přesto se plížil dál, až se dostal na samý okraj osvětlené oblasti. Chtěl vědět, jestli se mezi muži nachází i Buchanan.

A přece tváře mužů nebyl schopen rozeznat, neboť měli kápě příliš hluboko stažené, takže bylo pod nimi vidět jen černou tmou. Nicméně nyní zjistil, že kutny nejsou tak docela bez ozdob, nýbrž že jsou protkány tenkými zlatými nitkami, opakujícími stejný vzor, jaký viděl už v kostele v Magottě a později i na závěsu v jeho sakristii. Přinejmenším v tomto měl už zřejmě jasno: obyvatelé Magotty se oddávají nějakému pohanskému kultu, jehož obřady jsou zřejmě tak strašné, že se k jejich praktikování musejí skrývat tady, hluboko pod zemí.

A jak mu už dokázal Karlsson, byli dokonce i připraveni zabít, aby si uchovali své tajemství.

Po značně dlouhé době se průvod pohnul dál. Coppelstone jej nyní následoval v menší vzdálenosti a nesoustředěval se jen na muže, nýbrž taky na stěny tunelu. Objevoval stále víc a víc okrouhlých, rozdílně velkých děr, nejméně jednou však prošel taky kolem otvoru, který byl zjevně vytvořen dodatečně. Byl nepravidelně opracovaný a jistě aspoň půldruhého metru vysoký. Když se u jeho ústí zaposlouchal, pak měl pocit, jako by zaslechl vzdálené zvuky a lidské hlasy.

Další cesta už netrvala dlouho. Po dalších dvou nebo třech stech kroků dorazili na konec tunelu. Pro Coppelstonea to bylo velké zklamání, protože namísto velkého tajemství uviděl jen hladkou, dovnitř vyboulenou stěnu barvy vybělené kosti, která chodbu dokonale uzavírala. Tucet mužů se zastavil v nevelkém odstupu od ní. Jejich zpěv se změnil a rukama počali groteskně vyhlížejícími pohyby kreslit do vzduchu.

Coppelstone byl zklamán. Po celou dobu, co muže sledoval, nezapomínal sice na nebezpečí, ve kterém se nacházel, nicméně přesto se ho zmocnilo cosi jako touha po dobrodružství. Ale nepřišel sem přece jen proto, aby přihlížel, jak se tucet šilenců modlí k nějaké stěně.

Přesto nějakou chvíli ještě napjatě čekal, co bude následovat po tomto podivném prozpěvování. Ale vše zůstalo při starém. Muži dál monotónně pokračovali ve svém zpěvu a skučení a Coppelstonea se zmocnil nepříjemný pocit, že se to snad potáhne až do rána — což by odpovídalo jeho pozorování z dnešního rána, kdy sledoval skupinu, která za svítání vyšla z kostela.

Uvažoval o boční chodbě, kolem které šel. Mezitím si byl už zcela jist, že to byly lidské hlasy, co slyšel. V té chodbě byla sice naprostá tma, ale konečně nemusel přece jít moc hluboko. V nejhorším případě mu mohla poskytnout vhodný úkryt, kde se mohl schovat, dokud muži v kutnách neprojdou kolem, až se vydají zpět ke kostelu. Coppelstone se vydal na zpáteční cestu. Nebylo snadné chodbu znovu najít. Pravou rukou tápal po stěně tunelu, ale jeho prsty často sáhly do prázdna, a pak musel namáhavě ohmatávat okraj otvoru, jen aby zjistil, že je to další z malých, perfektně kruhovitých otvorů.

Konečně našel to, co hledal: otvor, který byl větší než většina ostatních a taky nepravidelnějšího tvaru. Jeho pátrající prsty nahmataly stopy po dlátu a dalších hrubých nástrojích k opracování kamene. Když pak vešel příkrčen do chodby, znovu zaslechl hlasy a navíc ještě změt' nejrůznějších jiných zvuků. Před ním byla spíš spousta lidí, nebo našel nějaký východ z tohoto podzemního labyrintu.

V absolutní tmě se pohyboval dál. Poté co potřetí narazil hlavou o kámen, trčící z nahrubo opracovaného stropu, konečně přišel na nápad držet ruce nad hlavou a jít trochu pomaleji.

Asi po třiceti krocích se chodba prudce zatočila do pravého úhlu a jak šel dál, uviděl světlo. Nebylo to ale denní světlo, nýbrž bílé, nazelenalá zář, a taky nevycházela z konce tunelu, nýbrž z okrouhlé díry v zemi, mající průměr alespoň dvě stopy. V mdlém světle, které se odráželo od stěn, viděl, že to není jediná díra. Podlaha chodby byla přímo poseta otvory různé velikosti. Mohl považovat jen za štěstí, že dosud do žádné z těchto děr nestoupl a nezranil se.

Opatrně se přiblížil k díře, spustil se na všechny čtyři a nahlédl dovnitř. Šachta byla možná dvacet stop hluboká a končila přibližně deset stop nad podlahou jiného tunelu. Hlasy přicházely právě zezdola.

Zdálo se však, že neexistuje žádná možnost, jak se dolů dostat. Bylo to rozhodně příliš hluboko, než aby mohl seskočit, a nebylo tu nic, čeho by se mohl přidržet při šplhání dolů. Stěny šachty byly hladké, jako by byly do skály vypáleny.

Coppelstone nějakou dobu přemýšlel. Mohl by se vydat zpět, ale to by pravděpodobně znamenalo, že by musel celou noc čekat na návrat průvodu — a aniž by čehokoli dosáhl, by se musel vrátit do Magotty což by jeho situaci taky nijak zvlášť nevylepšílo. A musí taky vyřešit tuto záhadu. Možná na tom dokonce i závisí jeho život.

Coppelstone se obrátil, zapřel se nohama o protější stěnu šachty a opatrně se počal spouštět dolů. Jako horolezec, když sestupuje skalním komínem, opíraje se o jeho stěny zády a nohama, klouzal kus za kusem stále hlouběji tento způsob pohybu až překvapivě dobře fungoval, ale taky ho stál spoustu sil.

Poslední úsek cesty musel chtít nechtě seskočit. Při pohledu seshora se zjevně přepočítal: průměr spodního tunelu nebyl deset, nýbrž minimálně patnáct stop, a tunel byl právě tak dokonale kruhového průměru a s hladkými stěnami jako hlavní chodba.

Coppelstone na chvíli zaváhal. Hloubka patnácti stop byla víc, než si troufal seskočit, a přece neměl na vybranou. Neměl už dost sil na to, aby se vyšplhal zpět nahoru. Ještě jednou se zhluboka nadechl a pustil se.

Dopadl na obě nohy, překulil se dopředu a prudkost dopadu způsobila, že udělal ještě jeden a půl kotoulu.

Rychle znovu vyskočil na nohy, udělal dva rychlé kroky a pak s těžkým oddechováním zůstal stát. Trochu se mu točila hlava, taky kotníky měl poněkud znečitlivěné, ale v podstatě se zdálo, že pád přežil beze škod.

Chodba byla v obou směrech naplněna oním zvláštním, fosforeskujícím zeleným světlem, které viděl už seshora. Vycházelo z četných ostrůvků podivné hmoty, podobající se mechu, které pokrývaly stěny jako světélkující vyrážka. Coppelstone už slyšel, že existují jisté druhy mechů, které ve tmě světélkují, ale ještě nikdy to neviděl na

vlastní oči. Taky si nedokázal představit, že by jejich světlo mohlo být tak intenzivní. Světlo, naplňující tunel, bylo dost jasné, aby při něm bylo možno číst knihu.

Hlasy poněkud zesílily. Coppelstone ke své úlevě neviděl nikde žádné lidi, zato si však všiml v obou směrech spousty dalších, větších otvorů ve stěnách tunelu. Bezděky se rozhodl vydat se vlevo a přitom nahlédl do první zdě.

Čekal tam další chodbu, avšak to, co uviděl, ho velice udivilo. Na druhé straně stěny se nacházela velká dutina nepravidelného tvaru, jejíž stěny byly rovněž pokryty světélkujícím pletivem.

Nebyla prázdná. Objevil tam několik přímo ze skály vysekaných výstupků, které zjevně sloužily jako lůžka, neboť na nich uviděl přikrývky a polštáře — třebaže to byly spíš roztrhané hadry. Také všude jinde uviděl stopy lidské přítomnosti: šaty, nádobí, zbytky jídla a další věci. Po obyvatelích tohoto zvláštního příbytku však nebylo nikde ani stopy.

Což tedy Coppelstonea nikterak nemrzelo.

Ještě jednou se ohlédl oběma směry za sebe, pak vešel do jeskyně a začal ji podrobně prozkoumávat. Nebylo tady ovšem mnoho toho, co by stálo za podrobnější prohlídku. Našel jen pár starých cárů, několik nahrubo ze dřeva vydlabaných talířů a pohárků a taky primitivní ohniště a v jednu výklenku, vytesaném do stěny, díru do země, sloužící zjevně jako záchod. Jestli tu skutečně žili lidé, pak vegetovali spíš jako zvířata.

Zaslechl jakýsi zvuk, obrátil se a zděšeně se vrhl zpět. Do jeskyně vstoupila nějaká postava snad jeden z jejich obyvatel — ale v první chvíli si Coppelstone nebyl ani jist, jestli to vůbec je člověk.

Muž měl dlouhé, rozčuchané vousy a vlasy, které mu dosahovaly až do pasu. Byl oblečen do špinavých hader a byl natolik znetvořený, že se Coppelstone v duchu musel ptát, jak to, že ten muž je vůbec ještě naživu. Jeho končetiny byly různě dlouhé a silné, co bylo pod hadrami z jeho kůže vidět, bylo poseto velkými, ošklivými vředy. Sotva se pohyboval a jen s námahou se belhal kupředu. Jeho obličej vypadal ještě děsivěji než Morrisonův a v pravé ruce držel černou železnou tyč s koulí o velikosti pěsti na konci. Když uviděl Coppelstonea, vyjeveně vytřeštil oči.

Coppelstone se konečně vzpamatoval ze své strnulosti a vyřít se kolem děsivého přízraku ven z jeskyně. Muž se pokusil po něm sáhnout, ale Coppelstone se jeho znetvořené paži rychlým pohybem vyhnul. Dlouhými kroky se rozběhl doleva a běžel pořádný kus cesty, než se poprvé odvážil se jen podívat přes rameno.

Vyjeveně zůstal stát. Muž zmizel. Ani se nepokusil ho pronásledovat, a zřejmě ani nespustil poplach, což bylo to nejmenší, s čím Coppelstone počítal. Ba právě zcela naopak se zdálo, že se uchýlil do svého obydlí a ztratil o vetřelce veškerý zájem.

Coppelstone se s bušícím srdcem rozhlížel kolem sebe. V té bledé zelené záři, která pohlcovala veškeré barvy, bylo těžké odhadnout vzdálenosti, avšak chodba se táhla oběma směry, kam jen dohlédl. Zaznamenal tucty dalších odboček. Pokud se v každé skrývala další obytná jeskyně, pak to muselo být skutečné podzemní město.

Přistoupil k další odbočce, aby si ověřil svou domněnku. Za ní se však nenacházela další obytná místnost, nýbrž začátek schodiště, vedoucího strmě dolů, jež mělo snad dvacet až třicet stupňů. Celá zmršť zvuků a četných lidských hlasů vycházela z hloubi schodiště.

Sešel po schodech dolů a ocitl se v malé, sotva půldruhého metru vysoké místnosti, jejíž boční stěna byla rozeklaná úzkou trhlínou, jež vedla do další, zjevně mnohem větší jeskyně. S jistou námahou se protlačil škvírou... a zůstal stát, jako by do něho udeřil hrom.

Jeskyně, která se před ním rozkládala, byla gigantická. Dokonce i největší budova, kterou kdy Coppelstone viděl, by se do ní hravě vešla, a třebaže se Coppelstone nacházel asi v poloviční výšce místnosti, strop se klenul ještě asi dalších osmdesát až sto stop nad jeho hlavou.

Na jejím dně se tyčily trosky bizarního, prastarého města.

Kdysi muselo být obrovské. Většina budov se rozpadla, z mnohých zbyly jen hromady trosek bez rozeznatelného tvaru, ale těch pár, které zůstaly stát, nabízelo dokonce i v podobě polorozpadlých zřícenin impozantní podívanou. Působivou, majestátní a zlověstnou současně, neboť Coppelstoneovi bylo na první pohled zřejmé, že tyto budovy nepostavili lidé. Vše na nich bylo nepředstavitelně veliké a tak kyklopských rozměrů, jako by to bylo postaveno pro obry. Celé město vypadalo jaksi... zřůdně. Linie, úhly i oblíny se jevily jaksi divně, aniž by dokázal přesně říct, čím to bylo. Ani jedno okno se nepodobalo druhému, žádné dveře nebyly ve stejné výšce, ba ani stejně široké jako ty sousední. Některé úhly jako by měly víc než tři sta šedesát, jiné méně než nula stupňů. Bylo to, jako by celé toto starobylé město bylo postaveno podle pravidel jiné než euklidovské geometrie. Byly tu věže, napolo zborčené, přesto však stále ještě gigantické, které se prohýbaly naprosto neskutečným způsobem, pravoúhlé budovy s více než čtyřmi úhly a s rovnoběžně probíhajícími stěnami, které se několikanásobně protínaly. Nikde neviděl žádné schodiště, jen tu a tam obrovské šikmé rampy, jako by byly zbudovány pro obrovské hlemýžďe nebo jiné plazící se kreatury. Některé budovy byly dokonce jako ptačí hnízda přilepeny na stěny, jako by byly určeny pro létavé obyvatele.

Coppelstone několik minut prostě jen stál a nechápavě zíral na fantastickou podívanou, která se mu naskytla. Nevěděl, co tu vidí. Neodvažoval se ani domnívat, co má před sebou. Věděl jen jediné, zato však s absolutní jistotou: že objevil snad jedno z nejfantastičtějších tajemství tohoto světa.

A snad také to nejděsivější.

Teprve po dlouhém čase si všiml, že se na dně kyklopských roklí mezi stavbami pohybují nějaké postavy. Oproti obrovským budovám vypadaly jako nepatrný lezoucí hmyz, který zabloudil do světa obrů. Taky co mohl na dálku soudit, byli všichni zmrzačení stejným obludným způsobem jako Morrison, Francis, nebo ta příšerná postava, kterou potkal před chvílí. Bylo jich mnoho — dvacet, ne-li dokonce třicet nebo ještě víc a většinou se zabývali činnostmi, jejichž smysl Coppelstoneovi unikal.

Znovu také zahlédl ty veliké, bledé červy, jací zabili Karlssona. Lidé tam dole však z nich zřejmě neměli vůbec

strach. Ba naopak: mnozí z nich byli vyzbrojeni černými železnými tyčemi, které už znal, a s nimi červy opatrně, a přece důrazně hnali před sebou, jako ovčák žene své stádo.

Jejich cílem bylo náměstí nepravidelného tvaru uprostřed města, na kterém se tyčila gigantická socha z bílého kamene. Jestli představovala nějakou mýtickou bytost nebo nějakého skutečného tvora, nedokázal Coppelstone říci, ale vypadala tak cizokrajně a odpudivě, že se na ni ani nedokázal podívat podruhé.

Na úpatí sochy se rozkládalo černé, kruhové jezero. Jeho hladina matně svítěla v nazelenalém světle, jež jeskyni naplňovalo, a byla v ustavičném pohybu, jako by ji čeril mírný vánek — nebo jako by se hluboko pod ní pohybovalo cosi obrovského. Muži hnali červy v průvodech přímo k jezeru. Coppelstone si všiml, že je svými tyčemi musejí pohánět o to důrazněji, o co víc se blíží k černému jezeru. Nakonec bylo téměř vždy zapotřebí dvou až tří lidí, aby ty odporné kreatury násilím dokázali shodit do jezera, kde se příšery chvíli svíjely jako šílené, než se potopily. Nikdy se však už nevynořily.

Coppelstone dospěl k závěru, že musí bezpodmínečně zjistit, co to tam je!

Udělal další krok a jen tak tak neztratil rovnováhu, když mu povolila půda pod nohama. Zděšeně uskočil nazpět a pevně se zachytil skalní stěny, než znovu sklopil pohled. Pod jeho nohama se uvolnila z podlahy jeskyně malá lavina, která však nebyla ani ze skalních bloků, ani ze suti. Právě tak jako celá obrovská halda, na jejímž vrcholu stál.

Byly to samé kosti. Lidské i zvířecí kosti, ale taky pozůstatky tvorů, jaké snad dosud žádný člověk na Zemi nezahlédl. Musely to být miliony kostí, ne-li miliardy. Lebky, žebra, pažní i holenní kosti, čelisti i lopatky, ale i jiné děsivé pozůstatky, které musely náležet nepopsatelným kreaturám. Snad bytostem tak absurdní velikosti a tak absurdního vzhledu, jako byla ta, jejíž podobu měla obrovská socha, tyčící se nad jezerem...

Coppelstone pocítil téměř nábožné mrazení, když si představil, jak dlouho muselo trvat, než se takováto hora z kostí navršila. Tisíceletí by na to nestačila zdaleka ne. Snad ani tisíce tisíciletí ne.

Cože to říkal reverend Reeves? Dávno předtím, než se objevili lidé na této Zemi...

Myšlenka na Reevea ho vrátila zpět k vlastnímu důvodu jeho zdejšího pobytu. Jakkoli byl jeho objev fantastický, měl teď naléhavější problémy, které bylo třeba vyřešit. Doufal aspoň, že je Reeves dosud naživu.

Ještě jednou se naposledy zamyšleně zadíval na bizarní město zřícenin a jeho neméně bizarní obyvatele, pak se obrátil a znovu prošel škvírou ve skále. Když se pak znovu narovnal, hleděl do dvojího ústí brokovnice.

XVI.

Po dobu trvání jediného těžkého, takřka bolestivě důrazného úderu srdce se Coppelstone ani neodvažoval nadechnout, ani pak ne, když spustil pohled z hlavní pušky, a v tu chvíli byl přesvědčen, že tento pohled je poslední v jeho životě.

Když se ale definitivní výstřel nedostavoval, sklouzl Coppelstone pomalu pohledem podél černého kovu, přes znetvořený ukazovák, deformovanou paži a pokrivené rameno vzhůru a nakonec spočinul na Morrisonově obličejí.

"Na co čekáte?" zeptal se Coppelstone vzdorovitě. Jestli mě chcete zastřelit, pak to udělejte!"

Morrison na něj tupě zíral svým jediným, vodnatě se lesknoucím okem. Coppelstone si nebyl zcela jist, jestli mu mrzák rozuměl — a vůbec si pak už nebyl jist, jak zareaguje. Myšlenky se mu předháněly v hlavě. Stál dostatečně blízko, aby mohl sáhnout rychlým hmatem po pušce, a bezpochyby se cítil být schopen přemoci tohoto politovanflodného mrzáka. Na druhou stranu však byla jeskyně příliš malá, než aby riskoval boj. Kdyby Morrison stiskl spoušť, nemohl by ho prakticky minout — a i kdyby, výstřel by okamžitě zalarmoval ostatní obyvatele tohoto podzemního světa. Jistější bude počkat si na příležitost, jak Morrisona překonat.

"Cho thady dhelate?" zeptal se najednou Morrison. "Sthe se zblhaznil? Shem vham říkhal, hbyste se nhevhacl!"

V první chvíli měl Coppelstone opravdu obrovské problémy, aby Morrisonovi vůbec rozuměl. Vlastně mu ve skutečnosti vůbec nerozuměl, nýbrž rekonstruoval smysl jeho řeči zpětně ze sledu hlásek a rytmu, takže uplynuly dvě nebo tři vteřiny, než byl konečně schopen odpovědět.

"Někdy bývám trochu paličatý," odpověděl. "Co chcete dělat? Zastřelit mě?"

Morrison vztekle trhl puškou. "Vhas haši omhrzel žhivot, phane. Hesi vhas vhoni dhosthanou, zabhijou vhas. Honem vhocad'. Ha haní mhuk!"

Tomu Coppelstone rozuměl ještě méně, nicméně Morrison ustoupil půl kroku nazpět a udělal puškou naprosto jednoznačný pohyb. Coppelstone pokrčil rameny, zvedl paže a šel po schodech nahoru jako první. Ústí Morrisonovy pušky cítil mezi lopatkami, ale ušetřil si jakýkoli komentář. Mělo pramalý smysl se na cokoli vyptávat, pokud by nerozuměl odpovědi.

Když došli na konec schodiště, dal mu Morrison hrubým dloubnutím do zad na vědomí, že se má zastavit. Coppelstone poslechl a ke svému údivu zaznamenal, že se Morrison rychlými kroky probelhal kolem něho, udělal krok do chodby a opatrně se rozhlédl na obě strany. Pak mu prudkou gestikulací naznačoval, ať jde za ním. Nyní byla příznivá situace, aby mu vytrhl zbraň, nicméně byl až příliš překvapen.

Rychlým krokem došel k Morrisonovi. Ten nyní už pušku nezvedl, a jen prudkým gestem ukázal doleva a pak si ještě přiložil ukazovák na rty. Belhal se dál co mohl nejrychleji a navzdory svému postižení vyvíjel pozoruhodné tempo. Coppelstone musel skoro běžet, aby s ním udržel krok. Minuli několik průchodů, za nimiž se nacházely další obytné místnosti, a teprve po dobrých sto krocích dorazili k dalšímu schodišti, vedoucímu v krkolomném úhlu vzhůru. Morrison na něj ukázal a zřejmě čekal, až půjde Coppelstone jako první. Poslechl jej.

Schodiště se přikře vinulo nahoru, jako by stoupali do úzké kostelní věže. Navzdory zmatku, který se ho zmocnil, podařilo se Coppelstoneovi tentokrát schody počítat. Právě se dostal ke čtyřem stům osmdesáti, když nad

sebou uviděl slabé světlo — to znamenalo, že předtím museli být přibližně tři sta stop pod zemí! Podzemní labyrint, rozkládající se pod zdánlivě tak pokojnou krajinou okolo Magotty, musel být skutečně obrovský!

Schody končily u hrubých latkových dveří, jejichž škvírami pronikalo kalné světlo a slabý, ale povědomý zápach. A když Coppelstone dveře otevřel a prošel jimi, ocitl se ve velké, ale úplně prázdné stodole. Na podlaze leželo něco shnilé slámy, která páchla typickým, poněkud ostrým zápachem stáje, jak taky na podobném místě předpokládal. Bylo možné, že by byli...?

"Farma!" zašeptal. "Tohle je vaše farma, že, Morrisone?"

Morrison přikývl, ale neřekl nic, nýbrž se jen odbelhal kolem něj k vratům stodoly. Coppelstone ho rychle následoval. Morrison pootevřel vrata stodoly na úzkou skulinu, a když se mu Coppelstone přes rameno podíval ven, hned si své podezření potvrdil. Ta myšlenka mu připadala tak neuvěřitelná — podzemní tunel, začínající pod kostelem v Magottě, ho dovedl až na Morrisonovu farmu, tedy více než pět mil daleko!

Morrison otevřel dveře ještě víc, znovu si přiložil ukazovák na rty a vyšel ven. Coppelstone ho následoval směrem k průchodu v zemním valu, obklopujícím celou farmu. Třebaže to bylo naprosto nechopitelné, Morrison se mu zjevně ze všech sil snažil pomoci!

Když přecházeli přes dvůr, s mrazením v zádech se Coppelstone rozhlížel kolem sebe. Nyní, v noci, a především s přihlédnutím k nově nabytým vědomostem, vypadala farma ještě mnohem zlověstněji. Všechny budovy mu připadaly znetvořené a pokřivené, jako by byly na nějaké úrovni, sotva vnímatelné lidskými smysly, právě tak zmrzačeny jako jejich obyvatelé. Především obrovská věž obilného sila vyzařovala cosi až fyzicky neblahého. Několikanásobně převyšovala veškeré budovy farmy a působila ponurým, výrazně hrozivým dojmem. Coppelstone měl pocit, jako by se na něj upíraly neviditelné oči, a nikoli poprvé cítil přítomnost čehosi prastarého, nepředstavitelně zlého, co se skryté vznášelo nad farmou jako ohavný, všepřonikající puch.

Urazili právě polovinu cesty k valu, když tu se náhle Morrison zarazil a zvedl ruku. Taky Coppelstone se zaposlouchal a několik vteřin nato zaznamenal zvuk, který mu okamžitě zničil sotva vzkličivší naději: psi štěkot. Byl ještě velice vzdálený. Vitr ho přinášel na vzdálenost mnoha mil, ale byl tu a stále se přibližoval. Nebo to tak alespoň vypadalo.

"Zhathraceně!" zaklel Morrison. "Mhaj psy! Theď nhemužete vhocád."

Coppelstone by mu rád odporoval, ale nedokázal to. I když byli psi skutečně ještě velmi vzdálení, bezpochyby by ho zvětřili hned, jakmile by opustil farmu. Jeho postavení bylo beznadějně.

"Máte auto?" zeptal se.

Dostalo se mu však právě takové odpovědi, jakou očekával: zavrtění hlavou. "Žhádnýmhašíny," řekl Morrison. "Wyrn nhesnháši mhašíny."

Jeho chyby řeči byly čím dál horší. A nejen to: nyní, když už Coppelstone neviděl jeho obličej v zeleném světle podzemních chodeb, jež rušilo barvy i kontury, měl pocit, že znetvoření Morrisonovy tváře stále pokračuje. Vřed, pokrývající celou jednu polovinu obličeje, se výrazně zvětšil a nyní už dosahoval až k druhému oku. Nos už z tváře docela zmizel a taky ústa se už mohla jen napůl pohybovat. Není divu, pomyslel si Coppelstone, že je sotva s to mluvit srozumitelně.

"Zbádghy dno dhomu," zahuhňal. "Hhychle. Hež bhudhouthady."

Otočil se a belhal se rovnou k obytnému domu. Coppelstone ho následoval. Ale udělali jen pár kroků, když tu se otevřely dveře jiné budovy a vyšly tři nebo čtyři postavy. Coppelstoneovi polekaně poskočilo srdce v těle, když uviděl, že na sobě mají černé kutny se špičatými kápěmi.

"Hděte dhál," zašeptal Morrison. "Vhohněť se! Ghulhehte!"

Coppelstone teď už naprosto nerozuměl, co mu Morrison říká, přece však naprosto instinktivně sklonil hlavu i ramena, levou paži si poněkud přitáhl k tělu, zatímco pravou nohu vláčel za sebou. Připadal si trochu směšný, když se tak belhal dál, a byl si bezmála jist, že tou svou bláznivou pantomimou nemůže nikoho oklamat ani na vteřinu. A přece minuli muže v černých kutnách ve vzdálenosti sotva větší než deset kroků, aniž by jim stáli za jediný pohled.

S úlevou si oddechl, když došli až do domu a Morrison za nimi zavřel dveře. Pak Morrison zapálil petrolejku a chtěl hned spěchat dál, ale Coppelstone ho zarazil rychlým pohybem ruky. "Kde je Reeves?" zeptal se. Je ještě naživu? Je tady někde držen v zajetí?"

Morrison sebou trhl a netrpělivým pohybem ukázal na schodiště, vedoucí na druhém konci místnosti nahoru. Vypadal velice vyděšeně.

"Tham!" řekl. "Mhužíthe zhe žhovat! Mhožna přidhoužhem."

Zjevně se bál, že by muži v černých kutnách mohli vejít dovnitř, anebo to, co se přihodilo Reevesovi, bylo tak strašné, že o tom prostě nechtěl mluvit. Každopádně se okamžitě taky hnul z místa a belhal se ke schodišti, co mohl nejrychleji.

Morrison se navzdory svému zmrzačení pohyboval úžasně mrštně, jak si Coppelstone všiml, a taky naprosto bezhlučně. Možná měl pro to důvod. V domě sice bylo naprosté ticho, ale to ještě neznamenalo, že musí být taky prázdný. Coppelstone se pro jistotu rozhodl vydat se po špičkách za ním a pečlivě dávat pozor na to, aby prastaré schody pod jeho kroky nevzaly. Vyšel za ním až do maličkého kamrlíku v podkroví, který měl jen jediné maličké okénko a až na jednu postel, pokrytou hadrami a jednu jedinou židli byl naprosto prázdný.

"Thadhy!" Morrison ukázal na postel. "Phočkhejte thady. Bhežpheči."

"Myslíte, že jsem tady v bezpečí?" ujistil se Coppelstone. "Tady mě nikdo nebude hledat?"

"Šhem nhepřidhou," přisvědčil Morrison. "Thoe mhuj phókoj."

Tahle ubohá... stáj že byl Morrisonův pokoj? Coppelstone byl otřesen, ale taky pobouřen. Zřejmě Buchanan a jeho muži zacházeli s lidmi na této farmě opravdu jako se zvířaty.

Jak dlouho tady mám čekat?" zeptal se.

"Dnen," odpověděl Morrison. "Dho žhítřkha dho raná. Nhechod'te vhen. Žhejthra vhaš Fhrančiž vhyvedhe." Chtěl už odejít, ale Coppelstone rychle napřáhl ruku a přibouchl dveře. Ještě moment, pane Morrisone," řekl.

Morrison se na něho zadíval. Mlčel, ale Coppelstone přesto viděl, jak mu to v hlavě pracuje. Nyní mu už pohled na mrzáka nebyl tak odporný, jakkoli škaredě muž vypadal. Ba právě naopak — náhle pocítil k tomuto politováníhodnému muži soucit a taky respekt k odvaze, kterou Morrison svým počínáním prokázal.

"Proč to děláte, pane Morrisone?" zeptal se. "Riskujete svůj život, abyste mě zachránil."

Morrison mlčel. Bylo nemožné z jeho obličeje něco vyčíst, a přece Coppelstone zřetelně cítil bouři pocitů, která mrzákem zmítala.

"Francis je váš syn, že?" zeptal se. Morrison přikývl. Jediná slza mu skanula z oka a stékala dolů k bradě. Coppelstone si nic nepřál méně, než působit tomuto muži bolest, ale chtěl mít jistotu.

"Jestli je to tak, pak by musel mít víc než sedmdesát," řekl. Morrison ani teď neodpověděl a Coppelstone po chvíli položil další otázku: "Kolik je vám let, pane Morrisone?"

"Sto dvacet devět," odpověděl Morrison. Nyní promluvil velice pomalu, ale taky velice zřetelně. Ze všech sil se snažil slova až přehnaně artikulovat snad proto, že to, co hodlal Coppelstoneovi říct, považoval za mimořádně důležité. "Trvá dlouho, než všechno... ovládne. Ale cena je... vysoká. Musí to... přestat. Moc mrtvých. Moc."

"Skončím to," slíbil Coppelstone. Jestli se odsud dostanu, pak se do čtyřiaadvaceti hodin s touto hrůzou skoncuje, to vám přísahám. Já sám se osobně postarám o to, aby vám a vašemu synovi byla poskytnuta pomoc. Ve městě jsou dobří lékaři."

Sám si uvědomoval, že lže. Ani ten nejlepší lékař na světě by pro Morrisona a jeho syna už nedokázal nic udělat.

A Morrison taky jen zavrtěl hlavou. "Nikdo nám nemůže... pomoci," řekl pomaličku. "Začali jsme si... se zlými mocnostmi. Ale musí to... přestat."

"To vám slibuji," odpověděl Coppelstone slavnostním tónem. "Já osobně se postarám o to, aby celé to plémě bylo spaleno na popel!"

"Dobře," odpověděl Morrison. "Zůstaňte... tady. A... nesvit'te. Odvedu vás... až bude den."

XVII.

Morrison si lampu odnesl s sebou, a protože měl pokoj jen jedno jediné malé okénko, nastala v pokoji po farmářově odchodu téměř úplná tma.

Coppelstone opět pocítil, jak se ho zmocňuje únava, ale stejně jako předtím v lese se neodvažoval se jí poddat. Morrison sice říkal, že sem nahoru nikdy nepřijdou — ať už jsou kdokoli — ale to ještě nemuselo znamenat, že je tomu tak. V minulosti sem pravděpodobně nikdo nechodil, ale patrně se tady taky ještě nikdy neukrýval vetřelec, který by mohl ohrozit existenci celého tajného společenství. Lepší bude zůstat ve střehu.

Coppelstone nevěřil, že se mu podaří opustit údolí tak snadno, jak si to zřejmě představoval Morrison. Buchananovi lidé si nedají pokoj dřív, dokud ho nedostanou. Pokud by jim unikl, znamenalo by to jistý konec jejich obludného spiknutí, a to dobře věděli. Coppelstone si byl jist, že před sebou má nejtěžší část svého útěku.

Stále ještě byl hluboce otřesen tím, co se dozvěděl od Morrisona. Sto dvacet devět let, to byla nepředstavitelně dlouhá doba mnohem delší, než může člověk na této zemi žít. Coppelstone si ani nebyl jist, jestli by v případě volby chtěl tak dlouho žít.

V duchu se ptal sám sebe, jestli zmrzačení Morrisona a ostatních není snad nějak v souvislosti s poněkud nepřírozenou dlouhověkostí. Příroda lidem stejně jako všem živým bytostem na této zemi vymezila určitou délku života a zřejmě to, co postihlo Morrisona a ostatní, bylo právě zapříčiněno porušením zákonů přírody.

V hloubi svého přesvědčení tomu však nevěřil. Víceméně cítil, že v tom je nějaká souvislost s těmi strašlivými červími přišerami a snad ještě s nějakým mnohem větším, ponuřejším tajemstvím, dosud ještě číhajícím v hlubinách podzemního města.

Aby zahnal čas, ale trochu i proto, aby odhadl, kolik hodin ještě zbývá do východu slunce, přistoupil až k oknu a vyhlédl ven. Sklo bylo tak špinavé, že skoro vůbec nic neviděl. Když ho pak alespoň částečně oťel rukávem saka, získal přibližný přehled o celém dvoře: viděl na protější budovu, část stodoly a za ní se nacházející val a samozřejmě taky na obrovské silo v srdci dvora. Měsíc z tohoto úhlu neviděl, takže nedokázal odhadnout, kolik může být hodin. Ale obloha byla stále ještě pokryta téměř souvislou, temnou černí. Do východu slunce jistě ještě nějaký čas uplyne.

Zatímco stál chvíli u okna, znovu zaslechl psí štěkot. Jenom nyní podstatně blíž. Po nějaké době pak zaznamenal světlo protivětrných lamp a pochodní, které se přibližovaly od lesního průseku. Brzy nato pak dokázal rozeznat i jednotlivé postavy, dobře na tucet mužů, kteří se přibližovali rychlým tempem a s sebou vedli smečku dorážejících psů.

Coppelstone byl do nejvyšší míry zneklidněn. Nevěřil, že by se jejich pátrání rozšířilo i na farmu. Pokud by sem — nebo dokonce až do domu! — přišli, pak by mohl jen doufat, že zdejší smrad bude psům právě tak odporný jako jemu, takže ztratí stopu.

Tentokrát se jeho obavy ukázaly neoprávněnými. Psi se přiblížili snad jen na dvacet kroků k valu a tam se zastavili. A nepohnuli se dál ani o krok, ani když je psovodi začali mlátit, nýbrž naopak začali po mužích chňapat a pronikavě štěkat. Jeden ze psů se dokonce vyrvál psovodovi z ruky a s pronikavým štěkotem zmizel v hloubi noci.

Jejich štěkot samozřejmě nezůstal ani na farmě bez povšimnutí.

V protější budově se otevřely dveře a z nich vyšly dvě postavy v černých kutnách. Obě měly kapuce shozené z hlavy, a proto Coppelstone alespoň jednu z nich poznal skoro okamžitě i navzdory špatnému světlu. Byl to Buchanan.

Coppelstone se ostražitě naklonil k oknu, co mohl nejvíc. Velice litoval, že přes okenní tabulku neslyší, o čem se tam dole mluví. Jako uhranutý sledoval, jak Buchanan a druhý muž kvapem kráčí ke skupině za valem. Stáli tam dost dlouho a bavili se, pak se muži s pochodněmi obrátili a znovu odešli. Buchanan a jeho společník se vraceli zpět k domu na druhé straně síla.

Ještě než k němu došli, znovu se otevřely jeho dveře a ven vyšli reverend Reeves a oba jeho hlídači. Buchanan rychlými kroky došel až k němu, zvedl paže a vzrušeně gestikuloval. Coppelstone pořád ještě nerozuměl, co šerif říká, ale jeho hlas byl velice hlasitý řval na Reevease a reverend mu nezůstával nic dlužný, nýbrž odpovídal stejným tónem, dokud toho neměl Buchanan dost a nedal oběma ozbrojencům znamení, aby Reevease odvedli zpět do domu.

Alespoň teď Coppelstone věděl, že je Reeves pořád ještě naživu — a zjevně se nedal zastrašit ani Buchananem, ani jeho ozbrojenci. A teď taky Coppelstone věděl, kde reverend je.

Najednou se pevně rozhodl. Počkal, až Buchanan a druhý muž znovu zmizí v domě a na dvoře nastane klid, pak vyšel z Morrisonova pokoje a po špičkách se plížil ze schodů dolů. Po cestě napjatě napínal sluch, jestli nezaslechne nějaké podezřelé zvuky, ale neslyšel nic. Dům se zdál být docela prázdný, nebo všichni jeho obyvatelé spali. Coppelstone se ale spíš domníval, že se všichni obyvatelé farmy, kteří jsou ještě aspoň trochu schopni pohybovat se rychleji, účastní štvance na něj.

Když procházel velkou přízemní síní, rozhlížel se po něčem, co by se dalo použít jako zbraň. Z nedostatku jiné možnosti došel nakonec ke krbu a vytáhl z něj do ruky pohodlné, na jedné straně ohořelé poleno nebyla to sice nijak vynikající zbraň, ale přesto mu dávala pocit — třeba jen domnělého — bezpečí. S tímým údivem si Coppelstone uvědomoval, že se hluboko v něm zřejmě skrývá bojovník. V podstatě byl velmi mírumilovný člověk. Nehledě na pár rvaček ve školních letech nebyl v jeho dosavadním životě žádný skutečný boj. Nyní ale během jediného dne zabil člověka — nebo alespoň přispěl k jeho smrti — a utloukl hned několik těch červích stvůr. A musel si přiznat, že je připraven zabít dál, aby si ubránil vlastní život. To, co zažil, ho počínalo proměňovat a měl pocit, že tato proměna ještě zdaleka není ukončena. Così se v něm probudilo. A pokud toto dobrodružství přežije, už nikdy nebude stejný jako předtím.

Otevřel dveře, obezřetně se rozhlédl a první kroky proběhl v příkrčení, než si uvědomil, že ho vlastně někdo může sledovat stejně nepozorován, jako byl on předtím, když hleděl na dvůr. Zbytek cesty až k protějšímu domu urazil belhavým krokem a s klátícíma se rukama.

Otevřít dveře mu připadlo jako zdaleka nejnebezpečnější část jeho dosavadní cesty. Nemohl přece vědět, jestli někdo není v místnosti za nimi, a jeho maškaráda neskončí nejpozději ve chvíli, kdy vejde do světla a někdo zahlédne jeho neporušený obličej. S bušícím srdcem přitiskl ucho na dveře a naslouchal. Nic neslyšel.

To ale nic neznamenalo. Buchanan nebo hned celý tucet ozbrojenců na něho mohli čekat hned za dveřmi, aniž by je sebedůvěra zaslechl. Ale pokud by tu nadále jen takto nečinně postával, nemohl by už vůbec nic získat. Coppelstone se ještě jednou zhluboka nadechl, pak pevněji sevřel svou improvizovanou zbraň a rozhodným krokem prošel dveřmi.

Místnost za nimi byla prázdná. Nepáchlo to tady tak zle jako v jiných budovách, ale byla právě tak uboze vybavena a na první pohled působila jednoznačně neobývaným dojmem — tento efekt měla zcela zjevně vyvolávat zcela úmyslně, jak se Coppelstone domníval, neboť okna byla zalepena černou térovou lepenkou a vrstva prachu na nábytku vypadala tak, jako by někdo vyvinul obrovské úsilí, jen aby ji neodstranil. Stejně jako v protější budově i tu bylo schodiště vedoucí nahoru do obou vyšších pater. Na jeho horním konci uviděl světlo, a když přišel blíž, uslyšel tlumené hlasy.

Coppelstone se opatrně plížil po schodech nahoru, pohyboval se po špičkách a zastavil se až přede dveřmi, kterými pronikaly hlasy. Byly zavřené, ale když si před nimi přidřep, viděl klíčovou dírkou dovnitř. Uviděl malý výřez skoro útulně zařízeného pokoje, ozářeného míhavým světlem z krbu a nesčetnými svícemi. Dva muži seděli u nízkého stolu, popíjeli brandy a kouřili doutníky. Jednoho z nich, který byl otočen zády ke dveřím, Coppelstone nepoznával. Ten druhý byl šerif Buchanan.

"...s reverendem?" ptal se právě neznámý muž.

Buchanan jen opovrhlivě máchl rukou s doutníkem. "Reeves není momentálně náš nejnaléhavější problém. Musíme najít toho Coppelstonea. Kdyby se mu podařilo uniknout, mohl by nám způsobit řadu nepříjemností."

"Karlsson hned říkal, že je nebezpečný," odpověděl ten druhý. "Měli jsme ho poslechnout a zabít ho hned."

"Karlsson byl blázen!" prohlásil Buchanan vztekem. "Pravděpodobně vděčíme za celý ten malér jen jemu! To, co se mu stalo, mu naprosto patří."

"Každopádně ho ten Coppelstone vyřídil," řekl druhý muž. "To dokazuje, jak je nebezpečný."

"Tomu nevěřím," odpověděl Buchanan. "Mám silné podezření, že to bylo jen něco jako... nehoda. Ve fěrovém boji by nikdo nemohl Karlssona přemoci, to víš stejně dobře jako já a už vůbec ne nějaký inženýr z města. Byl neopatrný, to je vše."

"A to jsme my momentálně možná taky," řekl ten druhý. "Mohlo by to zle dopadnout, kdybychom toho inženýra podceňovali."

"A kdo říká, že ho podceňuji?" řekl Buchanan. "Bez obav — ten je teď pravděpodobně někde zalezlý a čeká, až vyjde slunce. Ale z tohoto údolí živý neodejde, na to ti dám slovo. Naši lidé hlídají silnici a kontrolují každý vůz. A pokud se pokusí zůstat v lese, pak ho ucítí psi."

Coppelstone slyšel dost. Byl zneklidněn, ale nijak zvlášť překvapen — Buchananova slova mu jen potvrdila, co už beztak tušil: že zdaleka nejtěžší část útoku má teprve před sebou. S tím, co se právě dozvěděl, by se snad mohl

Morrisonovi nebo jeho synovi podařit najít nějakou jinou cestu z údolí.

Ale nejprve musel najít Reevese.

Opatrně se napřímil, plížil se dál a naslouchal u trojích dalších dveří, které ještě v tomto patře byly. Neslyšel nic a ani nic neviděl, když se díval klíčovými dírkami. Možná mu nakonec nezbude nic jiného, než prohledat jeden pokoj po druhém, třebaže právě tak by se nejvíc vydal nebezpečí, že bude odhalen.

Rozhodl se začít nejvyšším patrem. Po špičkách se plížil dál, na předposledním schodu se na okamžik zastavil a naslouchal. Něco slyšel. Ne hlasy, ale zvuky, které prozrazovaly lidskou přítomnost. Coppelstone se spustil na všechny čtyři, vyšel i na poslední schod a nahlédl do chodby, nacházející se za ním.

Reevesův pokoj nemusel hledat. Oba muži, kteří ho střežili, seděli na nízkých stoličkách po levé i pravé straně jedné dveří. Zdálo se, že jeden z nich spal, zatímco druhý prázdným pohledem zíral před sebe. Oba byli zmrzačení a vypadali stejně děsivě jako Morrison a jeho syn, avšak Coppelstone ani na okamžik nepochyboval, že i tyto protivníky je třeba brát vážně. Buchanan by sotva nechal Reevese hlídat muže, kteří nejsou schopni se jaksepatří pohybovat.

Slezl znovu o kousek níž po schodišti, napřímil se a pak rychlým, ale nepřiliš ukvapeným krokem vyšel po schodech nahoru. Jakmile se objevil v chodbě, jeden z obou mužů okamžitě zvedl oči, zatímco druhý nerušeně chrápal dál.

"Posílá mě Buchanan," řekl Coppelstone s úsměvem. "Mám vám od něj něco vyřídit."

Muž se tvářil sice nedůvěřivě, ale taky nejistě. Lehce se na stoličce nadzvedl a jeho ruka se natáhla po pušce.

Ale to už byl Coppelstone skoro až u něj. "Chcete vědět, co?" zeptal se. "Tohle!"

V tu chvíli zvedl poleno a udeřil vši silou, jaké byl schopen. Dřevo zasáhlo muže do spánku, takže se svalil ze židle jak špalek. Ani nemukl.

Coppelstone se na místě obrátil a rozmáchl se k druhému úderu, ale druhý muž nespál zdaleka tak hluboce, jak to vypadalo. V tu chvíli už vyskočil na nohy a pokoušel se zvednout pušku. Coppelstone mu zbraň vyrazil z ruky, udeřil jej do prsou a pak udeřil ještě jednou.

Tentokrát se trefil. Muž vymrštil paže do výšky, upustil pušku a vrazil do dveří tak prudce, že se otevřely, muž se vpotácel ještě další dva kroky dovnitř, než se konečně svalil na podlahu. Coppelstone se skokem vrhl za ním, ale nebylo zapotřebí udeřit ještě jednou. Buchananův muž byl v bezvědomí.

Coppelstone se rychle napřímil a vrazil do dveří pokoje, ve kterém zřejmě byl v zajetí Reeves. Reverend seděl v křesle u krbu a četl si v jakési knize, nyní ale vyskočil a střídavě hleděl na omráčeného muže na zemi a na Coppelstonea. Oči měl nevěřičně vytřeštěné.

"Pane Coppelstone!" zasípal. "Ale jak...?"

"Teď ne," přerušil ho Coppelstone. "Všechno vám vysvětlím, ale teď ne. Pojdte reverende. Dostanu vás odsud!"

I když měl velmi naspěch, nemohl si Coppelstone nechat ujít, aby pohledem nepřejel po pokoji: také tato místnost byla výsměchem sešlému vnějšímu vzhledu domu. Taky tady byla okna zatřena černou barvou, avšak samotná místnost byla zařízena útulně, ba skoro luxusně. Jako by to bylo něco na způsob knihovny nebo pracovny. Stěny byly pokryty regály plnými knih, dosahujícími od podlahy ke stropu, k tomu tu byl ještě mohutný psací stůl, pokrytý spoustou papírů.

Reeves se zdál být natolik zaskočený, že se nehýbal z místa. A beztak se zdálo, že je už pozdě. Na schodech zadupaly kroky. Zřejmě hluk, který Coppelstone způsobil, muselo být slyšet i dole.

Coppelstone si přiložil ukazovák na ústa, rychlým krokem poodstoupil za dveře a se zatajeným dechem čekal. Když pak Buchanan a jeho společník vrazili dovnitř, nastavil nohu, aby o ni šerif zakopl. Buchanan vykřikl a padl na zem, zatímco se Coppelstone rozehnal svým kyjem a udeřil druhého muže do krku. A ve chvíli, kdy ten zoufale zalapal po dechu, rozehnal se Coppelstone podruhé. Mezitím se už Buchanan pomalu začínal zvedat ze země. Coppelstone ho praštil klackem mezi oči a šerif se se zasténáním sesunul stranou.

"Milosrdný Bože!" zašeptal Reeves. Nechápatě zíral na Coppelstonea, pak na omráčené muže a pak zase na Coppelstonea. "Jak jste to udělal?"

Jenže to ani sám Coppelstone dost dobře nevěděl. Ještě předevčírem by vůbec nepovažoval za možné, že je něčeho podobného schopen. Prostě jen reagoval, skoro aniž by si uvědomoval, co dělá.

"Odložte si své modlitby raději až na potom, až vám povím, co jsem objevil, reverende," odpověděl ve spěchu. "Teď ale odsud rychle zmizme. A ani muk! Nevím, jestli jich tady třeba není ještě víc."

Reeves zamrkal. Mlčel, ale výraz jeho obličeje Coppelstonea dokonale mátl. Vypadal zaskočeně, chvíli skoro naštvaně.

"Musel jsem to udělat, reverende," řekl. "Tito muži by nás zabili, věřte mi."

"Ano, to... to je asi pravda," zamumlal Reeves. "Promiňte mi, prosím, pane Coppelstone. Byl jsem jen... překvapený."

"To já taky," přiznal Coppelstone. "Ale teď už pojdte! Nemáme čas!"

Reeves se konečně vzpamatoval ze své strnulosti, odložil knihu, kterou ještě držel v ruce a došel ke Coppelstoneovi.

"Jak se odsud chcete dostat?" zeptal se.

"Máme pomocníka," odpověděl Coppelstone.

"Pomocníka? Tady?!"

"Morrisona," odpověděl Coppelstone. "Dostane nás odsud."

"Morrison?!" Nyní už Reeves vypadal naprosto vyjeveně. "Jste si jist?"

"Vlastně jsme chtěli počkat až do východu slunce," přisvědčil Coppelstone. "Ale teď budeme naše plány

muset trochu změnit. Pojdte, reverende. Rychle!"

Společně vyšli na chodbu. Muž, kterého Coppelstone srazil jako prvního, ležel na zádech s široce vytřeštěnými očima a oběma rukama si svíral krk. Coppelstone nebyl schopen rozeznat, jestli ještě dýchá.

Reeves rychle přiklekl vedle něj, prsty mu nahmatl krční tepnu a pak hluboce vzdychl.

"Žije ještě?" zeptal se Coppelstone.

Namísto odpovědi zavřel Reeves takřka něžným pohybem mrtvému oči a palcem mu nakreslil na čele znamení kříže.

"Ach ne," zašeptal Coppelstone. "To... to jsem nechtěl." Myslel svá slova upřímně, navzdory všemu, co si myslel předtím. Že bude dál zabíjet, aby si uchránil život — to ale neznamenal, že to bylo o něco snadnější. "Nechtěl jsem ho zabít, reverende. Prosím, to... to mi musíte věřit."

"Nebyl to dobrý člověk," řekl Reeves tiše. "Ale přesto člověk. Spustil se však s mocnostmi, které nebyly stvořeny Boží rukou. To není vaše vina, pane Coppelstone. Dostal, co mu náleželo."

To nebyla právě odpověď, kterou Coppelstone očekával. Nijak vážně nečekal od Reevese rozhršení — ale tohle taky ne.

A jako by mu Reeves dokázal čist myšlenky, opět se napřímil a otevřeně se na něho zadíval. "Nemohu říct nic jiného než toto, pane Coppelstone," řekl. "Co se tady stalo, si musíte vyřešit sám se sebou. Ale pomyslete, že ani náš Pán neváhal a rukou železnou vyhladil ty, kdo odporovali jeho zákonům."

Zřejmě je Reeves velkým příznivcem Starého zákona, pomyslel si Coppelstone. Ale teď rozhodně nebyla vhodná příležitost, aby spolu diskutovali o teologických otázkách. Ještě jednou naposled pohlédl na mrtvého, pak se obrátil úplně a vydal se po schodech dolů. Neohlízel se nazpět, avšak slyšel, že ho Reeves následuje. Skutečně se zdálo, že je dům až na Buchanana a jeho společníka docela prázdný, protože po celé cestě až do velké místnosti v přízemí nepotkali už nikoho. "Musíme najít Morrisona," řekl Coppelstone. "Měl jsem čekat v jeho pokoji, než vyjde slunce, ale obávám se, že teď už tolik času nemáme."

"To asi ne," přisvědčil Reeves. Coppelstone chtěl otevřít dveře a vyjít na dvůr, ale Reeves mu rychle položil ruku na rameno a současně zavrtěl hlavou.

"V tom případě by možná bylo lepší počkat tady," řekl. "Náhodou jsem zaslechl, jak Buchanan tomu druhému říkal, že si pak ještě musí promluvit s Morrisonem. Myslím, že sem přijde."

Coppelstoneovi se moc nelíbila představa, že by měl čekat právě tady, kde se každou chvíli mohl objevit nejen Morrison, ale taky kdokoli jiný. A přece neodporoval. Reeves měl ostatně pravdu: pravděpodobnost, že se Morrison objeví tady, byla mnohem vyšší, než že před východem slunce ještě jednou přijde do svého pokoje. A tak dlouho nemohli v žádném případě čekat. Buchanan nebo jeho společník taky jednou přijdou k vědomí, a pak okamžitě spustí poplach. Coppelstone si až teď ke své lítosti uvědomil, že si zapomněl vzít aspoň jednu z pušek, kterými byli vyzbrojeni oba hlídači nebo raději hned obě. Ale aby tuto chybu napravil, by znamenalo jít ještě jednou nahoru, a k tomu mu chybělo dost odvahy. "Tak dobrá," řekl s těžkým srdcem. "Počkejme tady." Jistě to nebude trvat dlouho," odpověděl Reeves s přesvědčením, které Coppelstoneovi připadlo téměř záhadné. Přistoupil k oknu vedle dveří, odtrhl úzký pruh térové lepenky a vyhlédl ven.

"Všude klid," řekl. "Zdá se, že jsou všichni venku a hledají vás."

"Ne," odpověděl Coppelstone. "Většina je jich tady."

"Tady?"

Coppelstone ukázal palcem k zemi. "Přímo pod našima nohama, reverende."

"Co chcete říct tím: pod našima nohama?" zeptal se Reeves.

"Přesně to, co říkám, reverende," odpověděl Coppelstone. "To, co vám teď povím, je téměř neuvěřitelné, reverende, ale je to pravda. Vzpomínáte si, co jste mi říkal o tomto kraji? Že tu je něco, co je starší než celé lidstvo?"

Reeves přikývl a Coppelstone po kratičkém zaváhání pokračoval: "Měl jste naprostou pravdu, reverende. Viděl jsem to."

XVIII.

Povyprávěl Reevesovi všechno, co od svého odchodu z Eboratu zažil a vyzkoumal do nejmenších podrobností, aniž by ho kněz byt jen jedenkrát za celou tu dobu přerušil — třebaže jeho obličej víc než zřetelně prozrazoval, jak je pro něj těžké věřit vlastním uším.

Jsem si skoro jist, že oni všichni jsou tady," dokončil své vyprávění Coppelstone. "Vzpomínáte si na ta jména, o kterých jsem vám říkal? Ta, která byla v matriční knize obce Magotty označena 'W'?"

Reeves přikývl, i když jen velice váhavě. "Ale poslední zápis byl přece padesát let starý!"

"Přesto si myslím, že většina z nich je pořád ještě naživu," odpověděl Coppelstone. "Morrisonovi je sto dvacet devět let. A někteří z těch mužů, které jsem viděl tam dole, mi připadali ještě starší."

"Ale to je nemožné!" protestoval Reeves. "Nikdo nemůže být tak starý! Ačkoli..." Zaváhal, pak pokrčil rameny. "Morrison byl starý, už když jsem přišel do této farnosti — a to jsem byl tenkrát ještě mladý muž. Kolikrát jsem se v duchu ptal, kolik mu asi ve skutečnosti je..."

"Třeba to má co dělat s tímto místem," řekl Coppelstone. "Nebo s těmi příšerami."

"Zjistil jste, odkud se berou?" zeptal se Reeves.

Coppelstone zavrtěl hlavou. "Ne. Ale tuto hádanku taky ještě vyřeším. Jakmile se dostanu odsud, všem těmto příšerám se učiní konec."

"To doufám," řekl Reeves. Díval se na Coppelstonea a vrtěl hlavou. "To je nepředstavitelné, že se celou tu

dobu všechny tyto ďábelské věci odehrávaly přímo před našima očima, aniž bychom o tom něco věděli!"

"Spíš pod vašima nohama, reverende," opravil ho Coppelstone mírně. "A vy jste to přece věděl."

Reeves najednou vypadal dost polekaně. "Jak... jak to myslíte?"

"To není výčitka, reverende." Coppelstone zvedl smířlivě ruku. "Ale to už jste zapomněl, co jste mi sám vyprávěl? Že jsou to věci, o kterých je lépe nemluvit, protože jen pouhé povědomí o jejich existenci může přinést zkázu."

Reeves na něj mlčky zíral. Vypadal zaskočeně.

"V tom jediném jste se mýlil, reverende," pokračoval Coppelstone. "Vždycky je nebezpečnější nic nevědět."

Chtěl říci ještě víc, ale náhle zvedl Reeves ruku. "Někdo jde," řekl, zatímco napjatě hleděl škvírou ven na dvůr. Po chvíli si však s úlevou oddechl. "To je Morrison. Říkal jsem vám přece, že sem přijde."

Reeves rychle odstoupil na pár kroků od okna, takže ho ve tmě nebylo skoro ani vidět. "Bude lepší, když v první chvíli uvidí jenom vás," řekl. "Nechtěl bych riskovat, aby se polekal. Morrison to umí trochu moc dobře se svou puškou."

To znělo rozumně — a Coppelstone stejně neměl žádný čas, aby něco namítl. V tu chvíli se dveře s bouchnutím otevřely a Morrison vešel dovnitř.

Strnul uprostřed kroku, a přece Coppelstone naprosto jasně rozeznal, jak automaticky zvedl pušku.

"To jsem já, Coppelstone!" řekl Coppelstone rychle. "Nebojte se!"

"Vhy?" vydechl Morrison. "Cho thady děláte? Šhem vhm žhekl, hbyšte phočkhal v mhém phokhoji! Šthe shežblhážhni!?"

"Vím, co jste říkal," řekl Coppelstone rychle. "Ale musíme náš plán změnit. Musíme odsud pryč hned, ne až po východu slunce, rozumíte? Našel jsem Reevese. Ještě je naživu a podařilo se mi ho osvobodit."

Morrisonův obličej ztratil v tu chvíli veškerou barvu. "Thoho rhavhranda?" zahuhlal. "Šthešhnmhužmhlhvil!?"

"Přesně tak, drahý příteli," řekl Reeves dřív, než stačil Coppelstone odpovědět. "Už se mnou mluvil. A pověděl mi spoustu opravdu zajímavých věcí."

Reeves vystoupil ze stínu za Coppelstonem a takřka ledabyle prošel kolem něj. Výraz jeho tváře byl... děsivý, zatímco Morrisonův obličej byl náhle jen čirý strach.

"Musím říct, že jste mě velice zklamal, drahý příteli," řekl Reeves. Došel až k Morrisonovi, vzal mu z rukou pušku a pak řekl ještě jednou: "Opravdu, strašně zklamal. A to po tom všem, co jsem pro vás udělal." A vzápětí udeřil Morrisona pažbou pušky vší silou do břicha.

Morrison záúpěl a zhroutil se, zoufale lapaje po dechu. Reeves se obrátil, stále ještě bez nejmenšího spěchu, znovu ke Coppelstoneovi a nezměněným, takřka pobaveným tónem pokračoval: "Vy oproti tomu jste má očekávání víc než naplnil, pane Coppelstone. Musím dokonce přiznat, že jste mě překvapil."

Coppelstone na něj nechápavě zíral. Třebaže situace nemohla být jednoznačnější, v první chvíli se prostě zdráhal pochopit její skutečný význam. Jen pomalu, pomaličku se v něm rodilo poznání, že se dopustil strašlivé chyby. "Ale... ale vy..."

"Věděl jsem hned, když jsem vás uviděl, že budete dělat potíže, pane Coppelstone," pokračoval Reeves. "Ale to jsem si nemyslel, že se dostanete tak daleko, pane Coppelstone. Nejste první vetřelec, se kterým jsme se museli vyrovnat, ale před vámi ještě žádný toho nezjistil tolik. Kdo ví: kdybyste měl ještě o trochu více štěstí, snad byste nám dokonce unikl. Ale teď je po všem."

"Vy?!" vykřikl Coppelstone. "Vy patříte... k nim?"

Reeves se usmál. "Tak by se to taky dalo vyjádřit, ano."

"Ale jak to?!" zasípal Coppelstone. Jako to, že vy, Reevesi? Jste přece sluha boží!"

"To je pravda," odpověděl Reeves. "I když asi ne zrovna toho Boha, kterého jste měl na mysli."

Coppelstoneovy myšlenky se byly jedna přes druhou. Stále ještě nedokázal pochopit Reevesovu zradu v celé její obludnosti, a přece už věděl, že je jeho situace nyní mnohem bezvýchodnější než kdykoli předtím, pokud okamžitě něco nepodnikne. Reeves stál necelé dva kroky od něj a ani se nenamáhal na něj namířit pušku. Kdyby byl dostatečně rychlý...

Ještě než se dopustíte nějaké zbrklosti, pane Coppelstone," řekl Reeves, "uvědomte si, že jsem mnohem silnější než vy. A že se ani na okamžik nedopustím té chyby, abych vás podceňoval."

Vtom se ozvalo z horního konce schodiště kovové cvaknutí a Buchananův hlas dodal: "A já už taky ne, Coppelstone. A budu mít ještě méně zábran než pan Reeves, abych vás zastřelil."

Coppelstone se k němu neotočil, jen pomalu zvedl ruce do výše ramen.

"Reverende — byl byste tak laskav a ustoupil pár kroků stranou," pokračoval Buchanan. Jen pro případ, že by mi pan Coppelstone chtěl udělat tu radost a poskytnout mi záminku, abych ho zastřelil."

"Ale to ne," řekl Reeves. "Tak hloupý není." Přesto rychle ustoupil dva kroky stranou, aby nestál Buchananovi v zorném poli. Aniž by odtrhl oči od Coppelstonea, pravil zvýšeným hlasem Buchananovi: "Vaše bezpečnostní opatření poněkud selhala, drahý příteli. Jak se mohl dostat tak daleko? Víc než dvě stě mužů prohledává každou píď země v údolí a on se naprosto nepozorovaně prochází až tady!"

Jak jsem měl vědět, že bude tak šílený, aby přišel až sem?" zeptal se Buchanan vzpurně. Coppelstone ho slyšel, jak rychlými kroky schází po schodech dolů.

"Vy jste tady zodpovědný za bezpečnost," řekl Reeves s mírnou, shovívavou výčitkou. "V takové situaci se musí vždycky počítat se vším. Ale přiznávám, že pan Coppelstone nás všechny poněkud překvapil."

Buchanan těžkým krokem došel až do Coppelstoneova zorného pole. Vypadal velice rozzuřeně. Čelo mu

krášlila obrovská boule, hrající do zelena a do žlutá, a levou tvář měl pokrytou napůl zaschlou krví. "Už jsem si myslel, že budete tuto hru hrát celou věčnost, reverende," řekl.

Reeves se trochu pousmál. "Vím, že jsem vaši trpělivost jistě vystavil těžké zkoušce, příteli. Ale považoval jsem za důležité zjistit všechno, co pan Coppelstone vypátral."

"Zjevně ne dost," řekl Coppelstone poraženě.

"Ne," přisvědčil Reeves. "Sice hodně, ale zdaleka ne vše. A přece, bez obav — brzy se dozvíte i zbytek."

"Předpokládám, že krátce předtím, než mě zabijete."

Buchanan se zašklebil, ale Reeves s předstíranou rozhořčeností jen zavrtěl hlavou. "Nepletete si tady něco, pane Coppelstone? Jediný, kdo tady dosud zabíjel, jste vy."

"To jsem nechtěl a vy to zatraceně dobře víte!" odpověděl Coppelstone rozhořčeně. "Byla to nehoda. Nechtěl jsem ho zabít!"

"Ale zabil jste," řekl Reeves, náhle už bez úsměvu a tak chladně, že Coppelstoneovi přeběhl mráz po zádech.

"Ale nemám vám to zlé. Bojoval jste o svůj život, každý by tak reagoval. Přesto je Henderson mrtev. Stejně jako Karlsson."

"A vy zaplatíte za oba," slíbil Buchanan ponuře.

Reeves udělal rukou konejšivé gesto. Za ním se na zemi se zasténáním pohnul Morrison a Buchanan se dvěma kroky ocitl u něj a kopl ho do boku tak prudce, až ze sebe Morrison vyrazil chrčivý výkřik a zkroutil se ještě víc. "Stejně jako ty, ty zatracený zrádce!" zařval Buchanan.

"Prosím vás, Buchanane!" řekl Reeves příkře. "Ovládejte se, prosím! Neublížejte mu — ještě ho budeme potřebovat!"

"Asi bude mít pramálo smyslu, když budu prosit aspoň pro Morrisona o milost," řekl Coppelstone.

Reeves vypadal opravdu překvapeně. "Cože?"

"Je mi jasné, že mě nemůžete nechat běžet," pokračoval Coppelstone. "Ale není žádný důvod, abyste zabili i jeho. Podruhé vás už jistě nezradí. A kam by taky šel, ve svém stavu?"

"Překvapujete mě stále znovu a znovu, pane Coppelstone," zavrtěl Reeves hlavou. "Ale mohu vás uklidnit. Smrt není to, co mám v úmyslu pro pana Morrisona — ostatně právě tak jako pro vás."

"Čím to, že mě váš slib nikterak neuklidňuje?" zeptal se Coppelstone.

Reeves se zasmál. "Vy se mi líbíte, pane Coppelstone. Opravdu, líbíte se mi čím dál tím víc. Jste nejen odvážný, máte dokonce smysl pro humor... Doufáme, že vám dlouho vydrží."

"Nechte toho už konečně," řekl Coppelstone našťavaně. "Ať už se mnou hodláte udělat cokoli — přestaňte žvanit a udělejte to už konečně!"

Nyní už zmizel z Reevesova obličej i poslední zbytek úsměvu. Upřeně se na Coppelstonea zadíval a najednou bylo v jeho očích něco, co mrazilo. Jak si přejete, pane Coppelstone," řekl.

XIX.

Když o několik minut později opustili dům, začal Reeves znovu: "Takže vy jste sem přišel, abyste odhalil tajemství Morrisonovy farmy." Nebyli už sami. Dva z Reevesových mužů vlekli mezi sebou ještě napůl omráčeného Morrisona a ještě další dva muži, vyzbrojení puškami, doprovázeli Reevese, Buchanana a Coppelstonea. Ten si zřejmě svým dosavadním tvrdošíjným odporem získal u Reevese i ostatních přece jen určitý respekt. Coppelstone si však na tom zakládal méně, než se mohl Reeves domnívat. Konečně sám ze všech věděl nejlépe, že měl především štěstí. Ale jak to vypadalo, nakonec jeho šťastná hvězda přece jen zhasla.

Coppelstone se ani nenamáhal Reevesovi na jeho otázku odpovědět jak si sám zkoušel namluvit, z uražené hrdosti, ve skutečnosti ale spíš proto, že mu strach stáhl hrdlo.

"To mi neříkejte, že už na to nejste zvědavý, pane Coppelstone," pokračoval Reeves konverzačním tónem. Coppelstoneovo mlčení na něho zjevně neudělalo nejmenší dojem, naopak zdálo se, že ho spíš baví.

"A jestli opravdu ne?" zeptal se Coppelstone téměř proti své vůli.

"To by mě zklamalo," připustil Reeves.

"A proč?"

"Měl bych pocit, že je to tak jaksí... proti pravidlům hry," řekl Reeves.

"Pravidlům hry? To je vše, co tady tohle pro vás znamená, Reevesi? Hra?"

Reeves si vzdychl. "V jistém smyslu je všechno hra,"

řekl. "Život, umírání, zánik, vznik... kdo může říci, jestli dokonce i celý vesmír není jen hračka, kterou si bohové vytvořili pro ukrácení dlouhé chvíle?"

"Ano, a kdo může říci, jestli vy nejste šílený," zamumlal Coppelstone.

"Kdo ví?" odpověděl Reeves nedotčeně. "Všechno je možné."

Minuli silo a Coppelstone chtěl zcela automaticky zamířit k domu na druhé straně dvora, ale Reeves zavrtěl hlavou a současně ukázal na nízká dvířka v obrovské černé stavbě. "Tudy, pane Coppelstone."

Coppelstoneovi se prudce rozbušilo srdce. Od první chvíle se v duchu musel ptát, co tady tohle silo asi ve skutečnosti obsahuje, a přece cítil téměř panickou hrůzu z toho, až se to dozví.

V první chvíli poté, co vešli dovnitř, neviděl vůbec nic, neboť uvnitř vládla absolutní tma. Teprve po pár vteřinách rozsvítili dva Reevesovi muži petrolejky, které ozářily vnitřek budovy bledou, nažloutlou září, která vytvářela snad více stínů než světla.

Zřejmě bylo silo něco víc než jen prázdná schránka. V jeho nitru se tyčila další, vysoká věž, vyplňující téměř

celý prostor, přičemž mezi vnitřní věží a vnější stěnou zůstávalo sotva na pět stop místa, jež bylo ještě dobře z poloviny vyplněno kovovým schodištěm s ochozenými schody, které se ve zdánlivě nekonečné spirále vinulo vzhůru. Coppelstone zaklonil hlavu a okamžitě pocítil závrať. Věž, a tedy i schodiště, byla vysoká takových osmdesát až sto stop a schodiště nemělo žádné zábradlí. Jediný chybný krok tam nahoře znamenal jistou smrt.

Jen žádný strach," řekl Reeves. Učinil rukou pobízivý pohyb. "Není to tak těžké, jak to vypadá. Jenom se nesmíte dívat dolů."

Coppelstone se na něho nevraživě podíval, ale pak poslušně vyrazil kupředu. Vstoupil na kovové schody jako první a šel dokonce ještě o něco rychleji, než předpokládal. Schody se citelně otřásaly pod jeho kroky a vše se ještě zhoršilo, když ho následovali Reeves a ostatní. Nicméně byl Coppelstone dostatečně chytrý, aby se neohlížel a pokud možno se ani nedopatřením nepodíval dolů. Už jen pouhé vědomí toho, jakou propast pod sebou má, bylo dost špatné.

Několikrát se ramenem dotkl stěny vnitřní věže po své levici a přitom zjistil, nejen že je vyrobena zjevně z masivní litiny, nýbrž taky, že je horká. Ne tak horká, aby se přes látku svého oblečení spálil, ale přece jen dost horká na to, aby na ni holou ruku neudržel déle než pár vteřin. Současně byl přesvědčen, že cítí jakési jemné, přesto však mocné vibrace, skoro jako by to obrovské kovové pouzdro bylo naplněno vodou nebo i nějakou těžší tekutinou, která se uvnitř lině pohybovala.

Když téměř dokončili první kruh spirály, dostali se k oknu, ze kterého vycházela slabá, nazelenalá záře, připomínající osvětlení tam dole v katakombách. Coppelstone zahlédl, že se uvnitř skutečně nachází jakási hustá, zeleně svítící tekutina, ve které se proháněly tmavé chuchvalce jakési jiné látky. Tohle silo vůbec nebylo silem, byla to obrovská cisterna, která musela pojímat minimálně milion galonů, neli ještě víc. A protože zřejmě Reeves nic nenamítal, Coppelstone se zastavil a pokusil se rozeznat více detailů v kalné zeleném hemžení za okénkem. Musel přitom dávat pozor, aby se nepřiblížil ke sklu příliš, protože to bylo žhavé tak, že by se o ně popálil.

Po chvíli rozeznal jeden z jasnějších obrysů, který se pohyboval v zelené tekutině. Občas zmizel, zase se vynořil, znovu zmizel a nakonec se objevil tak blízko okénka, že ho Coppelstone uviděl naprosto přesně. Byl to jeden z těch obrovských bílých červů, což zaznamenal bez zvláštního překvapení. A přece na nich bylo cosi... jiného. Nedokázal to přesně určit, ale přesto působily ty stvůry tady na něj nějak jinak.

Tvor zmizel, jako by dospěl k názoru, že na něj už Coppelstone civěl dostatečně dlouho, a skupinka kráčela dál. Když dokončili druhý kruh a byli už skoro v polovině výšky cisterny, prošli kolem dalšího okna, za kterým Coppelstone zaznamenal další bledé kreatury. Jedna z nich byla tak blízko sklu, že měl Coppelstone skoro pocit, že se jí může dotknout. Každopádně byla dost blízko na to, aby si uvědomil, čím se liší od všech ostatních tvorů tohoto druhu, které dosud potkal.

Tento červ měl oči.

Coppelstone sebou až polekaně trhl, když pohlédl do temných, téměř lidsky hledících očí stvůry. Ale nebyl to jen pouhý pohled na oči, jakkoli vypadaly v bledém, rozteklém červím obličejí děsivě. Mnohem horší byl výraz, který v nich četl: výraz tak nezhojitelné, hluboké bolesti, že Coppelstone na okamžik pocítil lítost i k tak odpudivému tvorů.

Prohlížel si i ostatní červy a tu a tam si všiml dalších detailů: někteří jako by měli na těle pahýly bývalých končetin, jiní měli jakési náznaky hlavy, nohou, paží a ocasů u jednoho měl dokonce pocit, jako by zahlédl drobnou ručku s prsty, vyrůstající přímo z břicha. A konečně pochopil.

"Vy... vy je tady chováte!" zaúpěl. "Vy ty kreatury chováte v této nádrži!"

"Tady dorůstají, to je pravda," odpověděl Reeves. "Dalo by se říct, tady se vyvíjejí až do okamžiku, kdy se už o sebe dokážou postarat samy."

"Chcete tím říct, než je budete moci vypustit ven do světa!" řekl Coppelstone vzrušeně. "Kolik takovýchto... bestií jste tady už zplodili, reverende? Tisíce? Miliony? A co s nimi zamýšlíte? Chcete jich vychovat celou armádu, abyste s jejich pomocí ovládli všechny lidi v tomto údolí? Nebo snad hned v celém kraji?"

Reeves skoro smutně zavrtěl hlavou. "Vidím, že pořád ještě vůbec nic nechápete, pane Coppelstone. Ale jak byste taky mohl." Pohnul rukou. Jděte dál, pane Coppelstone. Rád vám povím všechno, co chcete vědět."

"Děkuji," řekl Coppelstone vzrušeně. "Už teď vím víc, než jsem vlastně chtěl."

"K tomuto poznání jste ale dospěl trochu pozdě, nemyslíte?" zeptal se Reeves pobaveně. "Kromě toho vám stejně nevěřím. Vy se tedy domníváte, že my tady tohle všechno děláme jen pro něco tak pošedilého jako je moc, nebo dokonce pro peníze a pozemské statky?"

"Ne," odpověděl Coppelstone ironicky. "Jsem přesvědčen, že usilujete o mnohem ušlechtilější cíle."

"Sloužíme moci, kterou si vy ani nedokážete představit," řekl Reeves příkře. "Co se stane s námi, s vámi nebo kterýmikoli jinými lidmi na Zemi, přitom nehraje vůbec žádnou roli."

"A proto vám tak málo záleží na nějakém tom lidském životě?" zeptal se Coppelstone.

"My jsme nikdy nikoho nezabili," odpověděl Reeves. "To vy jste ten, kdo sem přišel a vše obrátil ke zlu. Vaší vinou zemřel Karlsson a taky Hendersona jste umlátěl vy. Ale my jsme za celou dobu, co tady pracujeme na svém díle, nevzali život jedinému člověku. Byli to vždy ti druzí, kteří sem přicházeli a přinášeli s sebou smrt."

Coppelstone mlčel snad proto, že kdesi hluboko ve svém nitru měl strašné podezření, že Reeves snad říká pravdu. Současně ale taky cítil, že mu reverend něco ještě zamlčuje. Něco důležitého. Snad vůbec to nejstrašnější tajemství ze všech.

"A co tady ti... červi?" zeptal se nakonec. "Ti zabíjejí lidi. Jsou nebezpeční."

"Nikdy neopouštějí les," odpověděl Reeves. "A my dohlížíme na to, aby sem nezabloudili žádní cizinci, kteří by mohli přijít ke škodě. Taky vlk a medvěd jsou nebezpeční, pane Coppelstone. Také oni zabijí člověka, který si

nedává pozor. Upíral byste jim proto právo na existenci?"

"To je něco jiného!" namítl Coppelstone.

Jak to?"

"To jsou..." Coppelstone nějakou chvíli marně shledával vhodné slovo, pak začal znovu. "Ti sem patří, na tento svět! Ale tyhle... potvory ne!"

"Co vy jste to za malověrného člověka," vzdychl si Reeves.

"Malověrný?" vyjel Coppelstone. "A to mi říkáte právě vy, bývalý sluha boží? Nebo jste jím nikdy nebyl? Řekněte mi, Reevesi — bylo to černé roucho, které nosíte, vždycky jen převlekem, nebo jste kdysi svou víru ztratil?"

"Ne," odpověděl Reeves vážně. "Našel jsem ji, pane Coppelstone. Dlouho jsem byl takový jako vy a většina ostatních. Až jsem objevil, že boží stvoření je ve skutečnosti mnohem větší a mnohotvárnější, než kdykoli dokážeme pochopit. Vy věříte, že Země je středem vesmíru a člověk je v něm jediná rozumná bytost, ale mohu vás ujistit, že to není pravda. Vesmír je plný světů, na kterých žijí jiné bytosti, které jsou mnohem starší a vyspělejší než my."

"Vyspělejší? Vždyť jsou to bestie!"

Jsou to děti," odpověděl Reeves trpělivě. "Narodily se bez viny jako každé stvoření a musí se učit. Naším úkolem je na ně dávat pozor — chránit je před světem, ale taky svět před nimi. Z žádného jiného důvodu tu nejsme."

"A potom?" zeptal se Coppelstone. Cítil se stále nejistější a vlastně ani nevěděl proč. "Co se s nimi stane, až budou dost staré?"

"Odejdou," odpověděl Reeves.

"Odejdou? Kam?"

"Na jiné místo," řekl Reeves. "Máte pravdu, pane Coppelstone. V našem světě nemohou žít. Proto je posíláme na jiný. Sám jste to viděl."

"Viděl?" Coppelstone se zarazil uprostřed kroku a obrátil se. Reeves na něj hleděl s úsměvem takřka otcovským a Coppelstone si v duchu znovu vybavil scénu, které byl svědkem v podzemním zbořeném městě: na ty muže s železnými tyčemi, kteří hnali červy do domnělého jezera. Na pohled vypadali jako ovčáci, řídící své stádo, ale teprve nyní pochopil, jak příhodné to bylo přirovnání.

"Co myslíte tím jiným světem?" zeptal se.

Reeves mu pokynul, aby šel dál. "Říkal jsem vám už přece, že vesmír je plný života," řekl. "Mnohé z těch bytostí jsou nám velice podobné, jiné zase naopak tak cizorodé, že jen pouhý pohled na ně by nás usmrtil. Mnohé cestují mezi světy, tak jako my po moři, a mnohé se na jednom světě narodí, na druhém pak vyrůstají a na třetí odcházejí, aby tam zemřeli nebo zplodili potomstvo. My těmto bytostem sloužíme, pane Coppelstone. Chráníme jejich děti, dokud nejsou dost staré, aby se vrátily do světa, ve kterém žijí. Nejsme nic víc než pastýři, ale naše stádečko je až neskutečně cenné."

Coppelstone mu už téměř bezmála věřil už jen proto, že jeho vyprávění bylo tak fantastické a současně vzrušující, že mu věřit chtěl. Ale kdyby byl současně ochoten přijmout jeho názor za pravdivý, musel by z toho taky vyvodit poměrně strašný důsledek. Neboť by to neznamenal nic máli, než že ve skutečnosti je zde vetřelcem on a jeho věc je špatná, nikoli věc Reevesova a jeho bližních.

A Coppelstone by to už skoro i Reevesovi uvěřil. Ale právě v tu chvíli uslyšel zasténání Morrisona v sevření obou mužů jdoucích za Reevesem a Buchananem, a právě tento zvuk mu znovu připomněl něco, na co z ohromení nad tím fantastickým, co se právě dozvěděl, téměř zapomněl.

"A co Morrison a všichni ti ostatní?" zeptal se. "Ani těm nikdo neublížil?"

"Ti všichni se k nám připojili dobrovolně," odpověděl Reeves. "Nikdy jsme ani jediného z nich nenutili, aby nám sloužil. Sám jste to viděl v té matriční knize, pane Coppelstone. Jen kdo je dost starý na to, aby dokázal pochopit plný dosah svého rozhodnutí, se k nám může připojit."

"Zdálo se mi, že Morrison byl trochu jiného mínění," řekl Coppelstone.

"Morrison je ubožák, pane Coppelstone. Zřejmě dospěl k rozhodnutí, kterého teď už lituje. Je to zlé, ale i jiní lidé občas přijmou rozhodnutí, která jim změní život a kterých pak litují. Nemůžeme riskovat, že by naše tajemství bylo vyzrazeno, pane Coppelstone. Důsledky by byly strašné."

"Pro vás nebo pro nás?" zeptal se Coppelstone.

"Pro všechny," odpověděl Reeves s nečekanou otevřeností. "A právě z toho důvodu vás nemůžeme nechat odsud odejít."

"To znamená, že mě zabijete," řekl Coppelstone zachmuřeně.

"Vždyť jsem vám to přece už říkal, ještě nikdy jsme žádného člověka nezabili, pane Coppelstone," odpověděl Reeves. "Pro nás je život svatý. Veškerý život ve vesmíru."

Došli až na konec schodiště a tedy i vrchol nádrže, jež byla zakončena železnou plošinou, měřící v průměru asi třicet stop. V jejím středu se nacházela mříž o rozměrech asi pět krát pět kroků, jejíž okénka byla zasklena, takže i přes ni bylo vidět zeleně světélkující tekutinu. V ní se pohybovaly bílé, znetvořené obrysy, a třebaže teď už Coppelstone věděl, že tyto bytosti zřejmě nejsou nějaké krvežíznivé bestie, za které je původně považoval, opět mu přeběhl mráz po zádech.

Jak dlouho tady už tohle všechno je?" zeptal se.

Reeves vyšel na plošinu těsně za ním a udělal rukou neurčitý pohyb. "Farma? Od té doby, co Morrisonovi předkové přišli do tohoto kraje a postavili ji. To město dole je ale mnohem starší. Bylo postaveno bytostmi, které tady byly dávno před námi a odešly ještě dřív, než se na Zemi objevil první člověk. Od nich jsme převzali naše poslání, a až tu my nebudeme, přijdou další a budou v něm pokračovat. Bytosti, kterým sloužíme, počítají v jiných časových relacích než my, pane Coppelstone. Naše století je pro ně pouhý okamžik a jejich sny trvají miliony let."

Za ním vystoupili na plošinu také Buchanan, Morrison a zbývající čtyři muži. Coppelstone jen mimochodem zaznamenal, že ti dva, co nesli petrolejky, je postavili na samý okraj ocelové plošiny, zatímco oba zbývající dovlekli Morrisona až těsně k mříži a tady ho hrubě srazili k zemi. Jeden ho držel puškou v šachu, zatímco druhý se spustil na kolena a oběma rukama začal se skřípáním mříž odklápět. Ozvalo se pronikavé syčení a současně Coppelstonea zasáhla intenzivní vlna horka a tak pronikavý zápach čpavku, že bezděky ustoupil o krok zpět. Morrison začal naříkat a pokoušel se odlézt pryč, ale jeho hlídač mu v tom vřdycky brutálně zabránil.

"Co chcete dělat?" zeptal se Coppelstone. Začínal v něm narůstat velice neblahý pocit, neurčitá předtucha, která ale byla příliš strašná na to, aby ji dokázal dát přesnější tvar. "Reevesi, co... co se to tady děje?"

"To, co se tu děje pořád," odpověděl Reeves, stále ještě s úsměvem. "Co se musí dít."

"Slíbil jste přece, že ho nezabijete!" řekl Coppelstone.

"Taky že nezabijeme," odpověděl Reeves.

Mezi tím už byla obě křídla zvednuta téměř kolmo a Coppelstone viděl, jak se tekutina dole skutečně vaří. Pod její hladinou se nepokojně pohybovalo více než půl tuctu bledých červů. Jako žraloci, pomyslel si Coppelstone zděšeně, kteří čekají na krmení.

"Reevesi!" zasípal — ne, vykřikl Coppelstone. "To nemůžete udělat!"

Reeves udělal velitelské gesto, načež dva muži Morrisona hrubě zvedli z podlahy. Ve stejnou chvíli taky Coppelstone ucítil železný stisk cizích rukou.

Morrison začal řvát a ze všech sil se zoufale bránil. Třebaže ho oba muži fyzicky zdaleka převyšovali, několik vteřin jim kladl zoufalý odpor: zapíral se křivými nohama proti podlaze, takže ho oba navzdory vynaložené síle nedokázali přiblížit k otevřené mříži ani o kousek. Nakonec se postavil Buchanan za něj a kopl ho tvrdě do podkolení, čímž zlomil jeho odpor. Oba muži vlekli mrzáka dál a bez nejmenšího zaváhání ho postrkovali, dokud nespadol do kypící tekutiny. Morrisonův řev na chvíli ještě nabyl na pronikavosti a pak prudce umkl. Ještě chvíli se zmítal a kopal silou zoufalce, ale pak jeho pohyby ochably. Vařící tekutina ho musela prakticky okamžitě usmrtit. Strašný konec, ale aspoň rychlý.

Po několika vteřinách se Morrison začal znovu pohybovat. Jeho paže a ruce se natáhly a pomalu se pokoušel převrátit se na záda, ale zřejmě k tomu neměl dost sil. Ostatní červi ho obklopili, naráželi do něj svými těly nebo hmatali po jeho těle znetvořenými údý.

A pak konečně pochopil Coppelstone celou pravdu...

"Ach Bože!" zašeptal. Jeho hlas byl teď jen pouhé chrčení a kolena se pod ním podlomila. Kdyby ho oba muži stojící za ním nedrželi, asi by upadl. "Pane Bože! Reevesi! Co to děláte? To... to přece nemůže být pravda! Řekněte, že tohle neděláte! Tohle ne! Pro všechno na světě, tohle ne!"

Reeves se na něj jen podíval s kamenným výrazem ve tváři a mlčel. Coppelstone se znovu zadíval dolů do nádrže. Morrisonovi — snad s pomocí dalších zatracenců v jeho blízkosti — se podařilo obrátit se na záda a na chvíli se zdálo, jako by se pohled jeho jediného oka zavrtil přímo do Coppelstonea. Coppelstone v něm četl zoufalství, které mu téměř svíralo srdce, ale taky tak hlubokou, tak trpkou výčitku, že ten pohled nedokázal snášet déle už ani vteřinu.

Tekutina musela být nejenže vřelá, ale taky jaksi leptavá, neboť s obrovskou rychlostí rozpustila Morrisonovy vlasy i šaty a zřejmě už napadla i kůži, neboť ta počala Coppelstoneovi před očima blednout, až byla skoro tak bledá a průsvitná jako kůže červů.

Potom se pomalu začal nořit do zeleně světélkující hlubiny. Poslední, co z něho ještě Coppelstone zahlédl, byly jeho paže, rozhrnující vařící kaši. Vypadalo to, jako by mu mával.

"Netvoři," zašeptal Coppelstone. "Vy... zatracení... netvoři. To byli... lidé. Všechny ty... ty bestie byli kdysi... lidé! Jste horší než sám ďábel!"

"Chápu, že to tak vnímáte, pane Coppelstone," řekl Reeves tiše. "Ale mnohé věci jsou nutné, třebaže se nám snad jeví jako strašné. Taky beránek, když jde na jatka, zřejmě vnímá svůj osud jako strašný. A přece je to nutné, abychom my mohli přežít."

"Nic víc tedy pro vás nejsme," řekl Coppelstone hořce. "Jatečný dobytek. Ale to nejsou ovce, reverende Reevesi. Vy jste řezník. Sklízíte žeň, kterou jste zasel!"

Reeves se usmál. "Zábavné přirovnání. Vy umíte zacházet se slovy, pane Coppelstone, to vám musím přiznat. Škoda, že už nebudeme mít příležitost spolu takto dál konverzovat. Jsem si jist, že by mi to bylo potěšením." Udělal rukou naprosto jednoznačné velitelské gesto. "Ušetřte si to ponížení, abyste skuhral o život, anebo raději dáte přednost tomu, abyste skončil jako Morrison?"

Jestli si myslíte, že tam skočím dobrovolně, tak se mýlíte," odpověděl Coppelstone. "Sám budete muset přiložit ruku k dílu. A pak se ještě zkuste podívat do zrcadla a tvrdit si, že nejste vrah."

"Ale vy nezemřete, pane Coppelstone," odpověděl Reeves s úsměvem. "Čeká vás nádherný osud. Zažijete věci, o kterých žádný člověk žijící na této zemi nikdy neslyšel. Neočekávám, že mi už teď porozumíte, ale jednou přijde den, kdy pochopíte, jaký nádherný dárek jsem vám dal. Hodte ho tam."

Poslední větu řekl stejným, naprosto nezměněným tónem, jakým mluvil s Coppelstonem, takže trvalo skoro celou vteřinu, než oba mrzáci za jeho zády reagovali.

Ale pak Coppelstonea uchopili surově za nadloktí a vlekli ho k mříži. Coppelstone se vzpíral, ale jako by ti dva jeho odpor vůbec nevnímali. Třemi nebo čtyřmi rychlými kroky ho dovlekli až ke kraji zeleně kypícího čtverce a připravili se, aby ho strčili do vařící tekutiny.

Z hloubi nádrže se vynořila bledá silueta, v pěnivé explozi rozrazil hladinu a oběma rukama sáhla po nohách muže po Coppelstoneově levici. Útok přišel tak nečekaně, že se muž ani nezmohl na odpor, ba ani se nepokusil znovu

získat ztracenou rovnováhu, byl stržen dopředu a zmizel těsně vedle Morrisona v kypící zelené tekutině.

Coppelstone se v zoufalém pohybu vrhl nazpět a spíš jen náhodou se mu podařilo vytrhnout se. Druhý muž vedle něj uklouzl a nohou se ocitl až po koleno ve vařící břečce. Zaječel bolestí. Když nohu vytáhl ven, z boty i nohy se mu kouřilo.

Taky Coppelstone upadl, nyní se však namáhavě zvedl na rukou a na kolenou, když k sobě uviděl řítit se Buchanana s obličejem zkřiveným nenávistí. Počítal s tím, že ho bude chtít Buchanan kopnout jako předtím Morrisona, a instinktivně zatáhl hlavu mezi ramena, avšak Buchanan ho místo toho ze všech sil zvedl ze země snad proto, aby ho s konečnou platností hodil do nádrže. Avšak Coppelstone se nebránil, nýbrž naopak vyskočil na nohy, čímž Buchanana naprosto překvapil a napůl vyvedl z rovnováhy. Přidal mu ještě jedno postrčení, které ho odhodilo o pár kroků zpět, pak se obrátil a vrhl se ke schodišti. Oba groteskně znetvoření muži se mu pokusili zahradit cestu. Coppelstoneovi se však přesto podařilo nějak se jim vyhnout, nicméně ve svém rozrušení zapomněl na reverenda a Reeves ho bleskurychle uchopil za paži, zatímco se pokusil proběhnout kolem něho. Coppelstoneovi se sice podařilo vytrhnout se mu, ale přitom ztratil rovnováhu, udělal ještě jeden vrávoravý krok a pak se natáhl jak dlouhý, tak široký. Vleže na zádech se svezl až k samému okraji plošiny a už se viděl, jak padá do hloubky nejméně sta stop, ale nakonec se zastavil přímo mezi oběma petrolejkami.

Přesto mu bylo jasné, že získal jen pár vteřin. Jeden z Reevesových mužů se stále ještě válel na zemi a se sténáním si držel nohu. Reeves sám hleděl na Coppelstonea a zřejmě se nijak nepokoušel jej pronásledovat. Zato však oba zbývající mrzáci se belhali groteskními, přesto však nikterak pomalými kroky k němu a taky Buchanan se už zase zvedl na nohy.

Coppelstone pohledem přešel po obou lampách, mezi které dopadl. Naslepo sáhl po jedné z nich a mrštil jí po obou mrzácích. Nezasáhl je, přesto však jeho útok nebyl tak zcela bez úspěchu: lampa vysokým obloukem přeletěla jeho protivníky a zhasla, ale ještě než se na druhé straně nádrže zřítila do hlubiny, přece jen za sebou zanechala stopu hořícího petroleje, který dopadl nejen na plošinu, ale taky na oba znetvořené muže a na Reevese. Zmrzačení se prudce vrhli nazpět a začali dusit malé plamínky, které zapálily jejich oblečení na bezmála půl tuctu míst, zatímco taky Reevesův kabát vzplál na ramenou a na pažích.

Ten však plameny nezačal utloukat a skoro zoufale se otočil, jediným skokem se ocitl vedle mříže a začal zašlapávat plamínky, které dopadly příliš blízko otvoru. Teprve pak se začal starat o plameny, které vyšlehly z jeho kabátu. A náhle si Coppelstone vzpomněl, jak mu už předtím bylo nápadné, v jak opatrné vzdálenosti oba muži nechali stát lampy.

Ta tekutina v nádrži... musí být hořlavina!

Coppelstone uchopil druhou lampu a vysokým obloukem ji hodil do otvoru, přímo za Reevesovými zády.

Reverend zděšeně vykřikl, vrhl se nazpět a ruce zvedl nad hlavu, zatímco Buchanan se s široce roztaženými pažemi vrhl za lampou a pokusil se ji zachytit. Ale minul ji a těžce dopadl na podlahu, zatímco vzápětí vystřelil z otvoru v podlaze deset stop vysoký, hučící plamen. Celá nádrž se otřásla. Tlaková vlna srazila i oba znetvořené k zemi a Coppelstonea posunula ještě dál k okraji plošiny. Marně se pokoušel zachytit se na hladké oceli. Sklouzl přes její okraj — a dopadl na schody tak bolestivě, až se mu udělalo špatně. Teprve po pěti či deseti bolestivých nadechnutích se vzpamatoval natolik, že se mohl zvednout a ohlédnout se po Reevesovi a ostatních.

Z otvoru v plošině šlehalý dvoumetrové oranžové plameny. Žár byl dokonce až tady naprosto nesnesitelný. Přesto ani Reeves, ani oba zmrzačení se nepokoušeli co nejrychleji dostat od otvoru, nýbrž zoufale se pokoušeli otáčet železným ručním kolem. Zjevně měli v úmyslu zavřít mříž a plameny tak udusit. Přitom muselo být železo docela rozžhavené a vzduch, který dýchali, jim musel bezmála spalovat hrdla. Třetí zmrzačený muž ležel na plošině a nehýbal se. Buď při explozi ztratil vědomí, nebo byl mrtev.

Vtom třeskl výstřel a v příštím zlomku vteřiny vykřísla kulka jiskry od železných schodů v bezprostřední blízkosti Coppelstoneova obličeje. Coppelstone polekaně otočil hlavu a uviděl, že Buchanan se zvedl na koleno a míří puškou na něj. Rychle stáhl hlavu zpět a další kulka ho minula tak těsně, že cítil, jak ho ovanul proud vzduchu, který ji doprovázel!

"Coppelstone!" zařval Buchanan. Já tě dostanu!" Obrátil se k ostatním a zařval: "Zavřete tu mříž! Já jdu po něm!"

"Zastřelte ho, Buchanane!" křikl v odpověď Reeves. Z jeho hlasu byla patrná nesmírná bolest, kterou musel trpět. "Nesmí uniknout!"

Coppelstone slezl po rukou a po kolenou o několik schodů níž, než se odvážil zvednout se a v příkrčení se dál hnát dolů. Nyní mu kov připadal ještě rozpálenější než předtím. Přesto se k němu tiskl ramenem, zatímco běžel dál, neboť na druhé straně se otvírala sto stop hluboká propast.

Buchanan po něm dvakrát seshora vystřelil, aniž by zasáhl, pak Coppelstone poprvé oběhl obvod nádrže a měl teď schody nad sebou jako kryt. Buchanan zaklel, vyslal za ním ještě jeden, naprosto nesmyslný výstřel a pak se rozběhl za ním. Z prudkého dusání jeho kroků mohl Coppelstone snadno vyvodit, že se šerif pohybuje rychleji než on. Přidal trochu do kroku, ale zdaleka se nedokázal odhodlat k tak rychlému tempu jako Buchanan.

Šerif ho dohonil na úrovni prvního okna. Třeskl výstřel. Kulka Coppelstonea minula jen o vlas, těsně vedle jeho obličeje narazila do skla a se zasvištěním odletěla. "Stát!" zahřměl Buchanan.

Coppelstone klopýtal ještě o pár kroků dál, pak se ale zastavil a se zdviženými pažemi se otočil. Část jeho rozumu mu sice radila, aby utíkal dál, protože kulka mezi lopatky by jistě byla milosrdnější než to, co pro něho Reeves s Buchananiem chystali. Ale nedbal na to. Každá vteřina, o kterou déle zůstane naživu, vyvažovala všechno, co mělo přijít potom. Nikdy nevěděl, že má takový strach ze smrti.

Buchanan stál jen pár kroků nad ním. Krev se mu nahrnula do tváře, na kutně měl četné stopy po ohni, avšak

jeho puška bez nejmenšího chvění mířila Coppelstoneovi přímo do obličej.

"Vy blázne!" zašeptal nenávisně. "Vy neskutečně pitomý, pitomý člověče! Víte vy vůbec, co jste skoro způsobil? Víte vůbec, co jste skoro zavinil?!"

Poslední slovo už vykřikl, ale Coppelstone neodpověděl. Pohled mu sklouzl na okno, které se nacházelo bezprostředně vedle Buchananova obličej. Nyní viděl, že nepřekalo přece jen výstřel tak docela bez poškození: ve skle, tlustém jistě na prst, vznikla vlasová prasklina. A stále se prodlužovala, ba začínala se větvit. Pár kapek husté, slabě světélkující tekutiny proniklo ven a stékalo po skle.

"Ne, nevíte!" pokračoval Buchanan vzrušeně. Hlas se mu třásl čím dál víc, ale puška v jeho ruce se nepohnula ani o milimetr. "Skoro jste zničil něco, co je starší než celé lidstvo a tisíckrát cennější! A to jen proto, že jste příliš pitomý, než abyste to pochopil!"

"Tak mi tedy vysvětlíte," řekl Coppelstone nervózně. Prasklina ve skle se rozšiřovala. Z ojedinelých kapek vznikl slabý pramínek, stékající na stěnu těsně vedle Buchananova ramene. Snažil se nedívat se tam příliš nápadně, aby nevzbudil Buchananovu pozornost. Pokud by se šerif jen jedenkrát podíval nahoru, bylo by všechno ztraceno.

Pak si všiml ještě jednoho: z hloubi zeleně světélkujícího oceánu se k okénku přiblížila bledá, protáhlá postava. Barvou a velikostí se podobala většině ostatních červů, ale měla paže, nohy a tvář s jediným, zoufalým okem.

Zřejmě se musel v tu chvíli zadívat nápadněji, než se domníval, neboť náhle Buchanan svažil čelo, otočil hlavu a v jeho tváři se objevilo překvapení. Morrison zmizel okamžitě tak rychle, že si Coppelstone ani nebyl jist, jestli ho Buchanan vůbec zahlédl.

"No toto!" řekl Buchanan. Natáhl levou ruku, jako by se chtěl dotknout skla, ale pak to neudělal. Druhou rukou stále ještě držel pušku a dál jí beze změny mířil Coppelstoneovi do obličej.

"Žádné křivé triky," řekl s respektem. "Reverend měl pravdu: jste nebezpečný člověk, pane Coppelstone. Ale musím vás zklamat: Tohle sklo vydrží víc než jeden výstřel z pušky. Později to opravíme. A teď..."

Z hloubi nádrže vylétl bílý blesk. Morrison se pohyboval tak rychle, že z něj Coppelstone skutečně zaznamenal jen neurčitý obrys, a narazil do skla tak prudce, že si na místě musel roztržít lebku.

Sklo se ani po tomto úderu nevysypalo úplně, ale přesto se puklina ještě víc rozšířila, z ní vystříkla jemná sprška žíravé tekutiny a zasáhla Buchanana do obličej. Buchanan vykřikl, upustil pušku a odpotácel se půl kroku stranou. Levou nohou šlápl do prázdna. Znovu vykřikl, ještě hlasitěji, půl vteřiny zoufale šermoval pažemi a pak pozpátku přepadl do hlubiny. O chvíli později pak jeho řev ukončil zvuk tupého nárazu.

Coppelstone se s hrůzou zadíval dolů, ale nic tam neviděl. Reeves a jeho pomocníci už mezitím zřejmě oheň uhasili, protože zář plamenů byla stále slabší Coppelstone pod sebou viděl jen neproniknutelnou čerň. Pomalu se znovu obrátil k oknu a pokoušel se za ním něco rozeznat. Ale viděl jen zelené mihotání. Po Morrisonovi nikde ani památky. Jistě byl mrtvý. Coppelstone se za něj v duchu modlil, aby byl mrtev.

Prasklina ve skle se už víc nerozšiřovala, ale jemný pramínek teď zesílil téměř dvojnásobně a se syčením vytékal ven.

Coppelstone chvíli přemýšlel, jestli by neměl okénko vyrazit úplně, ale pak se rozhodl opačně. Neměl k tomu ani vhodný nástroj a navíc by ho takový pokus jen zdržel, aniž by způsobil vážnější škody. Ani na vteřinu si nenamlouval, že by si Reeves nedokázal s rozbitým okénkem poradit. Raději spěchal dolů, co mohl nejrychleji. Nepozorovaně se dostal až dolů na úpatí schodiště, musel ale opatrným krokem překročit bublající kaluž, která se tu mezitím vytvořila.

A skoro okamžitě se musel vyrovnat s dalším problémem. Hluk a výstřely bylo jistě slyšet venku, neboť zaslechl vzrušené hlasy, které se překřikovaly venku před silem, a pak kdosi zabušil na dveře. Coppelstone si vzpomínal, že to byly velice pevné dveře, takže se nemusel prozatím obávat, že by někdo vešel — ale co mu to bylo platné? Tudy se ani ven nedostane.

Potřeboval zbraň.

Vzpomněl si na Buchananovu pušku. Rozhlédl se po šerifově mrtvole, došel k ní a zvedl zbraň, přičemž se velice snažil, aby se příliš pozorně nepodíval Buchananovi do rozbitého obličej. S puškou v ruce se cítil o něco jistější, současně si však taky říkal, že tento pocit je založen spíš na přání než skutečném přesvědčení.

Bušení na dveře zesílilo a jakýsi hlas křikl: "Reverende! Šerife! Je všechno v pořádku?"

"Bez obav!" odpověděl Coppelstone. "Měli jsme nějaké problémy, ale už zase máme situaci pod kontrolou!"

Doufal, že křik a tloušťka dveří jeho hlas dostatečně zkreslí, aby jeho podvod nevyšel hned najevo. Aby aspoň hned nevyrazili dveře. Dokonce i bušení hned ustalo, avšak vzápětí se seshora ozval Reevesův hlas:

"Coppelstone? Jste to vy?"

"Čekáte snad ještě jiné hosty?" křikl v odpověď Coppelstone.

Na několik vteřin zavládlo překvapené mlčení, pak se Reeves znovu ozval: "Co se stalo s Buchananiem? Zabil jste ho?"

Coppelstone mlčel. Stále ještě zoufale přemýšlel, ale vůbec nic ho nenapadalo. Jediné, k čemu docházel, bylo zdrcující: všechno to bylo marné. Jeho postavení se nezlepšilo ani trochu.

"Zabil jste ho," pokračoval Reeves, když se nedočkal odpovědi. "Uvádíte mě stále do většího úžasu, pane Coppelstone. Ale co máte v úmyslu teď? Všechny nás nemůžete postřílet — předpokládám, že jste se zmocnil Buchananovy pušky, ne?"

"Pojďte dolů a zjistíte sám!" křikl Coppelstone. Vzápětí si uvědomil, že to byla chyba. Už jenom tím, že s Reevesem mluvil, projevoval slabost. Musí něco udělat. Úhybný manévra.

"Nemáte šanci, pane Coppelstone," pokračoval Reeves. "Tam venku jsou desítky mužů a dokonce i kdybyste prošel kolem nich, nic byste nezískal. Celé údolí se hemží pátracími skupinami. Mají psy a pušky."

Coppelstone se v duchu ptal, jestli to, co cítí sám, cítí taky Reeves. Zřejmě i on má strach. "To je možné!" křikl. "Ale jestli se odtud nedostanu živý, tak vy taky ne! Přisahám vám, že to odskáčete se mnou!"

Pohled mu sklouzl na podlahu na pomalu se zvětšující louži zeleně světlé tekutiny a pak putoval nahoru po bublajícím pramínku, pocházejícím z prasklého okénka. Pomalu se mu v hlavě začínal rodit zoufalý plán.

"To by bylo nanejdůležitější!" zvolal Reeves. "Pro nás oba, nemyslíte, pane Coppelstone? Poslouchejte! Něco vám navrhnou!"

"Že si sám dobrovolně prostřelíte hlavu a umožníte mi volný průchod?" Coppelstone odložil pušku a začal hledat po kapsách.

Reeves jeho slova ignoroval. "Víte, že se odsud živý nedostanete!" řekl ještě jednou. "Na druhou stranu jsem přesvědčen, že jste schopni natropit ještě víc škody!"

Zcela přesně to měl Coppelstone v úmyslu. Našel, co hledal, a pomalu vstal.

"Potřebuji nějakého nástupce za Buchanana!" pokračoval Reeves. "A kdo by se pro to hodil lépe než muž, který ho zabil? Rozmyslete si to, Coppelstone! Myslím to upřímně! Nemám zájem na vaší smrti!"

Coppelstone si vskutku nebyl jist, jestli Reeves svůj návrh opravdu myslel vážně. Reeves byl naprosto šílený, o tom byl mezitím už skálopevně přesvědčen. Možná mu kontakt s tou prastarou mocí, o které stále mluvil, jeho ducha deformoval právě tak trvale, jako ničil těla mužů tam dole v jeskyních.

"Tak jak?" křičel Reeves. Hlas mu skoro přeskakoval. Trásl se. "Rozmyslete si to, Coppelstone! Žádný z nás tím nic nezíská, když proti sobě budeme dál bojovat. Můžeme jen prohrát!" Opravdu měl strach.

Coppelstone došel až ke kaluži, v opatrné vzdálenosti přidržel a škrtnul svým zapalovačem. V natažené ruce přidržel plamínek nad tekutinou.

Reeves zaječel. "Coppelstone! Co to děláte?!"

Louže se vzňala dřív, než se jí plamínek dotkl. Zřejmě už výpary této tekutiny byly vysoce hořlavé.

"Coppelstone!" zařval Reeves přeskakujícím hlasem. "Co to děláte? Co to tam děláte?!"

"Právě se starám o to, abychom jeli do pekla spolu, Reevesi," odpověděl Coppelstone. A pak ještě mnohem tišeji, skoro jen šeptem, dodal: "A plním svůj slib, Morrisone."

Plameny se šířily se zběsilou rychlostí, proměnily kaluž v planoucí jezero a šířily se napravo i nalevo, až byla celá nádrž obklopena ohnivým prstencem, ale taky rychlostí větru šplhaly vzhůru po její stěně, až dosáhly k prasklému okénku. Nevrazily dovnitř, ale vytvořily planoucí pochodň, jako u dvířek gigantické vysoké pece. Žár narůstal s děsivou prudkostí a už během několika okamžiků byl uvnitř vzduch tak špatný, že Coppelstone sotva mohl dýchat.

"Coppelstone, vy jste zešílel!" řval Reeves. "Zabijete nás! Slyšíte? Zahyneme tu!" Zbytek jeho slov zanikl v bolestném kašli.

Opravdu musel být žár tam nahoře ještě mnohem strašnější než tady dole, a i kdyby ne, pak musel během několika málo minut Reevese i ostatní muže zabít nedostatek kyslíku. Ale mě zřejmě zabije taky, pomyslel si Coppelstone. Nemalé potíže mu působilo vůbec se udržet na nohou. Žár ho skoro zbavoval vědomí a plameny se zběsilou rychlostí pohlcovaly uvnitř veškerý kyslík. Napolo slepý a s nepřetržitým kašláním se potácel Coppelstone zpět k Buchanánově mrtvole a padl vedle ní na kolena.

Bylo téměř nad jeho síly vysvléct mrtvého z kutny, a když si ji sám oblékal, na okamžik se mu zatmělo před očima. Snad taky skutečně ztratil na pár vteřin vědomí, neboť když znovu otevřel oči, bylo celé sílo ozářeno oslnivým, rudě planoucím ohněm. Nádrž byla skoro až do půli výšky obklopena plameny a okénko už jistě muselo docela prasknout, neboť z otvoru se po boku věže valil jasně planoucí vodopád tekutého ohně.

Coppelstone se chtěl nadechnout, ale nebyl toho schopen. Jeho plíce se místo vzduchem plnily ohněm, a když sáhl po pušce, byl její kov tak horký, že mu popálil prsty. Přesto pevně sevřel zbraň a sebral poslední zbytek sil, aby se vztyčil a dopotácel se k východu, ale současně i dost duchapřítomnosti, aby si přetáhl kapuci přes hlavu.

Řev plamenů byl tak ohlušující, že pohlcoval prakticky jakýkoli jiný zvuk. Coppelstone skrze slzy viděl, jak se dveře otřásají pod sledem tvrdých, rychle po sobě následujících úderů, ale neslyšel nic než hučení a jakot požáru. Z posledních sil odtáhl závoru a vyřítil se do náruče mužů, kteří rozrazili dveře.

Plameny za ním vzplály ještě jasnějším žářem, jakmile dveřmi vnikl dovnitř čerstvý kyslík. Coppelstoneovi se v uších rozléhal sborový řev a nesčetné hlasy na něj začaly současně mluvit.

"Oheň!" vykřikl. "Oheň! Všechno... hoří. Reverend... On je... ještě tam... vevnitř..."

Jeho slova měla přesně ten účinek, jak doufal. Několik mužů ho bleskurychle odvedlo od dveří, většina z nich však o něj okamžitě ztratila zájem a pokoušela se proniknout dovnitř sila intenzivní žár je však odháněl zpět.

"Co se stalo?" vykřikl jakýsi hlas. "Kde je reverend?!" Silné ruce uchopily Coppelstonea za ramena a počaly jím divoce zmítat. "Kde je reverend?!"

Coppelstone si se sténáním zakryl pažemi tvář, aby ho nepoznali. Kašlal, vyplivoval kouř a černé hleny, pak v něm s prudkostí exploze narostla nevolnost. Ještě se stačil vytrhnout a otočit, než začal zvracet.

Ale ani potom se necítil o nic lépe, nýbrž právě tak zle a snad ještě mnohem vysíleněji, ale aspoň ho nechali o samotě. Jistě zase musel na chvíli ztratit vědomí, aniž by to vůbec postřehl, neboť dvůr se proměnil ve skutečný čarodějnický kotol. Desítky mužů s křikem pobíhaly sem tam, nosily vědra a jiné nádoby s vodou, nebo se mezi sebou prostě jen zmateně proplétaly. Mezitím se už síla ocitla celé v jediném ohni. Na četných místech už plameny prorážely jeho zdi a taky střecha se už jistě mezitím zhroutila, neboť z ní plameny šlehaly jako z obrovského komínu. Nebe se nad celým údolím zbarvilo do ruda.

Zřejmě nikdo nevěnoval pozornost Coppelstoneovi. Mobilizoval poslední rezervy sil, které v jeho zpustošeném těle ještě zbyly, jaksi přinutil paže a nohy k pohybu a se sténáním se vztyčil. Na celém těle neměl jediný

čtvereční centimetr, který by ho šíleně nebolel. Kdyby mohl, nepřetržitě by řval. Přesto se z posledních sil zvedl na nohy a udělal první, vrávoravý krok.

Jakmile se už jednou rozřýbal, šlo se mu už o něco lépe. Každý krok byl pro něj peklem, ale se zatřátými zuby se přinutil pokaždé položit jednu nohu před druhou a potácel se k průchodu ve valu. Farma byla ztracena. Bylo nanejvýš otázkou několika minut, než plameny přeskočí na další budovy, a pak nepřežije nikdo, kdo zůstane uvnitř tohoto nepohopitelného opevnění.

Coppelstone se potácel dál. Několikrát upadl na všechny čtyři, ale vždycky se znovu s námahou postavil a pokračoval v cestě s takovou zarputilostí, jaké by při plném vědomí nikdy nebyl schopen. Jaksí se dostal až k valu a průchodu v něm, zabočil doprava a počal šplhat do svahu. Ani nevěděl, proč. Cesta údolím by byla mnohem snadnější, ale on se přece vydal čistě instinktivně tímto směrem snad jen z toho prostého důvodu, že právě tudy se vždycky k farmě blížil. Dosud nedokázal jasně myslet a reagoval jako poraněné zvíře, jež se po paměti vleče směrem, který dávno zná.

V polovině svahu ho však s konečnou platností opustily síly. Klesl na kolena, ještě se na okamžik v trávě vzepřel na rukou a pak se konečně svalil na bok. Morrisonova farma ležela pod ním.

Právě tehdy došlo k tomu, co čekal: oheň zachvátil taky ostatní budovy. Celá farma se přeměnila v jediné hořící peklo, v jehož středu plálo silo jako gigantická hranice. Také ze všech ostatních budov šlehal plameny a dokonce i val na několika místech hořel. Coppelstone viděl, jak země kolem sila praská a jak plane přízračným podzemním ohněm. Pavučina klikatých, doběla rozžhavených linií se rozbíhala od sila až k valu, jako by byly požárem zachváceny i nějaké podzemní chodby.

A potom celá farma explodovala.

Přihodilo se to příšerně rychle a v prvním okamžiku s přízračnou bezhlučností. Silo se během jediného zlomku vteřiny proměnilo v bílou, neskutečně jasnou ohnivou kouli, která se s děsivou rychlostí rozpínala a cestou pohlcovala domy, lidi a nakonec i val, nežli se změnila v kypící ohnivou vlnu, která běžela dál.

Teprve pak dorazila na svah i tlaková vlna, provázená hřmotem exploze, a okamžitě zbavila Coppelstonea vědomí.

XX.

Když se znovu probudil, svítilo slunce. Mírný větřík hladil stráž a přinášel s sebou intenzivní zápach spáleniště. První, čeho si Coppelstone všiml, bylo nepřírozené ticho. Otevřel oči a pohlédl do jasně modrého nebe, jehož zářivá modř byla nejenže naprosto nepřiměřená situaci, ale taky mu v první chvíli připadala skoro jako výsměch. Navíc mu prozrazovala, že musel ležet v bezvědomí velice dlouho. Ranní mlhy se už dávno rozplynuly. Nebylo ráno, byl už pokročilý, jasný den.

Coppelstone se napřímil a shlédl dolů do údolí.

Farma zmizela.

Očekával, že uvidí nahromaděné ohořelých trosek, ale nebylo tam naprosto nic. Kde původně stálo silo, zel nejméně do hloubky deseti stop kráter, který měl bezpochyby dvakrát větší průměr než původní stavba, a taky z ostatních domů, kůlen a stodol nezůstalo vůbec nic. Země byla zčernalá na uhel a jako vymetená, jako by se všechny budovy příšerným žárem ohnivé koule doslova vypařily. Dokonce i val zmizel. Tam, kde se předtím tyčil, se nyní táhl nepravidelný příkop, lemující spáleniště. Zřejmě, pomyslel si Coppelstone, val zarazil sílu ohnivé koule a v jejím žáru se roztavil. A zřejmě tohle byl taky jediný důvod, proč byl ještě naživu. S mrazením si znovu vybavil v paměti poslední zlomky vteřiny, než ho opustilo vědomí: ohnivá smršť se šířila s nepředstavitelnou rychlostí a bezpochyby se by se přehnala přes celou stráž až k hřebeni, kdyby jí nic nestálo v cestě.

Přesto se divil, že je stále ještě naživu a dokonce i na svobodě. Nikdo z těch, kdo se nacházeli na farmě, nemohl tu příšernou explozi přežít. Reeves a všichni jeho muži museli být mrtví, avšak výbuch a zář ohně muselo být vidět a slyšet na míle daleko. Normálně by se dalo čekat, že se to tu bude lidmi jen hemžit.

Neviděl však nikde nikoho. Taky když obrátil hlavu a pozorně se rozhlédl kolem sebe, neviděl nikde jedinou známku života, ani lidského, ani zvířecího. Znovu si uvědomil to nepřírozené ticho. Slyšel tichý šelest, se kterým se vítr proháněl trávou, ale kromě toho žádný zvuk. Jakoby to zničilo nejen všechny život na farmě, nýbrž i vyhnalo široko daleko všechno živé.

Kdyby tomu bylo jinak, pomyslel si Coppelstone, pak bych teď ještě sotva byl s to zabývat se těmito myšlenkami. Neodvažoval se ani si představit, co by s ním udělali muži z Magotty, kdyby jim padl do rukou.

Coppelstone se namáhavě postavil a přitom zjistil, že na sobě stále ještě má kutnu, kterou vzal Buchananovi. Téměř s odporem ji ze sebe svlékl, ale nezahodil ji, jak ho prve napadlo, vysokým obloukem co nejdál od sebe, nýbrž ji nedbale svinul a strčil si ji pod levou paži, aby ji s sebou vzal jako důkaz. Zřejmě bude dost těžké, učinit svůj příběh věrohodným, neboť spolu s Reevesem a farmou zmizela také většina stop jejich rouhavého počínání. Ale konečně pořád ještě zbýval kostel v Magottě, podzemní chodba a především obrovské město, skrývajících se hluboko v zemi pod farmou.

Neměl ovšem ani tušení, kam by se měl teď obrátit. Nemohl opustit údolí cestou vedoucí do Magotty a právě tak málo se odvažoval taky vydat se do Eboratu. Nyní si byl už téměř stoprocentně jist, že taky obyvatelé tohoto města jsou součástí onoho monstrózního spiknutí, které odhalil. Chvilí uvažoval, jestli se má vydat druhým směrem: přes údolí a podél trasy plánované silnice. Ale to by znamenalo pochodovat pět mil hustým lesem, a jen při tom pomýšlení mu nebylo nijak zvlášť dobře. Nevěděl ani, jestli by k tomu sebral dost sil. Sice jako zázrakem nebyl nijak těžce zraněn, přesto však na svém těle našel spoustu více či méně osklivých zhmožděnin, které ve svém součtu mohly znamenat

velké problémy. Navíc byl naprosto vyčerpaný.

Zbýval mu tedy logicky jeden jediný směr: po svahu nahoru až k asfaltové silnici, kterou pak mohl sledovat až k hlavní silnici. Tam se pak může vydat směrem k Providence — sice celou tu vzdálenost nemůže urazit pěšky, naprosto nebyl v takovém stavu, aby to dokázal, ale jistě se mu cestou podaří zastavit nějaké auto. Vydal se na cestu.

Zpočátku měl potíže vůbec asfaltku najít, ale asi po deseti minutách narazil na první nepravidelné černé skvrny na zemi, které se brzy změnilly v přerušovaný řetězec a konečně v černý pás, přerušovaný spoustou prasklin a výmolů. Chůze po něm mu připadala o něco lehčí, takže postupoval rychleji. Přesto mu každý krok působil obrovské potíže. Čím dál víc začínal pochybovat, že dorazí až k hlavní silnici.

Po dalších deseti minutách našel svůj vůz — nebo to, co z něj zbylo. Fordka skýtala vskutku žalostnou podívanou: stála tu na docela holých kolech. Čalounění docela zmizelo, takže zůstala jen kovová konstrukce, bylo taky vidět odhalené pérování a dřevěné obložení přístrojové desky vypadalo, jako by bylo polito kyselinou. Přístroje z ní visely na holých káblech, nebo spadly na podlahu. Ale klíček vězel v zapalování.

Coppelstone chvíli zamyšleně hleděl na to, co ještě před pár dny bylo naprosto novým vozem, pak to ještě jednou obešel a nakonec otevřel motor.

Úder Karlssonova kladiva natropil mnohem méně škod, než se domníval. Hadička chladiče byla vytržená a v samotném chladiči taky byla trhлина, ale nijak zvlášť velká a navíc až úplně nahoře. Když chladič otevřel, zjistil, že je pořád ještě skoro plný vody. Nebude to sice trvat dlouho, než se motor přehřeje a písty se zakousnou, ale co mohl ztratit? Každá míle, kterou ujede, je dobrá. S jistou námahou znovu upevnil hadičku chladiče na správné místo, zavřel motor a usadil se na oholené sedadlo.

A zázrak se stal: Když Coppelstone otočil klíčkem v zapalování, motor hned naskočil. Coppelstone neztrácel čas, rychle zařadil zpátečku a vyjel s fordkou na silnici.

Brzy poznal, že jet na holých kolech je mnohem obtížnější, než se domníval. Vůz se divoce zmítal a volant sebou škubal tak prudce, že ho musel držet ze všech sil. Holá kola vykřesávala ze silnice jiskry a nejednou hrozilo, že auto sjede ze silnice a narazí do stromu. Coppelstone se obával, že nedojede ani tak daleko, aby docela odrovnal motor. Pravděpodobně mu ještě dřív odletí kolo nebo se zlomí osa. Ale zatím ještě jel a jediné na tom záleželo.

O něco rychleji, než vlastně odpovídalo stavu jeho vozu, sledoval všechny kličky a smyčky asfaltky. Proklínal každou zatáčku, kterou musel vykroužit, protože ho nepřibližovala k hlavní silnici, a celou dobu jako uhranutý naslouchal zvuku motoru. Zdálo se mu, že už začíná klapat o něco víc ale dost možná si to jen namlouval.

Podle svého odhadu už měl každou chvíli dojet k hlavní silnici. Víc ani nežádal. Jakmile dosáhne hlavní, bude spokojen, a když auto vydrží ještě míli nebo dvě, tím líp. Ze všech sil svíral jankovitý volant, vedl vůz do další zatáčky... a náhle dupl na brzdou tak prudce, že ho to vymrštilo na volant, divže nespadl ze sedadla.

Před ním stál reverend Reeves.

Coppelstone ho poznal už jen podle zuhelnatělých zbytků černé sutany, neboť reverend byl tak ošklivě ohořelý, že vlastně ani už neměl právo zůstat naživu, natož pak se držet vzpřímeně na nohou. Obličej měl docela zničený v krvavou, začernalou změť, ve které svítily oči jako čeříci se tuňky, zatímco jeho prsty se změnilly v zuhelnatělé škvarky. Naprosto jednoznačně vlastně ani už neměl být naživu. Žádný normální člověk by nemohl vydržet tak strašlivá zranění, ale on stál vzpřímeně uprostřed silnice a zíral upřeně na Coppelstonea.

"Coppelstone!" zařval. "Proklínám vás! Co jste to udělal?!"

Coppelstone zíral na ten děsivý zjev vytřeštěnýma očima. Ze rtů se mu vydral tichý, kvílivý zvuk, ale ani to nepostřehl. Jako by mu neviditelná ledová ruka sevřela srdce a pomalu je drtila. V každém svalu těla cítil křeč a zuby zatínal tak pevně, až mu z dásní začínala téct krev. To, co viděl před sebou, bylo nemožné. Přece když opustil silu, stál Reeves na jeho vrcholu! Žádný tvor nemohl z toho pekla uniknout živý!

Reeves se k němu přiblížil potácivým krokem a těžce se opřel oběma rukama o předek auta. Jeho prsty zanechávaly krvavé stopy a jeho zpustošený obličej měl teď Coppelstone tak blízko, až znovu zasténal.

"Co jste to udělal, vy nešťastníku?" řval Reeves. "Všechno jste zničil! Zničil jste dílo nesčetných generací! A on je teď volný! Zničí všechno, co se mu postaví do cesty! Proklínám vás, slyšíte? Všechny příští generace si budou s odporem odplivovat, kdykoli vysloví vaše jméno!"

Coppelstone znovu zakvřlel. Nechápal, o čem Reeves mluví. Slyšel sice slova, ale nebyl s to pochopit jejich smysl. Mohl jen zírat do toho obličje, do toho děsivého, zničeného obličje, který se nakláněl nad předek jeho auta a řval na něj nesmyslná slova.

"Ne!" kvílel. Jděte pryč! Tak jděte konečně pryč!"

"On je volný!" řval Reeves. "Rozumíte? Volný! Nic ho teď už nedokáže zastavit! A to je jen vaše vina!"

Jděte pryč!" ječel Coppelstone. Měl pocit, jako by mu uvnitř hlavy narůstal stále silnější, stále nesnesitelnější tlak. "Tak táhněte už konečně!!!"

"Všechny nás teď napadne jako hněv boží!" řval Reeves. "Wyrml! Netvor tisíckrát strašnější než vaše nejhorší noční můry!"

Coppelstone se rozjel. Řval jako v agonii a přišlápl plynový pedál až k podlaze. Fordka vyskočila dopředu, pohřbila Reevese pod sebou a převalila se přes něj. Vůz se zmítal stále prudčeji. Volant lital Coppelstoneovi v ruku sem tam, vůz narazil zadkem do stromu a vykřesával ze silnice roje jisker. Coppelstone si toho nevšímal. Stále ještě řval z plných plic a nohu tiskl na plynový pedál až nadoraz. Motor pronikavě vyl a do jeho zvuku se teď už opravdu mísilo ostré klepání. Z motoru se valila šedá pára. Coppelstone ničemu z toho nevěnoval pozornost. Řval, oběma rukama svíral volant a pokoušel se nějak udržet vůz na silnici. Dosáhl už hranice mezi normalitou a šílenstvím a každou chvíli ji musel překročit. Řval, až mu selhával hlas a jel stále rychleji a rychleji. Vůz už zase sjel ze silnice a prodíral se teď křovím. Motor pronikavě a drásavě kvílel Jeho zvuk doprovázelo kovové skřípání, jež se každou vteřinou ještě

zesilovalo. Bylo jasné, že motor každou chvíli vypustí duši, ale to bylo Coppelstoneovi jedno. Chtěl jen pryč odsud. Pryč z tohoto lesa, pryč z této dimenze šílenství, prostě jen pryč, pryč, pryč. Pokud dosáhne hlavní silnice, bude v bezpečí, neboť ta je už součástí onoho světa, který zná, světa normálního, pochopitelného, světa věcí, kterých je možno se dotýkat a kterým je možno rozumět.

Zabočil s vozem do poslední zatáčky. Hlavní silnice byla už jen sto yardů daleko.

A přece ji neviděl.

Cesta před ním totiž nebyla volná. Bezprostředně před ním ležela na cestě gigantická, bledá nestvůra a zírala na něj obličejem bez očí.

Barvou i zevnějškem se podobala červům, kterých už viděl Coppelstone dost a dost, ale její velikost byla nepředstavitelná. Coppelstone nebyl ani schopen odhadnout její délku, avšak zabírala celou cestu před ním. Ale taky byla poraněná. Její mrtvolně bledá kůže byla pokryta velkými, hnisajícími ranami a spáleninami, ze kterých prýštila průzračná tekutina, spalující půdu pod sebou. Ale ta nestvůra byla tak obrovská, že dokonce ani tak strašné rány pro ni nemohly představovat nijak vážné nebezpečí.

A konečně Coppelstone pochopil, o čem Reeves mluvil. Pochopil taky ještě víc, totiž co mu celou dobu na této silnici vadilo, aniž by ten pocit dokázal nějak zformulovat slovy. Na silnici, která se tolik podobala jiným červím stopám, avšak na rozdíl od nich byla nepoměrně širší. A teď taky věděl, co se skrývalo ve valu kolem Morrisonovy farmy.

Jenže tato znalost mu teď už nebyla nic platná.

Coppelstone vykřikl čirou hrůzou, vši silou dupl na plynový pedál, třebaže ho už teď nohou tiskl až k podlaze, a jako šílený kroutil volantem, aniž by tím nějak dokázal ovlivnit téměř nesmyslné kličkování vozu. Jako v děsivé halucinaci — a to mohla být jediné halucinace, neboť ten výjev byl přespříliš děsivý, aby jej mohlo způsobit něco jiného než jediné jeho představivost — uviděl, jak se za vozem vztyčila spálená, znetvořená postava a rukou s krvavými pahýly prstů ukazuje na něj. Reverend! Musel být kus cesty vlečen vozem. Nyní se v Coppelstoneovi cosi křečovitě stáhlo, když pochopil, že nepochopitelná agónie tohoto muže pořád ještě není u konce. Znovu trhl volantem a v tu chvíli pocítil strašlivý náraz těla, ale snad taky jazyk Wyrma, který právě v tu chvíli udeřil do vozu.

Před Coppelstonem se rozletěly v jediné obrovské explozi kov, sklo a horký olej. Vůz byl vymrštěn do výše a současně odhozen stranou, narazil do stromu a vyhodil ze sebe řidiče, jako když splašený kůň shodí jezdce. Coppelstone vysokým obloukem proletěl vzduchem, jednou, dvakrát, třikrát se převrátil a nakonec strašnou prudkostí dopadl do křoví.

Třebaže jeho husté větve z největší části náraz zmírnily, udeřil se přesto tak silně, že málem ztratil vědomí. Současně mu ale asi jeho prudkost zachránila život, neboť nebyl schopen vypustit z plic ani trochu vzduchu, takže z jeho bolestného výkřiku zbyl jen napůl zdušený, sotva slyšitelný sten. Coppelstone zůstal ležet napůl omráčený sice dál slyšel, viděl i cítil, co se s ním a kolem něj děje, ale nebyl s to se pohnout, ba ani mrknout.

Bezmocně přihlížel, jak se Wyrmaův sosák jako voskově bledý had ovíjí kolem rozbitého vozu, jak se ho chápe nepředstavitelnou silou a pak jej vleče k rozevřené tlamě netvora. Coppelstone neviděl ani zuby, ani žádné jiné kousací ústrojí, a přece obrovské Wyrmaovy čelisti rozdrtily vrak auta stejně snadno, jako vlk roztrhá jehně. Kov i sklo se tříštilo, byly trhány, mělněny a po kusech polykány. I během své příšerné hostiny se nestvůra nezadržitelně pohybovala dál pohyby, které vzhledem k její příšerné velikosti sice nepůsobily nijak zvlášť rychle, ale přesto rychlé byly. I kdyby byl Coppelstone schopen vyskočit a utíkat odsud, zřejmě by mu to nebylo nic platné. Wym si přišel pro svou oběť a neutiší se, dokud vina nebude smyta krví.

A své krvavé pomsty se taky dočkal.

V rozrytém bahně před Coppelstonem se cosi pohnulo. Coppelstone byl stále ještě jako ochromený a nebyl schopen podniknout absolutně nic, aby zarazil nevyhnutelný osud. A přece to v jeho nitru znovu řvalo hrůzou, když pochopil, že Reeves je stále ještě naživu, navzdory veškeré logice, navzdory vší pravděpodobnosti, navzdory všemu že je stále živ. Pomalu, potácivě a s pohyby, připomínajícími loutku, jejíž nitky vede opilý loutkář, vztyčil se reverend z bahna nyní už jen černá postava, jakoby vytvarovaná ze smradlavé hlíny, celá jen z asfaltu, bahna, špíny a krve, ale stále ještě se nějakou nepředstavitelnou silou držící při životě a na nohou, jako by bylo jeho prokletím, aby za své počinání zaplatil nemožností zemřít.

"Pane!" zachroptěl. Dokonce i jeho hlas už neměl ani to nejmenší z lidskosti bylo to strašné, vlhké bublání a supění, ve kterém Coppelstone jen s těžší rozeznal lidský hlas.

"Pane!" zakvílel Reeves ještě jednou. "Přišel jsi! Den tvého povstání je tu! Jsem tvůj sluha! Jsem tu, abych ti napomáhal v tvé pomstě na tom, kdo se opovážil postavit se tvé moci!"

Wym se pomalu pohyboval k němu. Jeho obrovská tlama se doširoka rozevřela a jazyk lačně vyšlehl proti tomu, co kdysi bývalo reverendem Reevesem.

"Pane!" řval Reeves. "Tvůj den nadešel! Hodina tvé..."

Wyrmaův sosák vystřelil dopředu. Reeves byl vymrštěn do vzduchu jako list ve vichřici, ale ještě než se mohl znovu zřítit k zemi, šlehl Wyrmaův gigantický jazyk opět jeho směrem a jediným prudkým pohybem ho vtáhl do své rozevřené nestvůrné tlamy. Reevesův řev umlkl s posledním mlaskavým zvukem, který Coppelstone nezapomene do konce svého života.

A stále ještě nebylo po všem.

Na nesnesitelně dlouhou dobu Wym naprosto znehybněl obrovská, mrtvolně bledá hora masa a mokvavých ran, vysoká jak dům a dlouhá jak vlak s tuctem vagónů. Během té doby cítil Coppelstone, jak se mu pomalu do těla začíná vracet život. Nyní se už mohl pohnout jistě ne moc dobře a jistě ne bezbolestně, ale mohl. Nicméně neodvažoval se.

Obrovská hlava docela zaplnila cestu asi dvacet stop před Coppelstonem. Coppelstone na ní neviděl ani oči, ani jiná smyslová čidla, a přece cítil, jak na něho ta obluda upřeně hledí jako by na těle cítil dotek odporné, horečkou rozpálené ruky. Ještě nebyl všemu konec. Teď ho Wyrma zabije, tak jako zabil Reevea a tak jako on, Coppelstone, zabíjel jeho děti. Jakkoli to v tu chvíli Coppelstoneovi připadalo absurdní — chápal to. Vyzval na souboj moc mnohem silnější, než je on sám, silnější než kterýkoli člověk, ba zřejmě mnohem silnější než lidstvo samo každopádně pak mnohem starší.

Titánská tlama nestvůry se počala rozevírat. Obrovský sosák se počal přibližovat ke Coppelstoneovi, ne rychle, bleskurychle, jako se zmocnil Reevea, nýbrž pomalu, šátravým, skoro nejistým pohybem. Dosáhl až na jeho nohy, šátral po nich dál, až dospěl ke kyčlím, pak k břichu a nakonec k obličeji. Coppelstone úpěl bolestí. Dotek sosáku účinkoval jako kyselina, leptající jeho kůži. Zavřel oči, protože z jakéhosi absurdního důvodu nechtěl zemřít slepý třebaže mu zřejmě nezbývalo více času než dvě vteřiny.

A přece nezemřel.

Wyrmaův sosák mu ohmatl obličej, krk, ramena a pak se zase začal sunout zpět, právě tak pomalu. Konečná, všechno ukončující bolest, kterou Coppelstone očekával, se nedostavila.

S bušícím srdcem otevřel oči a zíral přímo do zsinálé "tváře" Wyrmy. A na chvíli, na neskutečně krátkou chvíli docela mimo čas měl pocit, jako by zaslechl hlas: poselství. Něco, co bylo mnohem pronikavější než hlas, mocnější než přenos myšlenek nebo nějaká jiná forma komunikace, kterou si vůbec dokázal představit. Bylo to prostě čiré vědomí, ze kterého jeho mozek, zoufale hledající ekvivalent odpovídající lidskému myšlení, dokázal vytvořit jedinou větu:

Už nikdy mi nezkříž cestu, člověče.

To bylo vše. S neuvěřitelně impozantním pohybem se Wyrma obrátil, rozdrtil svým kolosálním tělem křoví a menší stromy, a zanechávaje za sebou černou, térovou stopu, se odpalil do lesa. A po chvíli se i Coppelstone, podnícen silou a vůlí, které ho svou intenzitou překvapily, zvedl a vydal se za Wyrmem.

Nebylo těžké sledovat jeho stopu. Dokonce i kdyby za sebou nezanechával černý dehet a širokou brázdu zničené vegetace, Coppelstone by věděl, kde Wyrma hledat. Netvor se vracel zpět na místo, kde tak dlouho spal a čekal na své probuzení: k Morrisonově farmě.

Když se Coppelstone vypotácel z lesa a padl vedle černé, lepkavé cesty na kolena, vyčerpán, trýzněn bolestí a nevolností, sotva ještě pánem svých smyslů, znovu Wyrma uviděl. Právě v tu chvíli přešel přes okraj obrovského vypáleného kráteru, na jehož místě se ještě před několika hodinami nacházela farma a obrovské silo. A teprve nyní, z dálky a z výšky si Coppelstone skutečně v plné míře uvědomil, jak je tento netvor obrovský, zatímco se Wyrma jako ad absurdum zvětšená užovka začal soukat do kráteru a vyplnil přitom celý jeho obvod.

V tu chvíli zaslechl hlasy, vzdálené, nesrozumitelné a vzrušené. Namáhavým pohybem zvedl hlavu a uviděl lidi blížít se po silnici od osady, bezpochyby přilákané explozí a ohněm. Ale kupodivu — necítil už vůbec strach. Stejně jistě, jak předtím cítil, že mu Wyrma už nic neudělá, stejně jistě nyní věděl, že tito lidé už nejsou jeho nepřáteli a že mu od nich nehrozí žádné nebezpečí.

Wyrma se vztyčil v jámě a pokračoval v pohybu, který se nyní přenášel i na stěny kráteru a nakonec jakoby se zmocnil celého údolí. Půdou probíhalo namáhavé, těžkopádné vlnění a pak se vypálený kráter rozdělil a uzavřel, jako by sám oživil a pohltil gigantického červa.

Když se kráter docela zavřel, nebylo nikde památky ani po něm, ani po Wyrmovi, ani po spáleništi, ani po troskách, ani po shořelé vegetaci. Pod Coppelstonem se rozkládala plocha hladké, vlhké ornice nepravidelného tvaru, panenská jako v první den stvoření a připravená přijmout nový život.

Ale ještě než bylo opravdu po všem a vteřinu předtím, než Coppelstone překonal obrovská muka a ze všech posledních sil se zvedl, aby se vydal vstříc lidem, kteří se přibližovali k farmě, jako by ještě jednou zaslechl Wyrmaův hlas:

Už nikdy mi nezkříž cestu, člověče.

A Coppelstone to slíbil. Mlčky, jen v duchu, ale se vši vroucností, jaké byl schopen:

"Nikdy víc."

Potácel se dál.

Chtěl zvednout paže, aby na lidi zamával, chtěl křičet, aby na sebe upozornil, ale nedokázal ani jedno, ani druhé. Jen v hlavě mu stále znovu a znovu bušila ta dvě slova, a právě jen ta byl taky schopen jako jediná ze sebe vypravit, když ho našli v půli stráně a odváželi ho do města:

Nikdy víc.

Nikdy víc.

NIKDY VÍC!